

КАЛЕНДАР
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

НОРА

Робъртс

СЪВЪДНАТИ

МЕЧТИ

НЕСРАВНИМА!

Романтик Таймс

КАЛЕНДАР
БАРД

НОРА РОБЪРТС

СБЪДНАТИ МЕЧТИ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Лора, Марго и Кейт ще разберат, че ако се осмелиш и упорстваш, ще осъществиш и най-съкровените си блянове. Надявам се историята да ви хареса и дано се сбъднат всичките ви мечти.

Нора Робъртс представя последния роман от една невероятна трилогия за живота и любовта на три сестри по сърце.

Едва навършила пълнолетие Лора Темпълтън се омъжва за Питър Риджуей, мъжът мечта за нея, който работи за баща ѝ, в хотелиерската верига „Темпълтън“. Но след няколко години се оказва сама, изоставена и ограбена от съпруга си. Мечтите ѝ са погубени и единствената ѝ утеха и стимул са двете ѝ дъщери. Скоро обаче в живота ѝ влиза дръзкият красавец Майкъл Фюри, който ще ѝ покаже какво значи страст, и ще запали в сърцето искрата на истинската любов.

На всички мечтатели

ПРОЛОГ

Калифорния, 1888 г.

Извървяният път не беше кратък. Не ставаше въпрос само за разстоянието от Сан Диего до скалите при Монтърей, помисли си Фелипе, а и за изминалите години. Толкова много години.

Някога беше достатъчно млад и не само крачеше уверено и се катереше, но дори тичаше по тези скали. Предизвикваше съдбата, наслаждаваше се на поривите на вятъра, на разбиващите се вълни, опияняваше се от шеметната височина. Веднъж, през пролетта, когато всичко се беше раззеленило, той набра букет за Серафина. Ясно си спомняше как тя се засмя и притисна към гърдите си дребните диви цветя, сякаш са скъпоценни рози, набрани от добре поддържан храст.

Сега костите му са крехки, а зрението — отслабнало. Но не и паметта. Един силен, жив спомен в старото тяло представляваше неговото покаяние. Всяка радост, спходила го в живота, неизменно бе съпътствана от звука на Серафининия смях, от топлината в тъмните ѝ очи. От нейната младежка, неотстъпчива любов.

През четиридесетте години, откакто я загуби, ведно с невинността у себе си, се научи да приема своите провали. Превърна се в страхливец — вместо да се изправи пред ужасите на войната, избяга от битката; предпочете да се скрие сред мъртвите, вместо да вдигне меч.

Но тогава беше млад, а такива неща трябва да се прощават на младите.

Предпочете да остави приятелите и семейството да го смятат за мъртъв, загинал като воин, дори герой. Стана подвластен на срама и гордостта. Какви дребнави неща са гордостта и срамът. Животът се състои от толкова много дребнави неща. Ала никога не забрави, че именно срамът и гордостта предизвикаха смъртта на Серафина.

Приседна изтощен на една канара и се заслуша. Чуваше тътена на вълните, които се разбиваха някъде долу в скалите, пронизителните

крясъци на чайките, фучащия в зимната трева вятър. Обгърнат от студения въздух, той притвори очи и отвори сърцето си.

За да чуе Серафина.

Тя остана вечно млада, прекрасна тъмноока девойка. Не го дочака, а от отчаяние и скръб се хвърли в морето. От любов към него, помисли си той сега. От безразсъдството на младостта, която не знае, че нищо не трае вечно.

Сметна го за мъртъв и умря, като се хвърли ведно с бъдещето им от скалите.

Жали за нея, Господ му е свидетел как я оплаква. Ала не намери сили да я последва във водите. Вместо това замина на юг, отказа се от името и дома си. Създаде си нови.

И пак откри любовта. Не сладката, първа любов, както със Серафина. А нещо солидно и силно, изградено от малки късчета доверие, разбирателство и взаимна необходимост — понякога тиха, понякога ожесточена.

И доста се постара.

Имаше деца и внуци. Животът му бе пълен с радости и скърби, като на всеки друг мъж. Успя да оцелее след любовта на една жена, да създаде семейство, да посади градини. Испитваше задоволство от създаденото.

Но никога не забрави девойката, която беше обичал. И която уби. Не забрави бляновете им за бъдещето, нито колко пленителна и невинна бе тя когато му се отдаде. Любеха се тайно — и двамата млади и чисти — и мечтаеха за бъдещия съвместен живот, за дома, който щяха да изградят с нейната зестра, за своите деца.

И точно тогава избухна войната. Той я остави — да докаже, че е мъж, а се оказа, че е страхливец. Тя скри зестрата си — символ на надежда за всяко младо момиче — за да я опази от американски ръце.

Фелипе със сигурност знаеше къде е потулено богатството. Познаваше своята Серафина, логиката ѝ, чувствата ѝ, силните и слабите ѝ страни. Ала той не отнесе скритото от Серафина злато и бижута, макар това да означавате, че напуска Монтьрей без пукната пара.

Сега, след толкова години, вече с посребрени коси, с отслабнало зрение, с наболяващи го кости, той се молеше един ден някои истински влюбени или мечтатели да открият съкровището. Ако Господ е

справедлив, ще остави Серафина да прецени. Независимо какво проповядваше църквата, Фелипе отказа да повярва, че Господ би наказал скърбящо дете, заради греха, че се е самоубило.

Не, тя е такава, каквато я остави преди повече от четиридесет години на същите тези скали: вечно млада, красива и изпълнена с надежди.

Знаеше, че повече нямаше да дойде тук. Времето му на покаяние почти привършваше. Надяваше се, когато отново види своята Серафина, тя да му се усмихне и да прости на един млад мъж глупавата му гордост.

Стана, поприведе се поради вятъра и се облегна на бастуна, за да се задържи на крака. И напусна скалите на Серафина.

Задаваше се буря. Идваше от морето. Лятна буря, пълна с мощ, светлина и диви ветрове. В зловещата сияйна светлина Лора Темпълтън седеше доволна върху скалата. Летните бури са най-хубавите.

Скоро трябваше да поемат към имението Темпълтън, но тя и двете ѝ най-добри приятелки все още седяха и се взираха в далечината. Тя бе шестнайсетгодишно крехко момиче със спокойни сини очи и златиста коса. И пълна с енергия.

— Ей, да можехме да се качим в колата и да навлезем направо в бурята. — Марго Съливан се засмя. И без това силният вятър продължаваше да набира скорост. — Направо в центъра ѝ.

— Само ти да не си зад волана — обади се Кейт Пауел. — Взе книжка едва преди седмица, а вече имаш репутация на лунатик.

— Яд те е, защото ще минат месеци, преди да се научиш да шофираш.

Кейт сви рамене и пое дълбоко въздух. Късите ѝ черни коси се развяваха.

— Аз поне спестявам за кола, а не изрязвам като теб снимки на ферарита и ягуари.

— Ако ще мечтаеш — не се предаваше Марго, която намръщено оглеждаше олющения червен лак върху нокътя си, — прави го със замах. Един ден ще притежавам ферари или порше, или каквото искам.

— Сините ѝ очи, по-ясни от слънчев ден, решително се присвиха. — Няма като теб да се задоволя с някаква си кола втора ръка.

Лора не се намеси в спора. Подмятането и острите реплики бяха част от приятелството им. А и не се интересуваеше особено от автомобили. Е, разбира се, радваше се на елегантната кола, подарък от родителите ѝ за шестнайсетия ѝ рожден ден, но според нея всички коли си приличаха.

Даде си сметка, че за нея всъщност бе по-лесно. Бе дъщеря на Томас и Сюзън Темпълтън, собствениците на едноименната хотелска империя. Домът ѝ, поразителен върху фона на сивеещото небе, се издигаше на хълма отзад. Не беше само камъкът, дървото и стъклото, от които бе изграден. Не ставаше въпрос единствено за кулите, балконите и обширните градини. Нито за безбройната прислуга, ангажирана да го поддържа в безупречен ред.

Това бе нейният дом.

Ала тя бе възпитана да разбира отговорността, съпровождаща привилегиите. Преливаше от любов към красотата и симетрията, както и от невероятна доброта. Същевременно изпитваше потребност да заслужи всичко, получено по рождение, да е достойна за рода Темпълтън. Въпросът не се свеждаше толкова до богатството, за което дори на шестнайсет тя вече разбираше какво означава, колкото до обичта на семейството и на приятелите ѝ.

Знаеше колко ненавиждаше ограниченията Марго. Израснаха заедно в имението Темпълтън, близки като сестри. И все пак майката на Марго бе тяхната икономка.

След като родителите на Кейт загинаха, тя също заживя в Темпълтън Хауз. Всички обикнаха осемгодишното сираче и я приеха като част от семейството, каквито бяха Лора и по-големият ѝ брат Джош.

Лора, Марго и Кейт бяха изключително близки, по-близки от родни сестри, но Лора никога не забрави, че отговорността да е достойна за рода Темпълтън се пада именно на нея.

А един ден, мислеше си тя, ще се влюби, ще се омъжи и ще има деца. Ще продължи традициите на рода Темпълтън. Мечтаеше за мъж, който да я вземе и да я отнесе на ръце, да ѝ вдъхне чувството, че принадлежи някому. Заедно щяха да изградят живот, дом и бъдеще така бляскаво и прекрасно, каквото е имението Темпълтън.

Светли мечти и копнежи изпълваха сърцето ѝ. Лека руменина обагри скулите ѝ, докато вятърът развяваше русите ѝ къдрици.

— Лора отново се размечта — отбеляза Марго усмихната и лицето ѝ стана по-красиво. — Поразително.

— Пак за Серафина ли мислиш? — полюбопитства Кейт.

— А? — Не, едва сега се замисли за Серафина. — Чудя се колко ли често е идвала тук и е бленувала за живота си с Фелипе.

— Умряла е по време на буря, като тази, която сега се задава. Знам, че е било така. — Марго вдигна лице към небето. — Проблясвали са светкавици, вятърът е виел.

— Самоубийството само по себе си е драма. — Кейт отскубна малко диво цвете и започна да мачка жилавото му стебълце между пръстите. — Дори в прекрасен ден със синьо небе и слънчева светлина, резултатът е същият.

— Какво ли е да се чувстваш така изоставена? — зачуди се Лора. — Ако някога успеем да открием зестрата ѝ, трябва да изградим параклис или нещо друго в нейна чест.

— Аз ще похарча моя дял за дрехи, бижута и пътешествия — отсеке Марго, протегна ръце и ги пхна под главата си.

— И ще пропилееш всичко за година. Дори и по-бързо — предрече Кейт. — Аз ще обърна моя дял в пари.

— Скучната, предвидима Кейт. — Марго извърна глава и се усмихна на Лора. — Ами ти? Какво ще направиш, когато я намерим? Защото един ден ние непременно ще открием зестрата.

— Не знам. — „Какво ли би сторила мама?“ — запита се тя. Или татко? — Не знам. Ще почакам и ще видя. — Загледа се към морето, по чиято повърхност вече се забелязваше приближаващата пелена от дъжд. — Точно това не е направила Серафина — не е изчакала да види какво ще стане.

Надигналият се вой на вятъра прозвуча като плач на жена.

Светкавица разкъса небето. На тъмния фон проблесна ярка бяла светлина. Последвалият кълтеж на гръмотевицата разтърси въздуха. Лора отметна глава назад и се усмихна. Ето, помисли си тя, идва. Мощта, опасността, славата.

Тя ги желаше. В най-дълбоките дебри на сърцето си тя искаше всичко това.

Чу се остро свистене на гуми и бързият ритъм на силен рокендрол. Последва гневен вик.

— Боже господи, да не сте полудели? — Джошуа Темпълтън се показва през прозореца на колата и намръщено изгледа и трите. — Хайде, влизайте бързо в колата, по дяволите.

— Още не вали — обади се Лора.

Тя се изправи. Погледна Джош. Беше по-голям от нея само четири години, но в момента страшно приличаше на баща им, когато беше ядосан, и тя едва не прихна. Ала навреме видя кой е в колата с него.

Нямаше представа защо бе напълно убедена, че Майкъл Фюри е не по-малко опасен от лятна буря. Не беше само от мърморенето на Ан Съливан за хулигани и побойници. Майката на Марго си имаше определено становище специално за този приятел на Джош.

Вероятно защото тъмната му коса бе малко по-дълга и буйна от общоприетото или заради малкия белег над лявата вежда, с който според Джош, Майкъл се сдобил след някакво сбиване. Или се дължеше на външния му вид: тъмен, опасен и сякаш малко жесток. Като алчен ангел, помисли си тя и усети как сърцето ѝ неловко потреперва. Готов да влезе в ада с усмивка на устните.

Но, изглежда, се дължеше на очите. Така поразително сини и открояващи се върху лицето. Толкова неотстъпчиви, прями и търсеци, докато се взираше в нея.

Не, определено не ѝ харесваше начинът, по който я наблюдаваше.

— Влизайте в проклетата кола. — Нетърпението на Джош беше очевидно. — На мама ѝ призля, като се сети, че сте тук. Ако светкавица порази някоя от вас, аз ще го отнеса по задника.

— А той е толкова привлекателен — обади се Марго, вечно готова да флиртува. С надеждата да предизвика ревността на Джош, тя отвори вратата откъм страната на Майкъл: — Тук ще ни е доста тесничко. Възразяваш ли да седна в скута ти, Майк?

Погледът му се отмести от Лора. Върху загорялото, изпито лице проблеснаха белите му зъби.

— Настани се удобно, сладурано — прозвуча гласът му гърлено и малко грубоват, докато със завидна вещина поемаше тежестта на момичето.

— Не знаех, че си се върнал, Майкъл — поздрави Кейт и се настани на задната седалка, където, помисли си тя с горчивина, имаше предостатъчно място за трите.

— В отпуска съм. — Той я стрелна с поглед и пак извърна очи към Лора, застанала колебливо до вратата на колата. — След два дни пак съм на плаване.

— Търговският флот — промърмори Марго, играейки си с кичур от косата му. — Звучи така... опасно. И вълнуващо. Във всяко пристанище ли си имаш момиче?

— Работа по въпроса. — Първите едри капки дъжд се размазаха върху предното стъкло; той повдигна вежди и се обърна към Лора. — Искаш ли и ти да седнеш в скута ми, сладурано?

Достойнството бе другото нещо, на което се научи през най-ранна възраст. Без да го удостои с отговор, Лора се настани на задната седалка до Кейт.

Щом вратата хлопна, Джош мигом подкара колата нагоре по хълма към къщи. Когато погледът ѝ срещна този на Майкъл в огледалото за обратно виждане, тя преднамерено отмести очи и се вторачи назад — към скалите и нейното място в уютните мечти.

ПЪРВА ГЛАВА

На осемнайсетия си рожден ден Лора беше влюбена. Знаеше какъв късмет е да си така уверена в чувствата, в бъдещето и в мъжа, който щеше да сподели и двете с нея.

Питър Риджуей олицетворяваше всичките ѝ мечти. Висок, със златисти коси, привлекателен и с очарователна усмивка. Мъж, който разбира от красота и музика, и най-вече от отговорността на кариерата.

Откакто го повишиха и прехвърлиха в калифорнийския клон на хотелската верига „Темпълтън“, той я наобикаляше и ухажваше по начин, който нямаше как да не спечели романтичното ѝ сърце.

Получаваше рози в лъскави бели кутии, вечеряха в тихи ресторанти на светлината на свещи, водеха безкрайни разговори за изкуство и литература и си разменяха мълчаливи погледи, много по-красноречиви от думите.

Разхождаха се дълго в обляната от лунна светлина градина, излизаха с колата да се повозят по брега.

Не мина много време и тя се влюби. Стори го неусетно. Сякаш, мислеше си тя, се плъзгаш по облицован с коприна тунел и попадаш в ръце, които те очакват.

Може би двацет и седемте му години са малко повече, отколкото родителите ѝ биха желали, а тя — още твърде млада, но той бе така съвършен, така идеален, че Лора не разбираше какво значение може да имат годините. Никой младеж, неин връстник, не притежаваше блясъка на Питър Риджуей, неговите знания или безкрайно търпение.

А тя бе така силно влюбена.

Намекна за женитба съвсем деликатно. Тя го схвана като жест да ѝ даде възможност да премисли. Ех, само да знаеше как да му даде да разбере, че вече е обмислила и решила: той бе мъжът, с когото искаше да прекара живота си.

Но мъж като Питър, повтаряше си Лора, трябва да бъде оставен сам да взема решенията, да предприема стъпките.

Има време, уверяваше се тя. Цялото време на света. А довечера, на тържеството по случай осемнайсетия ѝ рожден ден, ще присъства и той. Ще танцуват заедно. А в бледосинята рокля, която избра, за да подхожда на очите му, тя ще се чувства като принцеса. Не, по-скоро като жена.

Облече се бавно, за да се наслади на всеки миг от приготвянето. Сега вече всичко ще бъде по-различно, мина ѝ през ума. Сутринта отвори очи и стаята наглед бе същата. Стените, покрити с тапети на нежни розови пъпки, а зимната слънчева светлина проникваше през дантелените пердета на прозорците, както ставаше през толкова други януарски утрини.

И все пак всичко беше различно. Защото тя вече не беше същата.

Огледа стаята с очите на жена. Харесваше ѝ елегантното махагоново бюро и тапицираният с коприна диван в стил Чипъндейл, принадлежал някога на баба ѝ. Прокара ръка по красивите сребърни принадлежности за коса — подарък за неин рожден ден от Марго, и спря поглед върху разноцветните многобройни шишенца за парфюм, които започна да събира преди години.

Ето го и леглото, където спеше и мечтаеше от дете — голямо, също в стил Чипъндейл — с балдахин от богата бретонска дантела. Вратата към терасата беше отворена и оттам проникваха звуците и ароматите на вечерта. Мястото за сядане под прозореца, където така често се настаняваше и загледана в скалите, мечтаеше, привличаше с уютно натрупаните възглавнички.

Огънят в камината от розов мрамор грееше приятно. Върху полицата над нея имаше снимки в посребрени рамки и изящни сребърни свещници с дълги бели свещи, които обожаваше да пали нощно време. А във вазичката от дрезденски порцелан с тясно гърло сега стоеше бялата роза, изпратена от Питър тази сутрин.

Ето и писалището, където подготвяше уроците си като гимназистка и където щеше да продължи да се занимава, за да приключи и последната си учебна година.

Странно, помисли си тя, прокарвайки ръка по повърхността му. Не се чувстваше като ученичка в гимназията. Чувстваше се толкова позряла от връстниците си, толкова по-умна, по-уверена. Какво ще прави?

Това е стаята на нейното детство и младост, на нейното сърце. Както и самото имение Темпълтън ѝ бе близко на сърцето. Макар да знаеше, че никога не би обикнала толкова силно друго място, бе готова, дори жадуваше, да изгради нов дом с мъжа, когото обичаше.

Завъртя се, за да се огледа в овалното огледало. И се усмихна. Права се оказа за роклята, отбеляза мислено тя. Семплата кройка подходеше на дребничката ѝ фигура. Дълбоко деколте, дълги тесни ръкави, цепка до глезените — класически модел, излъчващ достойнство. Напълно подходящ за жена, която да отговаря на изискванията на Питър Риджуей.

Предпочиташе косите ѝ да са по-прави и да се спускат свободно върху раменете, ала те немирно се къдреха в разни посоки и тя ги бе вдигнала. Това ѝ придаваше зрялост, помисли си тя.

Никога няма да е смела и сексапилна, като Марго, или ненатрапливо интригуваща, като Кейт. Затова ще се задоволи да е зряла и да излъчва достойнство. Та нали в крайна сметка на Питър допадат точно тези качества!

Толкова много желаше да е свършена за него. Особено тази вечер.

С благоговение вдигна обиците, подарък за тържественото събитие от родителите ѝ. Диамантите и сапфирите закачливо ѝ намигнаха. Усмихваше им се, когато вратата се отвори със замах.

— Отказвам да слагам целия този боклук по лицето си! — Развълнувана и зачервена, Кейт спореше с Марго, докато нахлуваше в стаята, следвана от приятелката им. — Ти си се намазала достатъчно и за двете.

— Нали се съгласи Лора да прецени — напомни ѝ Марго и изведнъж спря. С око на специалист огледа Лора. — Изглеждаш страхотно. Изтънчена и сексапилна.

— Сериозно? Сигурна ли си?

Вероятността да е сексапилна така развълнува Лора, че тя се извърна отново към огледалото. Там видя единствено своето познато отражение: дребна млада жена с любопитни сиви очи и не твърде изрядно прибрана коса.

— Абсолютно. Всички типове на тържеството ще копнеят за теб, но ще се боят да си поискат.

Кейт изсумтя и се тръшна на леглото.

— Няма да се страхуват обаче да си поискат от теб, малката. Ти направо ги подканваш.

Марго се усмихна и прокара ръка по бедрото си. Яркочервената рокля закачливо се спускаше по тялото и очертаваше всяка привлекателна извивка.

— Ако го притежаваш — а за теб това не важи — изложи го на показ. Точно затова ти трябва руж, сенки за очи, туш за мигли...

— Господи!

— Тя изглежда прекрасно, Марго — намеси се в спора вечната помирителка Лора. Усмихна се на Кейт, чието слабо, интригуващо тяло бе облечено в тънка бяла вълна, която я покриваше от врата до глезените. — Прилича на горска нимфа. — Засмя се, когато чу Кейт да простенва. — Но наистина малко грим няма да ти навреди.

— Видя ли? — Марго триумфално грабна чантичката с гримове. — Седни и остави на майстора да си свърши работата.

— Толкова разчитах на теб. — Без да престава да мърмори, Кейт седна и страдалчески се остави на четчиците и тубичките на Марго. — Съгласявам се само защото имаш рожден ден.

— За което съм ти признателна.

— Изглежда, вечерта ще е ясна. — Марго сръчно разкрасяваше лицето на Кейт. — Оркестърът вече се настанява, в кухнята цари пълен хаос. Мама се суети около подредбата на цветята, сякаш се готвим за кралски прием.

— Редно е да отида да помогна — обади се Лора.

— Та ти си почетната гостенка. — Кейт здраво стискаше очи в самозащита срещу Марго, която нанасяше грим по клепачите. — Леля Сузи напълно контролира положението, също и чичо Томи. Той е отвън и свири на саксофон.

Лора се засмя и се настани на леглото до Кейт.

— Винаги тайно е мечтал да свири на саксофон в някой задимен клуб.

— Щеше да свири известно време — отбеляза Марго, докато внимателно нанасяше очната линия под големите, като на кошута очи на Кейт. — А след това характерът на Темпълтън щеше да надделее и той щеше да купи клуба.

— Дами... — Джош стоеше на прага с кутия за цветя в ръцете. — Не възнамерявах да нарушавам женската ви сбирка, но тъй като

всички направо са полудели, изпълнявам ролята на момче за доставки.

Начинът, по който изглеждаше в смокинга, накара Марго да пребледнее. Тя му хвърли страстен поглед.

— Колко взимаш за бакшиш?

— Кой колкото даде. — Трябваше да положи усилие да отмести поглед от деколтето. Мислено изруга всички мъже, които щяха да зърнат прелестните извивки. — Това са още цветя за рожденичката.

— Благодаря. — Лора пое кутията и го целуна. — Това е моят бакшиш.

— Изглеждаш чудесно. — Той я хвана за ръка. — Пораснала си. Започва да ми липсва по-малката сестричка, вечно готова да ме дразни.

— Ще се постарая да продължа да те дразня при всяка възможност. — Тя отвори кутията, въздъхна и забрави за всички наоколо. — От Питър са — пророни тихо Лора.

Джош стисна зъби. Не ще и дума — тя доста го дразнеше с избора си на мъж. На глас обаче каза:

— Някои типове си въобразяват, че е много изискано да поднесат едно-единствено цвете.

— Аз бих предпочела да получа цяла дузина — обади се Марго и срещна погледа на Джош. Пролича, че двамата са напълно единодушни по въпроса.

— Прекрасна е — отбеляза Лора и постави цветето до другото във вазичката. — Същата като розата, която ми изпрати сутринта.

Към девет часа вечерта Темпълтън Хауз бе изпълнена с хора и звуци. Гостите сновяха от ярко осветените стаи към затоплените тераси и обратно. Някои се разхождаха из градината по тухлените пътечки и се възхищаваха на напъпилите цветя и фонтаните, окъпани от бялата светлина на луната.

Марго се оказа права. Вечерта беше ясна. Тъмното небе бе осеяно с безброй ярки звезди като диаманти. Под него домът на семейство Темпълтън се издигаше облян в светлина.

Музиката се лееше и приканваше гостите да танцуват. Огромни маси, елегантно покрити с бели ленени покривки, се огъваха под неизброими блюда, приготвени от флотилия готвачи. Сервитьори, обучени по стандартите на хотелите „Темпълтън“, се движеха

дискретно, поднасяйки чаши шампанско и дребни деликатеси върху сребърни подноси. Най-малко половин дузина барчета предлагаха коктейли и безалкохолни напитки.

От плувния басейн се вдигаше пара, а по повърхността му плаваха няколко лилии. На терасите и по моравата се виждаха малки маси, покрити си с белите ленени покривки. В центъра им бяха поставени свещи, заобиколени от лъскави гардении.

Вътре в къщата имаше още сервитьори, храна, музика и цветя за онези, които предпочитаха да са на по-топло и сравнително на по-тихо. Две прислужнички с бонета и престилки чакаха на втория етаж, готови да помогнат на всяка дама, пожелала да се освежи или да закърпи разкъсан подгъв.

Никой прием, в който и да е хотел от веригата „Темпълтън“ по цял свят, не е бил планиран или осъществяван по-внимателно от този в чест на осемнайсетия рожден ден на Лора Темпълтън.

Никога нямаше да забрави тази вечер — как грееха само светлините, как музиката изпълваше въздуха и се сливаше с аромата на цветята. Знаеше задълженията си. Бъбреше, танцуваше с приятелите на родителите си и с връстниците си. Макар да копнееше единствено за Питър, тя обикаляше гостите, както и се очакваше от нея.

Докато танцува с баща си, допря буза до лицето му.

— Тържеството е великолепно. Благодаря ти.

Той въздъхна. Даваше си сметка, че ухае вече на жена. Нежна и елегантна.

— Част от мен би предпочела да си още на три години и да те държа на коленете си. — Томас я отдалечи от себе си и ѝ се усмихна. Беше представителен мъж. Златистите му коси едва започнаха да побеляват. Очите — които и двете му деца наследиха — бяха свити в угълчетата и пълни с живот и смях. — Порасна, Лора.

— Няма как — усмихна му се тя в отговор.

— Така е. И ето, стоя тук, а си давам сметка, че поне дузина млади мъже ми хвърлят смъртоносни погледи и се надяват да ме повалят, за да имат възможност да танцуват с теб.

— Предпочитам да танцувам с теб, а не с друг.

Ала щом Питър, който танцуваше със Сюзън Темпълтън, се завъртя наблизо, Томас отбеляза как очите на дъщеря му станаха меки

и замечтани. Можеше ли да си представи, че след като го изтегли в Калифорния, Риджуей ще отнеме малкото му момиченце?

Музиката заглъхна и Томас се възхити на ловкия начин, по който Питър смени партньорката си и започна да танцува с Лора.

— Не бива да гледаш човека, сякаш си готов да го халосаш, Томи — промърмори Сюзън.

— Но тя е толкова млада.

— Знае какво иска. Винаги е знаела. — Самата тя въздъхна, преди да продължи: — Очевидно е Питър Риджуей.

Томас погледна съпругата си в очите. Бяха толкова мъдри — винаги са били такива. Тя може и да беше дребна и деликатна като дъщеря си, дори създаваше впечатление за крехкост, но той знаеше колко силна бе всъщност.

— Какво мислиш за него?

— Компетентен е — отрони тя предпазливо. — Добре възпитан, с приятни маниери. И Господ е свидетел, че е привлекателен. — Нежните й устни се свиха. — Но ми се ще да беше на хиляди километри отгук и далеч от нея. Майката в мен се обажда — призна тя. — Страх ме е, че губя малкото си момиченце.

— Мога да го прехвърля в Европа — предложи Томас и понеже идеята му допадна, продължи: — Или още по-добре — в Токио или Сидни.

Тя се засмя и погали съпруга си по бузата.

— Начинът, по който Лора го гледа, говори, че ще го последва. По-добре да го държим близо до нас. — Стараейки се да се успокои, тя сви рамене. — Трябва да се примирим. Можеше да си падне по някой от по-лудите приятели на Джош или по жиголо, или някой, който се интересува само от парите й. Или бивш затворник.

Той се засмя.

— Лора? Никога!

Сюзън само повдигна вежди. Знаеше, че един мъж няма как да разбере — романтичните натури като Лора обикновено се стремят към по-дивите характери.

— Е, Томи, просто трябва да гледаме какво ще стане. И да сме наоколо, ако има нужда от нас.

— Няма ли да танцуваш с мен? — Марго се плъзна в ръцете на Джош и се настани там, преди той да успее да се съгласи или откаже.

— Или предпочиташ да стоиш и да гледаш мрачно?

— Не гледах мрачно, а мислех.

— Тревожиш се за Лора. — Докато пръстите ѝ закачливо го гъделичкаха по врата, Марго хвърли загрижен поглед към нея. — Луда е по него. И твърдо решена да му стане съпруга.

— Прекалено е млада, за да мисли за женитба.

— Мисли за женитба от четиригодишна — промърмори Марго. — И сега, когато смята, че е открила мъжа на своите мечти, никаква сила няма да я спре.

— Бих могъл да го убия — разсъждаваше Джош на глас. — И после да скрия трупа.

Тя се изкикоти и го погледна в очите.

— Кейт и аз с удоволствие ще ти помогнем да метнеш безжизненото му тяло през скалите. Но, Джош, не е изключено все пак да се окаже подходящ за нея. Грижовен е, интелигентен, очевидно търпелив, ако става въпрос за хормоните в дадена област...

— Не подхващай тази тема. — Очите на Джош притъмняха. — Дори не искам да мисля за това.

— Бъди уверен, че малката ти сестричка ще застане пред олтара непорочна. — Вътрешно се зачуди защо една жена би се омъжила за някого, преди да се увери, че е подходящ партньор в леглото. — Доста неща ги свързват, наистина. А и кои сме ние двамата? Преситени циници.

— Обичаме я — обясни простичко Джош.

— Да, така е. Но нещата се променят и не след дълго всеки от нас ще поеме по своя път. Ти вече го стори — припомни тя. — Господин Закон, който учи в Харвард. Кейт се е замислила да постъпи в колеж, а Лора — да се омъжи.

— А ти накъде си тръгнала, графиньо?

— Навсякъде и наникъде. — Усмивката ѝ стана прелъстителна. Готвеше се да продължи флирта още малко, но Кейт се завъртя наоколо и ги раздели.

— Сексуалните ритуали остават за по-късно — пророни тя. — Вижте, измъкват се. — Тя свъсено погледна как Лора се изтегля, хванала Питър за ръка. — Защо не ги последваме? Да предприемем нещо.

— Какво например? — срязва я Марго, но тъй като разбираше какво бушува в душата на приятелката ѝ, обви раменете на Кейт. — Каквото и да направим, нищо няма да се промени.

— Отказвам да стоя и да наблюдавам! — Възмутена, Кейт се обърна към Джош. — Хайде да отидем да поседим за малко в южната градина. Джош ще ни открадне по чаша шампанско.

— Още не сте пълнолетни — напомни им той.

— Сякаш не си го правил и друг път — усмихна му се Кейт подкупващо. — Само по една чашка. За да вдигнем тост за Лора. Може да ѝ донесе щастие и каквото там иска.

— Добре, но само по чашка.

Марго се намръщи, като го видя как оглежда тълпата.

— Какво? Проверяваш дали няма ченгета ли?

— Не. Мислех, че Майкъл все пак ще се появи.

— Майк? — Кейт изви глава. — Не беше ли запитал някъде из Централна Америка да се прави на наемник?

— Да, или по-скоро беше — поправи се Джош. — Сега се е върнал... Поне за известно време. Надявах се да уважи поканата ми. — След това сви рамене. — Не че този тип събирания са по вкуса му. Добре, значи по една чашка — повтори той и леко чукна Кейт по нослето. — И аз не съм ви я дал.

— Разбрано. — Кейт хвана Марго подръка и я поведе към красиво осветената градина. — Щом не можем да я спрем, поне да пием за нея.

— Ще пием за нея — съгласи се Марго — и ще сме наоколо, каквото и да стане.

— Толкова много звезди — въздъхна Лора дълбоко, докато вървеше хваната за ръка с Питър по леко наклонената моравка. — Не бих могла да си представя по-прекрасна вечер.

— Сега, когато най-после съм насаме с теб, наистина е прекрасна.

Руменина заля скулите ѝ и тя му се усмихна.

— Съжалявам, но имах задължения. Не успях да отделя много време да разговарям с теб. — „И да съм насаме с теб“, добави мислено тя.

— Знам, че имаш задължения. Не е редно един представител на семейство Темпълтън да пренебрегва задълженията си към гостите.

— Така е, но днес е рожденият ми ден. — Ръката ѝ се чувстваше топла и защитена в неговата. Искаше ѝ се да се разхождат до безкрай надолу по скалите, да му покаже най-съкровени и любими свои места. — Все пак ми е позволено едно малко отклонение.

— Тогава хайде да се възползваме от него — предложи той и я насочи към изящния бял белведер.

Там звуците от тържеството се чуваха приглушено, а лунната светлина се прокрадваше през решетките като дантела. Ароматът на цветята изпълваше въздуха. Точно такова място търсеше.

Старомодно и романтично, като жената, която възнамеряваше да притежава.

Привлече я в прегръдките си и я целуна. Така охотно му се отдава, мина му през ума. Така непорочно. Изящните ѝ устни се отвориха, готови да приемат неговите; деликатните ѝ ръце го обгърнаха. Съчетанието от младост и достойнство, от копнеж, примесен с невинност, го трогваше.

Знаеше, че може да я има. Притежаваше опита и вещината. Но като мъж се гордееше със самоконтрола си и затова леко я отблъсна. Няма да развали съвършената атмосфера или да се впусне във физическа наслада. Искаше съпругата му да остане недокосната дори от самия него.

— Не ти казах колко прекрасно изглеждаш тази вечер.

— Благодаря. — Думите му ѝ доставиха огромно удоволствие. — Искан да изглеждам добре. За теб.

Той ѝ се усмихна и нежно я прегърна. Лора положи глава върху сърцето му. Така подходяща бе за него, помисли си той. Млада, красива, добре възпитана. Хрисима. През летвите зърна Марго — открояваща се в прилепналата червена рокля. Смееше се неприлично на някаква шега.

Макар жлезите му да се раздвижиха, разумът му се почувства засегнат. Дъщерята на икономката, припомни си той. Мечтата на всеки мъж.

Спря поглед върху Кейт. Повереницата с остър език, по-скоро умна, отколкото с някакъв стил. Удивляваше се как е възможно Лора да изпитва такава детинска привързаност и към двете. Но бе сигурен, че с

времето това ще избледнее. В края на краищата тя е разумна и с достойнство, което буди възхищение за такъв млад човек. След като точно разбере мястото си в обществото — и своето място до него — лесно ще бъде отклонена от неподходящата привързаност.

Не се съмняваше колко е влюбена в него. Съвсем не я биваше да крие или мами. Родителите ѝ може би не го одобряваха напълно, но привързаността към дъщеря им вероятно щеше да заработи в негова полза.

Нямаше да открият личностен или професионален недостатък у него — в това бе убеден. Вършеше си работата, и то добре. Щеше да се окаже подходящ зет. С Лора до себе си, с името Темпълтън, щеше да постигне всичко, което желаше. Всичко, което заслужаваше: подходяща съпруга, непоклатимо положение в обществото, синове. А също — богатство и успех.

— Не се познаваме отдавна... — започна той.

— Имам чувството, че винаги сме се познавали.

Той се усмихна. Колко затрогващо романтична бе тя.

— Само от няколко месеца, Лора. А и съм с десетина години по-възрастен от теб.

Тя само се притисна по-близо.

— Какво значение има?

— Редно е да ти дам повече време. Господи, та ти още ходиш на училище.

— Въпрос на още няколко месеца. — Сърцето ѝ биеше лудо в очакване. Тя вдигна глава. — Не съм дете, Питър.

— Не, не си.

— Знам какво искам. Винаги съм знаела.

Вярваше ѝ. И той също знаеше какво иска. И също винаги е знаел. И това, мина му през ума, също ги свързваше.

— Въпреки всичко си бях дал дума да почакам. — Поднесе ръцете ѝ към устните си. — Поне още една година.

Точно за това бе мечтала, това бе чакала.

— Не искам да чакаш. Обичам те, Питър.

— И аз те обичам, Лора. Трудно ми е да чакам дори още час, да не говорим за цяла година.

Той я сложи да седне на облицованата скамейка. Ръцете ѝ трепереха. С цялото си сърце попиваше всяка подробност от момента.

Музиката нежно се разнасяше в ясения нощен въздух. Долавяше се ароматът на жасмин. И на морето. Сенките и светлините си играеха през решетките на белведера.

Той коленичи, както тя знаеше, че ще стори. Лицето му, така привлекателно на приказната светлина, накара сърцето ѝ да се разтопи. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато той извади малка кадифена кутийка от джоба си и я отвори. През сълзите ѝ се стори, че диамантът проблесна във всички цветове на дъгата.

— Ще се омъжиш ли за мен, Лора?

Разбра какво изпитва всяка жена в този звезден миг от живота си. Протегна ръка към него.

— Да.

ВТОРА ГЛАВА

Дванадесет години по-късно

Вероятно за жена на тридесет, разсъждаваше Лора, идва моментът да направи някаква равностметка, да претегли нещата. И освен, че жената потреперва неволно, защото средната възраст определено се приближава, е настанал и моментът да се види какво е постигнато.

Точно това се опитваше да стори.

Ала фактът си бе факт — през януарското утро на трийсетия си рожден ден, се събуди, за да види как сивото небе и непреставацият дъжд навън, напълно съвпадат с настроението ѝ.

Трийсетгодишна, разведена, загубила по-голямата част от личното си богатство благодарение на наивността си, тя се бореше да изпълнява задълженията си към семейната къща, сама да отгледа двете си дъщери и да работи на две места — а за нищо подобно не се бе подготвяла — и все пак да продължава да е истинска представителка на рода Темпълтън.

В графата с отрицателните резултати стоеше неуспехът ѝ да запази семейството си, личният и малко смущаващ факт, че е спала с един-единствен мъж, тревогата от оскъдицата — истинско наказание за дъщерите ѝ — и опасението, как къщурката от картонени карти, построена така внимателно в стремежа ѝ да изгради отново живота си, ще се срина при първия порив на вятъра.

Животът ѝ, с цялата му горчива реалност, съвсем не приличаше на мечтите ѝ. Е, странно ли бе тогава, че ѝ се искаше да остане сгушена в леглото и да се завие презглава?

Вместо това се накани да направи онова, което винаги правеше: да стане, да се изправи с лице към деня и по някакъв начин да премине през обърканата каша, в каквата превърна живота си. Имаше хора, които разчитаха на нея.

Преди да успее да отметне завивките, се чу бързо потропване на вратата. Ан Съливан подаде глава усмихната.

— Честит рожден ден, госпожице Лора. — Дългогодишната икономка на семейство Темпълтън прекрачи прага. Носеше отрупан с храна поднос, на който се мъдреше и вазичка с маргаритки.

— Закуска в леглото! — Лора трескаво започна да прекроява плановете, според които разполагаше с време, колкото да изпие чаша кафе, и се облегна назад. — Чувствам се като кралица.

— Не всеки ден човек е на трийсет.

Опитът на Лора да се усмихне не успя.

— Какво всъщност става...

— Хич не започвай с тези глупости.

Сръчно и умело Ан нагласи таблата в скута на Лора. Тя самата преживя и трийсетте, и четирийсетте, и — с Божията помощ — точно бе ударила петдесетте. И защото разбираше, как тези десетилетия влияят върху жените, бързо прекъсна вайканията на Лора.

Грижеше се за това момиче, както и за своето, и за госпожица Кейт, вече повече от двайсет години и знаеше точно, как да се справи с настроенията им.

Ан се извърна и се захвана да подсили огъня в камината, не само за да прогони януарския хлад, но и да внесе още светлина и веселие.

— Ти си красива млада жена, на която ѝ предстои по-хубавата половина от живота.

— И с трийсет години зад гърба си.

Ан методично следваше правилния подход.

— През които създаде две прелестни деца, захвана се с преуспяващ бизнес, притежаваш изящен дом и си заобиколена от семейство и приятели, които те обожават.

Лора се опита да се усмихне, но не успя.

— Започвам да се самосъжалявам. Колко патетично и типично за мен. Благодаря ти, Ан. Всичко изглежда чудесно.

— Пийни малко кафе. — Огънят се разгоря и Ан започна да налива кафето. После потупа Лора по ръката. — Знаеш ли от какво имаш нужда. От малко почивка. Цял ден да правиш само каквото ти се иска, да го посветиш на себе си.

Хубава, но неосъществима фантазия. А само допреди няколко години си го позволяваше. Сега обаче трябваше да приготви момичетата за училище, да прекара сутринта в хотела на Темпълтън в

Монтърей, а следобеда в „Претенции“ — магазина, който тя, Марго и Кейт създадоха заедно.

След това бързо да откара момичетата на урока им по танци, да прегледа натрупаните сметки и да ги плати, да провери домашните и да разреши някои или всички от стотиците проблеми, с които дъщерите ѝ се сблъскваха всеки ден.

И да намери време да види стария Джо, градинаря. Тревожеше се за него, но не желаше той да разбере.

— Не ме слушаш, госпожице Лора.

Лора леко се сепна от малко строгия тон.

— Извинявай. Трябва да приготвя момичетата за училище...

— Вече са станали. Всъщност...

Доволна от подготвената изненада, Ан отиде до вратата. По даден сигнал стаята се изпълни с хора и глъч.

— Мамо!

Момичетата врълетяха първи и скочиха на леглото. На десет и на седем години, те вече не бяха бебета, но тя ги гушна в обятията си. Кейла, по-малката, винаги бе готова за милувка. Алисън обаче напоследък се държеше отчуждено. Лора осъзна, че прегръдката на по-голямата ѝ дъщеря ще бъде един от най-хубавите ѝ подаръци днес.

— Ани позволи всички да дойдем тук и направо да започнем рождения ти ден. — Кейла подскачаше и бърбреше, а сивите ѝ очи светеха от възбуда. — Ето ни.

— Виждам.

Прегърнала дъщерите си, Лора се усмихваше на другите. Марго вече подаваше тримесечния си син на баба му, за да проследи дали Джош ще се справи с отварянето на шампанското. Кейт се отдалечи от съпруга си и си взе кроасан от подноса на Лора.

— Е, как е, малката? — попита Кейт с пълна уста. — Голямото три-нула?

— Само допреди минута се чувствах кофти. „Мимосас“? — погледна тя смаяно към Марго.

— Точно така. — Предчувствайки какво се готви да поиска Али, Марго бързо продължи: — А, не. За теб и сестра ти само портокалов сок.

— Но случаят е специален — запротестира Али.

— Затова ще пиете сока в чаша за шампанско. — Със замах наля сок на момичетата. — Хайде сега — тост — добави тя и хвана съпруга си за ръка. — Нали така, Джош?

— За Лора Темпълтън — започна той. — Жена с доста дарби, сред които и тази да изглежда невероятно добре за по-малка сестра в утрото на трийсетия си рожден ден.

— И ако някой от вас е донесъл фотоапарат — прекъсна го Лора, като отмяташе косите си, — ще му извия врата.

— Знаех си, че съм забравила нещо. — Кейт поклати глава и сви рамене. — Е, да ѝ поднесем първия подарък. Байрън?

Байрън де Уит, съпруг на Кейт от шест седмици и изпълнителен директор на хотелите „Темпълтън“ в Калифорния, пристъпи напред. Леко чукна чашата на Лора със своята и се усмихна.

— Мадам Темпълтън, ако те видя където и да е на територията на хотела до полунощ тази вечер, ще бъда принуден да използвам служебното си положение и да те уволня.

— Но има две сметки, които...

— Няма да е днес. Смятай, че офисът ти е затворен. По някакъв начин отделите „Съвещания“ и „Специални събития“ ще трябва да се справят без теб за двадесет и четири часа.

— Благодаря за вниманието, Байрън, но...

— Добре. — Той въздъхна. — Щом възнамеряваш да действаш през главата ми... Господин Темпълтън?

Забавлявайки се от случката, Джош се присъедини към Байрън.

— Като изпълнителен вицепрезидент на „Темпълтън“ ти нареждам да си вземеш свободен ден. И ако си намислила да действаш през главата ми, налага се да ти съобщя, че вече разговарях с мама и татко. Те ще ти звъннат по-късно.

— Добре тогава. — Канеше се да се нацупи, но се сети нещо и сви рамене. — Така ще имам възможност...

— В никакъв случай. — Кейт, която добре познаваше Лора, я срыза. — Кракът ти няма да стъпи в магазина днес.

— О, стига. Това са глупости. Мога...

— ... да полежиш в леглото — намеси се Марго. — Да се разходиш по скалите, да почетеш, да си направиш маска на лицето. — Пресегна се и хвана покрития с чаршаф крак на Лора и го разтърси. — Да забършеш някой моряк... — Сети се за присъствието на

момичетата в стаята и извъртя нещата. — И да отидеш да се повозиш с лодка. Госпожа Уилямсън е замислила богата празнична вечеря и ние всички се самопоканихме. Междувременно, бъди добро момиче и ще си получиш и останалите подаръци.

— Приготвила съм ти нещо, мамо. И аз, и Али. Ан ни помогна да ги изберем. Трябва да слушаш, за да ги получиш довечера.

— Повече сте и печелите. — Лора предпазливо отпи от шампанското. — Добре. Ще мързелувам. И ако направя нещо глупаво, вие ще сте виновни. Всичките.

— Винаги съм готова да поема вината си. — Марго се пресегна да вземе малкия Дж. Т., който започваше да става неспокоен. — Намокрил се е — откри тя и със смях го връчи на баща му. — Твой ред е, Джош. Ще бъдем тук точно в седем. А, и ако все пак се спреш на варианта с моряка, искам да ми разкажеш и най-малките подробности.

— Трябва да вървим. Ще се видим довечера — обади се и Кейт.

Изнизаха се така бързо и шумно, както нахлуха, и оставиха Лора с бутилка шампанско и поизстинала закуска.

Каква късметлийка е, помисли си тя, като се настаняваше удобно на възглавницата. Има семейство и приятели, които я обичат, две красиви дъщери и къща, която винаги е наричала свой дом.

Тогава защо, зачуди се тя, а очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи, се чувства така безполезна?

Лошото да разполага със свободно време, разсъждаваше Лора, е, че ѝ напомня за годините, когато посвещаваше много часове на различни обществени комитети. В някои участваше, защото хората, проектите, целите ѝ доставяха удоволствие. В други, знаеше добре, се бе включила поради настояванията на Питър.

В продължение на толкова много години ѝ бе по-лесно да склони, отколкото да се опълчи.

А когато отново откри себе си, установи, че мъжът, за когото се бе омъжила, не обичаше нито нея, нито децата. Той се бе оженил за името Темпълтън и никога не беше искал живота, за който тя бе мечтала.

Някъде между раждането на Али и Кейла дори престана да се преструва, че я обича. Но независимо от това, тя продължи да

поддържа илюзията за брак и семейство.

Докато един ден не се натъкна на най-патетичното клише; свари съпруга си в леглото с друга жена.

Обладана от спомени, Лора прекоси добре поддържаната морава към южната градина и навлезе в храсталаците до старите обори. Дъждът беше спрял и навсякъде се стелеше тънка мъгла, която се сливаше с парата, надигаща се от земята. Сякаш, помисли си тя, върви през прохладна плитка река.

Рядко се разхождаше тук, защото почти нямаше време. Но винаги бе обичала играта на слънчевата светлина и сенките върху дърветата, мириса на гора, прошумоляването на дребни животинки. В детството си често си представяше, че е приказна гора, а тя — омагьосана принцеса, която дири истинската любов, за да се избави от магията.

Безобидна фантазия за младо момиче. Сигурно бе копняла прекалено силно за края на приказката, бе му вярвала прекалено искрено. Както се бе доверила на Питър.

Той я смаза, съсипа сърцето ѝ с пренебрежение и подчертана незаинтересованост. А малкото здрави отломки разби с измяната си. Накрая разпръсна дори прахта, като задигна не само нейните, но и парите на децата.

Никога нямаше да го забрави или да прости.

И това, даде си сметка Лора, докато минаваше по пътеката под мързеливо сведените капещи клони, я изпълваше с горчивина.

Искаше веднъж завинаги да се освободи от усещането, да го остави далеч зад гърба си и да продължи напред. Защо пък, помисли си, трийсетият ѝ рожден ден да не е подходящо време за начало?

Звучи логично, нали? Питър ѝ направи предложение за женитба на рождения ѝ ден преди дванайсет години. В една звездна нощ, добре помнеше. Тогава бе така сигурна, уверена, че е наясно какво иска, от какво има нужда. Сега бе моментът за преоценка.

Бракът ѝ бе свършил, но не и животът ѝ. През последните две години предприе доста стъпки, за да го докаже.

Имаше ли нещо против работата, с която се захвана, за да изгради наново живота си и да оправи личните си финанси? Не самата работа, реши тя, като прескочи някакъв повален дънер и навлезе по-дълбоко в гората. Положението ѝ във веригата хотели „Темпълтън“ е

отговорност, задължение, което прекалено дълго бе занемарявала. Ще се справи и ще успее да си изкарва прехраната!

А и магазинът. Усмихна се. Ботите ѝ шляпаха по подгизналата пътека. Обичаше „Претенции“, обичаше да работи с Марго и Кейт. Клиентите, стоката и чувството, че нещо е постигнато, ѝ носеха удовлетворение.

Трите заедно бяха създали нещо, за себе си и една за друга.

Как да не обича часовете и усилията, посветени да отгледа дъщерите си, да е сигурна, че водят щастлив, здравословен живот? Толкова ѝ бяха скъпи. Ще положи всички усилия да им изгради дом, за каквото отчасти бе спомогнала да се разруши.

Кейла, помисли си тя, малката Кейла. Тъй жизнена и весела. Обично, щастливо дете е Кейла.

Но Алисън... Клетата Алисън, колко отчаяно имаше нужда от любовта на баща си. Тя най-тежко понесе развода и каквото и да предприемеше Лора, все не успяваше да помогне на детето да се приспособи. Сега, призна Лора, Алисън се чувстваше по-добре отколкото през първите няколко месеца, дори през първата година. Но се бе затворила и рядко даваше изблик на чувствата си, както правеше някога.

И се сърдеше на майка си, помисли си Лора с въздишка. Продължаваше да вини майка си заради един баща, който не се интересуваше от дъщерите си.

Лора приседна на мъхест дънер, затвори очи и усети лекия повей на вятъра — музиката на гората — да я обгръща. Ще се справя, мълчаливо си обеща тя. Ще се справи с всичко: с работата, със забързания начин на живот, с грижите и децата. Никой не е поизненадан от нея, че досега се справя успешно.

Но как, зачуди се тя, как, за бога, щеше да се справи със самотата, която изпитваше?

По-късно оскуба част от изсъхналите цвята в градината, подряза няколко клона и изхвърли натрупания боклук. Старият Джо просто не успяваше да свърши всичко сам. А Джо-младши, неговият внук, не можеше да посвети повече от няколко часа седмично, защото учеше в колеж. И понеже щеше да се отрази на бюджета ѝ, и да накърни

гордостта на стария Джо, ако наемеше помощник, Лора успя да го убеди да ѝ възлага задачи в градината.

Отчасти беше вярно. Винаги е обичала цветята, храстите и лозите из имението Темпълтън. Като дете често се мотаеше в краката на Джо и го врънкаше да ѝ покаже едно, да я научи на друго. И той я учеше как да насочи пълзящо растение, как да унищожава листните въшки, как да подкастри чаена роза.

Още тогава беше стар, но тя го обожаваше — и обветреното му лице, и бавния му замислен говор, и едрите, търпеливи ръце. Беше постъпил на работа в градините на имението Темпълтън като момче, при баба ѝ и дядо ѝ. След шейсет години труд му се полагаше пенсия и свободата да се грижи за своята градина, да седи и да се грее на слънце.

Но Лора добре знаеше, че ако предложи такова нещо, сърцето му ще се пръсне.

Затова се захвана да му помага — това било хобито ѝ, преструваше се тя. Независимо дали натоварената ѝ програма позволяваше, или не, тя намираще време да разговаря с Джо за разсад, пръст или торове.

Днес, в късния следобед, тя се огледа доволно: през зимния сезон градините на имението Темпълтън изглеждаха както трябва — спокойни и в очакване. Нейните родители ѝ повериха къщата — да се грижи за нея и да я обича. И Лора правеше и двете.

Пристъпи към плувния басейн и кимна одобрително. Тя лично се грижеше за него. В края на краищата това бе единственото удоволствие, което си позволяваше. Независимо от капризите на времето плуваше по няколко дължини винаги щом имаше възможност. В същия този басейн научи и децата си да плуват, така както навремето я научи нейният баща. Водата искреше от чистота: деликатно светлосиня благодарение на работата ѝ с помпата и филтрите неотдавна.

Сирената живееше тук, под водата. Приятна мозаечна фигура на дъното на басейна с червени коси и лъскава зелена опашка. Дъщерите ѝ обожаваша да се гмуркат и да докосват усмихнатото ѝ, спокойно лице, точно както бе правила и тя.

По навик провери дали по стъклените маси наоколо няма петна, дали възглавничките по столовете и шезлонгите не са влажни или

прашни. Ан вероятно вече е проверила, но Лора не се отправи към къщата, преди сама да се увери, че всичко е както трябва.

Удовлетворена, тръгна по каменната пътека и влезе през кухненската врата. Облъхнаха я аромати и стомахът ѝ се сви. Госпожа Уилямсън стоеше до печката. Както бе правила, откакто Лора се помнеше.

— Агнешко бутче... — Лора си пое дълбоко дъх и се наслади на ароматите. — ... Ябълково пюре и картофи с къри.

Госпожа Уилямсън се извърна и се усмихна доволно. Беше над седемдесетгодишна, с все още лъскава черна коса. Лицето ѝ бе меко, покрито с бръчки и сладко като кремове, които правеше.

— Носът ти е точен, както винаги, госпожице Лора... Или паметта ти? Нали винаги това искаш за рождения си ден?

— Никой не умее да изпече агнешкото като теб, госпожо Уилямсън. — И понеже знаеше правилата на играта, Лора се завъртя в просторната кухня, очевидно търсейки нещо. — Не виждам обаче торта.

— Ами ако съм забравила да изпека?

Лора придоби очакваното смаяно изражение.

— О, госпожо Уилямсън...

— А може и да не съм. — Тя се усмихна още по-широко и направи жест с дървената лъжица. — Хайде, изчезвай. Няма какво да ме занимаваш, докато готвя. Иди се измий, че си цялата в пръст.

— Слушам. — На вратата на кухнята Лора се извърна, за да попита: — Да не би да е двупластова шоколадова торта?

— Почакай и ще видиш. А сега да те няма.

Лора побърза да излезе в коридора и чак тогава си позволи да се засмее на глас. Явно бе шоколадовата торта. Госпожа Уилямсън можеше и да започва да позабравя напоследък и слухът ѝ да изневерява понякога, но важни неща, като традиционното меню за рождения ден на Лора, помнеше до най-малката подробност.

Затананика си, докато се качваше на горния етаж, за да се изкъпе и облече за вечерята. Настроението ѝ се бе оправило, затова се стресна като дочу разгорещен спор.

— Защото си глупава, затова. — Гласът на Али бе остър и изпълнен с горчивина. — Защото не разбираш нищо и аз те мразя.

— Не съм глупава. — Тонът на Кейла подсказваше, че е готова да заплаче. — Аз те мразя още повече от теб.

— Е, доста мило, няма що — обади се застанала на прага Лора, твърдо решила да не избухва.

На пръв поглед сценката изглеждаше доста безобидна: хубава момичешка стая в зелено и бяло, кукли от цял свят в национални носии, подредени по полиците и върху широкия перваз на прозореца, книги в библиотечката, отворена кутия за бижута с въртяща се балерина на капака върху тоалетката.

Дъщерите ѝ стояха една срещу друга от двете страни на леглото като смъртни врагове на бойното поле.

— Не я искам в стаята си. — Със стиснати юмручета Али се обърна към майка си. — Това е моята стая и не я искам тук!

— Дойдох само да ѝ покажа какво съм нарисувала.

Устните на Кейла потрепераха. Държеше хубава рисунка на дракон, бълващ огън по млад, покрит със сребро рицар с вдигнат меч. Неподправеният, свеж талант, който лъхаше от рисунката, напомни на Лора, че е редно да се погрижи Кейла да взима уроци по рисуване.

— Чудесна е, моето момиче.

— Според нея е грозна. — Кейла никога не се притесняваше да плаче и сега даде воля на сълзите си. — Била грозна и глупава и трябвало да чукам, преди да влизам в стаята ѝ.

— Али?

— Драконите не са истински и са грозни. — Али предизвикателно вирна брадичка. — И тя няма право да влиза в стаята ми, ако не искам.

— Вярно, че имаш право на уединение — подхвана Лора предпазливо, — но не бива да си груба със сестра си. Кейла — Лора приклепна и избърса сълзите от лицето на дъщеря си, — картината ти е чудесна. Може да я поставим в рамка, ако искаш.

Сълзите мигом пресъхнаха.

— Наистина ли?

— Да. И да я окачим в стаята ти, освен ако не ми позволиш да я окача в моята.

Усмивката разцъфна на детското личице.

— Подарявам ти я.

— Много ти благодаря. Защо не отидеш в стаята си да я подпишеш като истински художник? А и Кейла... — Лора се надигна и сложи ръка върху рамото на детето. — Щом Али иска да чукаш на вратата ѝ, преди да влезеш, трябва да постъпваш така.

За миг враждата отново пламна.

— Тогава и тя да тропа на моята врата!

— Справедливо е. А сега върви. Искам да поговоря с Али.

Кейла дари сестра си със самодоволно изражение и излезе.

— Не си отиде, когато ѝ казах — започна Али. — Вечно нахълтва в стаята ми.

— Но ти си по-голямата — подхвана Лора тихо, опитвайки се да разбере дъщеря си. — Това е свързано с известни привилегии, но и с определена отговорност, Али. Не очаквам двете никога да не се карате. Джош и аз се карахме навремето. С Марго и Кейт също се карахме, но в случая ти я нарани.

— Просто исках да си отиде. Искях да съм сама. Не ме интересува глупавата ѝ картина и глупавият ѝ дракон.

Ставаше въпрос за нещо по-дълбоко, реши Лора, като изучаваше лицето на дъщеря си и заядливия ѝ тон. Приседна на ръба на леглото, за да погледне Али в очите.

— Каж ми какво не е наред, скъпа.

— Винаги заставах на нейна страна.

Лора се въздържа да въздъхне.

— Това не е вярно. — С решителен жест хвана ръката на Али и я придърпа по-близо. — И не това те тормози.

Битка бушуваше в душата на малкото момиче, прецени Лора, като наблюдаваше как се рее погледът ѝ. С цялото си сърце Лора искаше да намери подходящия начин да установят мир.

— Няма значение. Нищо няма да се промени. — Сълзите бяха на път да бликнат. — Нищо няма да направиш по въпроса.

Болеше я — наскоро появилото се недоверие на Али към нея я засягаше.

— Защо не ми кажеш за какво става въпрос и после ще го обсъдим? Наистина не мога да предприема нищо, ако не знам какъв е проблемът.

— Ще има вечеря за бащи и дъщери в училище. — Думите изскочиха пълни с гняв и болка. — Всички ще бъдат с бащите си.

— Аха. — Няма да постигне съгласие, призна Лора пред себе си, и погали бузката на дъщеря си. — Съжалявам, Али. Наистина е тежко. Вуйчо Джош ще дойде с теб.

— Не е същото.

— Права си, не е.

— Искам да е като при другите — просьска Али с гневен шепот. — Защо не направиш така, че да е като при другите?

— Не мога — пророни тя с горчивина, но с облекчение отбеляза, че Али не се дръпна от прегръдката ѝ.

— Ти не искаш той да се върне. — Със светнали от възбуда очи Али се отскубна. — Каза му да си върви и не желаш да се върне.

Трябваше внимателно да подбере думите си.

— Баща ти и аз сме разведени, Али. Това няма да се промени. Фактът, че не можем и не желаем да живеем заедно повече, няма нищо общо с теб или с Кейла.

— Но защо той не идва никога? — Сълзите — горещи и гневни — закапаха. — Има и други деца, чийто родители не живеят заедно, но бащите им ги виждат, извеждат ги на разни места.

Ставаше все по-трудно.

— Баща ти е доста зает, а и живее в Палм Спрингс в момента. — Лъжи, помисли си Лора. Жалки лъжи. — Уверена съм, че като се устрои напълно, ще има повече време за вас.

Нима?

— Не идва, защото не желае да те вижда. — Али изви глава. — Заради теб!

Лора затвори очи. Каква полза да отрече, за да се защити и да остави детето уязвено?

— Ако е така, ще направя каквото зависи от мен, та да е по-лесно и на него, и на вас. — Лора се надигна и забеляза, че краката ѝ треперят. — Но има неща, които не съм в състояние, нито да променя, нито да уредя. Както не мога да те накарам да престанеш да ме обвиняваш. — Лора положи усилие да овладее мъката и яда си и бавно пое въздух. — Не искам да си нещастна, Али. Обичам те. Обичам теб и Кейла повече от всичко друго на света.

Раменцата на Али увиснаха.

— Ще го попиташ ли дали ще дойде на вечерята? Тя е следващият месец, една събота.

— Да, ще го попитам.

Срам се прокрадна през яда и мъката, които изпитваше. Нямаше нужда да вдига поглед към майка си, за да разбере, че тя е огорчена.

— Съжалявам, мамо.

— И аз.

— Ще кажа и на Кейла, че съжалявам. Тя всъщност рисува доста добре... а аз не мога.

— Ти умееш други неща. — Лора нежно притегли Али и постави ръце върху раменете ѝ. — Танцуваш така изящно. А и свириш на пиано много по-добре, отколкото аз на твоята възраст. Дори по-хубаво отколкото свирия и сега.

— Ти вече никога не свириш.

Имаше толкова много неща, които вече не правеше.

— Какво ще кажеш да посвирим на четири ръце довечера? А Кейла ще попее.

— Тя звучи като квакаща жаба.

— Така е.

Али я погледна и двете прихнаха.

Още една криза бе преодоляна, помисли си Лора докато се настаняваше сред близките си след вечеря. В камината гореше огън от черешови клони. Предстоеше да се насладят на тортата, богато гарнирана с крем. Завесите в гостната бяха дръпнати, за да се вижда звездната нощ.

Подаръците за рождения ден бяха разопаковани, разгледани и одобрени. Бебето спеше горе. Джош и Байрън пушеха пури, дъщерите ѝ — свили бойните знамена за момента — седяха до пианото. Гърленият жабешки глас на Кейла се преплиташе с хармоничните тонове, извличани умело от пръстите на Али.

— След това се спря на чантата от „Шанел“. — Удобно подвила крака на дивана, Марго разказваше за деня в магазина. — Бави се повече от час и все взимаше нови и нови неща. Три костюма, вечерна рокля — белия ти Диор, Лора — четири чифта обувки... Цели четири! Шест блузи, три жилетки, два копринени панталона. И всичко това преди да започне да избира бижута.

— Голям ден беше — съгласи се Кейт и положи босите си крака на ниската масичка, стил Луи XIV. — Предчувствах нещо, когато я видях да пристига с бялата си лимузина. Беше дошла от Ел Ей, защото някаква приятелка ѝ разказала за „Претенции“. — Кейт пиеше билков чай, предпочиташе го пред кафето. — Казвам ви — продължи тя, — тази жена е истинска професионалистка. Спомена, че ще купува къща в провинцията и ще се върне да купи от нас мебели и други дреболии. Оказа се съпруга на някакъв на шумял продуцент. И ще разкаже на всичките си приятели за хубавия магазин за вещи втора употреба в Монтъррей!

— Прекрасно! — отбеляза Лора, толкова доволна, че почти не съжеляваше заедно не бе присъствала на събитието.

— Чудя се, дали да не направим разширяването по-рано. И дали да не отворим магазин в Ел Ей, вместо в Кармел.

— Поспри малко. — Кейт погледна с присвити очи Марго. — Няма да предприемем нищо за откриването на втори клон на магазина, докато не минат две пълни години от откриването на този. После ще направя някои изчисления, ще проверя разните сметки.

— Счетоводителката у теб се обади — промърмори Марго.

— Напълно си права. Е, Лора, как прекара деня?

— Позанимавах се с градинарство. — И с разплащането на сметки, чистене на килера и бърсане на подовете, добави тя наум.

— Дж. Т. ли се обажда? — С изострения слух на майка Марго долови тихите шумове, препредадени от звукосензорното устройство до себе си. — Най-добре да проверя какво прави.

— Не, нека аз да го направя. — Лора се изправи бързо. — Моля те. Ти му се радваш през цялото време. Искам малко да си поиграя с него.

— Разбира се. Но ако се е... — Марго млъкна и погледна към двете момиченца до пианото. — Е, предполагам, знаеш как да се справиш.

— Разбира се — увери я Лора и бързо излезе, да не би Марго да промени решението си.

Удивително и изключително приятно бе да наблюдава как нейната импулсивна, екстравагантна приятелка се е посветила на майчинството. Само преди две години никой не би допуснал, че Марго Съливан — топмодел, любимка на цяла Европа — ще се задоми в

родния си град, ще върти магазин за вещи втора употреба и ще отглежда семейство. Самата Марго, мислеше си Лора, едва ли щеше да го повярва тогава.

Съдбата невинаги е била ласкава към нея, но тя все пак успя да се пребори. Сега, след проявената решителност и плам, обърна нещата в своя полза.

Сега има Джош, Джон Томас и преуспяващ бизнес. И дом, който обича.

Лора се надяваше един ден някак и тя да се справи по същия начин със съдбата си.

— Ето те и теб — загука Лора, приближавайки старото кошче, което тя и Ан измъкнаха от един килер. — Ето го милото момченце. О, и само колко си красив, Джон Томас Темпълтън!

По-верни думи едва ли бяха изричани някога. Детето имаше богат набор от гени, от които да избира, и добре се бе справило. Златистата коса се виеше около възхитителното личице. По бебешки закръглено, на него проблясваха сините очи на майка му и изключително добре оформената уста от баща му.

Скимтенето престана, щом тя го притисна към гърдите си. Обзе я чувство, познато вероятно единствено на жените. В ръцете си държеше бебе. Началото. Красотата.

— Миличко, самотен ли се почувства?

Започна да се разхожда напред-назад, хем да му достави удоволствие, хем да го успокои. Самата тя би желала още деца. Знаеше, че е егоистично, след като има две такива красиви дъщери. Но, о, как силно копнееше за още деца.

Е, сега поне разполагаше с племенник, когото да глези. И възнамеряваше да го стори, и то със замах. А и Кейт и Байрън щяха да имат деца, разсъждаваше Лора, докато поставяше Дж. Т. обратно в кошчето, а това означаваше още бебета за гушкане.

Преобу го, напудри го, погъделичка го, за да го разсмее и го остави да порита на воля. Той ѝ се усмихна широко, сграбчи здраво кичур от косата ѝ и дръпна силно. Лора се наведе да зарови нос във вратлето му.

— Спомени ли ти навява? — попита Джош, току-що влязъл в детската стая.

— Определено. Когато приготвихме с Ан тази стая за посещенията му тук, напълно се отдадохме на спомени. — Тя вдигна Дж. Т. високо над главата си, където той загука от наслада. — И двете ми деца използваха това кошче.

— Както ти и аз преди това. — Джош прокара ръка по извитите пръчки, преди да се насочи към сина си. Ръцете го сърбяха да го вземе, но се въздържа и остави Лора да го прегръща.

— Всеки, минал по този път, го повтаря, Джош, но не мога да се въздържа. Годишите минават толкова бързо, Джош, така че се радвай на всеки миг с детето си.

— Като теб. — Той я погали по косите. — Ти си най-невероятната майка. Възхищавам ти се дълбоко.

— Ще ме разнежиш — пророни тя и отново зарови лице в сладката извивка на бебешкото вратле.

— Мислил съм си, че ти и аз разполагахме с най-добрите нагледни примери, Лора. Голямо щастие е хора като мама и татко да са ни родители.

— Сякаш не го знам. Така както бяха насред преговорите за изграждането на нов хотел в Бимини, успяха да намерят време да ми се обадят и да ми честитят рождения ден.

— А татко ти е разказвал безброй пъти историята как е карал мама през най-кошмарната зимна буря в историята на Калифорния, когато те раждаше.

— Разбира се. — Вдигна глава и се усмихна. — Обожава да повтаря тази история. Какъв дъжд било, какви наводнения, какви свлачища и светкавици.

— „Но успях да я закарам навреме — цитирате Джош баща им, — и то четиридесет и пет минути преди да роди“. — Прокара ръка по главичката на сина си. — Не всички имат нашия късмет. Помниш ли Майкъл Фюри?

В съзнанието ѝ изплува образът на тъмен, загатващ за опасност мъж с остър поглед. Кой е в състояние да забрави Майкъл Фюри?

— Често прекарвахте заедно, задявахте момичета и се забърквахте в разни каши. После отплава с Търговския флот или нещо подобно.

— С много неща се захвана. Имаше проблеми вкъщи... разводът на родителите му. По-скоро — два, защото майка му се омъжи за трети

път, когато той навърши двайсет и пет. Този път, като че ли бракът ѝ преуспява. Както и да е — той се завърна по нашите места преди няколко седмици.

— Така ли? Не знаех.

— Ти и Майкъл никога не сте се движили в едни и същи светски кръгове — отбеляза Джош суховато. — Сега се е настанил на старото място, където израсна. Майка му и нейният съпруг решили да живеят в Бока, така че той откупил собствеността от тях. Отглежда коне.

— Конне, така ли?

Темата не я интересуваше особено и тя пак започна да снове напред-назад с бебето на ръце. Джош все някога ще спомене какво иска, знаеше тя. Адвокатът у него го караше така да усуква приказките си.

— А и бурите, дето ни връхлетяха преди две седмици...

— Ужасни бяха — съгласи се тя. — Почти толкова ужасни, като онези в съдбовната нощ, когато се е родила Лора Темпълтън.

— Да, и имаше много свлачища. Едно е унищожило имота на Майкъл.

— О, съжалявам. — Тя спря и се обърна към брат си. — Наистина съжалявам. Да не е пострадал?

— Не. Успял да се измъкне заедно с конете си. Но къщата му я няма. Ще му е нужно известно време да я построи наново, ако въобще възнамерява да направи точно това. Междувременно се нуждае от подслон за себе си и за конете. Място, което да наеме за известно време. Та си мислех, така и така не използваш обора и помещението за коняря над него.

Усети, че я обзема тревога.

— Джош?

— Чакай, изслушай ме. Е, знам, че мама и татко винаги са гледали с известно подозрение на него...

— Меко казано.

— ... но той ми е стар приятел — продължи Джош. — Добър приятел. И е много сръчен. А никой не се е грижил за поддръжката на конюшната от години, откакто... — Млъкна внезапно и си прочисти гърлото, но Лора довърши вместо него.

— Откакто продадох конете. Защото Питър не се интересуваше от тях, а и не одобряваше колко време прекарвам при тях.

— Мисълта ми е, не е ли редно постройката да се постегне. Така и така в момента е свободна. А и наемът ще ти дойде добре, след като отказваш да използваш капиталите на семейството, за да поддържаш къщата.

— Няма пак да обсъждаме този въпрос.

— Няма. — Знаеше какво означават стиснатите ѝ устни и дори не си направи труда да започне спор. — Но парите от наема за сграда, която и без това не използваш, няма да ти навредят, нали?

— Да, но...

Протегна ръка към нея. Беше напълно логичен, като посочваше всички предимства.

— Само ще ти е от полза някой да се навърта тук известно време и да свърши малко от тежката работа, да позатегне конюшната. А сама в никакъв случай няма да се справиш.

— Вярно, но...

Сега, реши Джош, е моментът за необоримия аргумент.

— А, и мой добър приятел е загубил покрива над главата си. Така всъщност може да се каже, че ми правиш лична услуга.

— Това е като удар под кръста — промърмори Лора.

— Те винаги дават най-добрите резултати. — Знаеше, че я е убедил, и затова ласкаво дръпна кичур от косата ѝ. — Според мен идеално се подрежда за всички. Опитай поне за две седмици. Ако нещо не върви, ще измисля алтернатива.

— Добре. Но ако започне да прави пиянски събирания и шумни игри на покер, или оргии...

— Ще се постарая да го правим дискретно — прекъсна я Джош и се усмихна. — Благодаря ти. — Целуна я, после взе бебето. — Той е добър човек, Лора. Може да се разчита на него, ако си изпаднал в беда.

Лора направи гримаса зад гърба му, докато Джош изнасяше Дж. Т. от стаята.

— Нямам никакво намерение да разчитам на Майкъл Фюри, особено ако съм изпаднала в беда.

ТРЕТА ГЛАВА

Последното място, където Майкъл Фюри очакваше да намери, макар и временен подслон, бе огромното имение Темпълтън. Наистина, в миналото често го бе посещавал. Под прикритиите изпитателни погледи на Томас и Сюзън Темпълтън. И не толкова прикритиите на Ан Съливан.

Ясно си даваше сметка, че икономката го счита за помиар, попаднал сред чистокръвните ѝ повереници. Вероятно се тревожи за намеренията му спрямо дъщеря ѝ.

В това отношение можеше да е спокойна. Колкото и пленителна да бе Марго, двамата останаха само добри приятели.

Е, целуна я един-два пъти. Кой мъж би устоял на онези устни? Но с това се изчерпваше всичко. Тя беше за Джош. Разбра го преди много години, макар и млад.

Майкъл Фюри не нагазваше в периметъра на приятелите си.

А независимо от различното си потекло, двамата бяха приятели. Истински приятели. Майкъл не смяташе много хора за свои истински приятели. Знаеше, че е готов да направи всичко за Джош — и го бе правил — и че може да разчита на същото.

Ако не бяха конете, едва ли би поискал тази услуга. Нещо повече — дори да му я предложеха, щеше да я откаже. Не желаше обаче да настанява животните в обществената конюшня. Започна да проявява сантименталност спрямо тях и не се срамуваше от това. През последните няколко години те станаха едно от малкото постоянни неща в живота му.

С какво ли не се захваща, какво ли не опита! Обичаше да се носи по течението. Плаването с Търговския флот възприе като избавление, на което се бе насладил. Обиколи голяма част от света и някои места истински му харесаха.

После се запали по автомобилите. Продължаваха да го занимават. Дори постигна известни успехи по състезателните писти на Европа, но му омръзна.

За кратко време между морето и автомобилите беше наемник. Тогава научи прекалено много как се убива и воюва за печалба. Не е пресилено да се каже, че се изплаши — оказа се твърде добър в занаята, имаше опасност да му допадне. Този период напълни портфейла му и остави белег върху сърцето му.

Свари да се ожени веднъж. Не продължи дълго и не можеше да се похвали, че е постигнал успех.

В годините, когато бе каскадьор, обикна конете. Овладя тънкостите и си спечели добра репутация. Счупи няколко кости. Скача от сгради, участва в ожесточени кръчмарски побоища, стреляха го прав на покрива, подпалваха го. И се свлича от безброй много коне.

Майкъл Фюри знаеше как да пада. Ала не успя да се измъкне и се влюби в конете.

Започна да ги купува, отглежда и тренира. Беше се грижил за болни коне и помогна на не едно и две жребчета да видят бял свят.

Според него беше намерил каквото търси.

Сякаш съдбата се намеси. Пастроктът му се обади да съобщи, че заедно с майка му възнамеряват да продадат имота на хълмовете. Майкъл не изпитваше особена привързаност към мястото, но — за изненада на самия себе си — реши да го купи.

Беше подходящо място за отглеждане на коне.

Е, върна се и като за „добре дошъл“ природата здравата го зашлеви. Изобщо не изпита съжаление за къщата. Но конете... Беше готов да умре, само и само да ги спаси и почти загина под тоновете кал.

Стоеше там мръсен, изтощен, сам и съзерцаваше просмуканите от тиня останки от поредното си начинание.

Имаше времена, когато просто щеше да прецени загубите и да продължи нататък. Ала този път реши да не се отказва.

А сега Джош му протягаше ръка. Потисна гордостта си заради конете и прие.

Подкара по алеята към къщата. Молеше се да не е заложил на губеща карта. Винаги се бе възхищавал от имението. Не беше възможно да му се устои. Спря по средата на пътя, слезе и се загледа в постройката.

Стоеше изправен в мекия зимен ден. Висок мъж с хармонично тяло на атлет, сякаш готов всеки момент да се нахвърли върху някого.

Предпочиташе да носи черни дрехи, защото му спестяваше затруднението да се чуди какво да облече. Плътно прилепналите черни джинси и пуловера под лекедисаното кожено сако му придаваха вид на разбойник.

Той би потвърдил, че определението не е далеч от истината.

Вятърът развяваше черните му коси, по-дълги отколкото е практично, лъскави и гъсти. При работа често ги връзваше на опашка. Ненавиждаше бръснарите и с удоволствие би преминал през мъченията на ада, но не и да отиде на онова, което се наричаше стилист по прически.

Забрави да се избръсне, макар да възнамеряваше, но се забави с конете. Наболата брада само допринасяше за опасното изражение на скулестото лице с изненадващо нежни устни. Мнозина жени можеха да потвърдят колко са щедри и вещи. Ала всякаква нежност изчезваше, щом те приковяха твърдите сини очи.

Над тях веждите бяха извити — на лявата личеше малък бял белег.

Имаше и други белези по тялото — от автомобилни катастрофи и сбивания, от работата му като каскадър. Научи се да живее с тях, както и с онези в душата си.

Докато изучаваше блестящата каменна фасада, издигащите се кули и светещото стъкло, от които бе изградена къщата, той се усмихна. Боже, какво място! Истински замък за съвременни крале.

Ето, задава се Майкъл Фюри. И какво ще направите сега?

Засмя се тихичко и подкара по лъкатушната алея през ширналата се морава. Тук-там стърчаха стари величествени дървета и храсти, готови всеки момент да разцъфнат. Не си въобразяваше, че принцесата господарка е особено очарована от натрапеното му присъствие. Джош трябва да е пледирал доста красноречиво, та да склони сестра си — неотделима част от висшите кръгове на обществото — да допусне човек, като Майкъл Фюри, дори в конюшната си.

И двамата вероятно ще свикнат, надяваше се той. Няма да е за дълго и все някак ще успеят да не се срещат често. Точно както правеха в миналото.

Да се измъкне дори само за час по обяд беше проблематично за Лора, но необходимо. Изпрати прислужничката Джени да направи каквото може с почистването на помещенията над конюшните. Бог ѝ бе свидетел колко прах, мръсотия и паяжини имаше. И мишки, сети се Лора и неволно потрепери, докато вдигаше кофата със сапунена вода.

Не очакваше от момичето да направи чудеса. А и не разполагаше с достатъчно време. Изключено беше да потърси помощта на Ан. Само при споменаването на името Майкъл Фюри икономката изсумтя, а лицето ѝ придоби каменно изражение.

И така, на Лора се падна да довърши работата. Нямаше намерение да пусне човек в дома си — или някоя част от него — и той да не завари идеална чистота.

Взе си по-дълга от обичайното обедна почивка от „Претенции“, преоблече се набързо и — на работа. Състоянието на банята така шокира Джени, че тя онемя.

Нищо чудно. С прибрани назад коси и навити ръкави, Лора стъпи във ваната и започна да жули. Когато нейният гостенин... наемател... какъвто ще да е, пристигне утре, няма да открие никакво петънце по плочките.

Що се отнася до самата конюшня, след бегъл поглед реши да остави на Майкъл Фюри да се справи.

Докато работеше, бързо премисляше какво още ѝ остава да свърши днес: да се върне в „Претенции“ до три; да затвори в шест и половина; после да прибере момичетата от урока по пиано.

По дяволите, съвсем забрави да потърси добър учител по рисуване за Кейла.

Следваше вечерята в седем и половина. Да провери дали и двете момичета са подготвени за предстоящите тестове.

Какво имат утре? Контролно по правопис на Кейла? Или по математика на Али? Или и двете? Господи, никак не ѝ се учи отново. Дробите направо я съсипват.

Леко задъхана, тя прокара ръка през челото си и една мръсна диря остана по бузата ѝ.

И е крайно време да подготви отчета на ангажираните с продажби на козметика за събирането следващия месец. Това ще направи в леглото, след като децата заспят. О, Али има нужда от нови балетни пантофки. Утре ще се погрижи и за тях.

— Може да се каже, че гледката е невероятна. — Майкъл стоеше на прага на тясната врата и изучаваше привлекателните заоблени части, обути в избелели джинси. Вероятно, реши той, принадлежат на някоя от прислужничките на Темпълтън. — Ако и това влиза в договора, би трябвало да плащам доста по-висок наем.

Лора изпищя, изправи се, удари глава в душа и разля мръсна вода по краката си. Не стана ясно кой от двамата бе по-изненадан.

До този момент Майкъл не си беше давал сметка колко ярко се бе запечатал образът на Лора в съзнанието му: красива, страшно красива, златна, розова и бяла, като лъскава картинка на принцеса от книжка с приказки.

Ала в момента пред него стоеше жена с огромни сиви очи, изпоцапано лице, разрошена коса, а изящните ѝ ръце, пригодени единствено да наливат чай, сега стискаха четка.

Той се съвзе пръв. Мъж, преживял толкова много, би трябвало да има добри рефлексии. Усмихна се широко, като се облегна на касата на вратата.

— Лора Темпълтън. Това си ти, нали?

— Нямах представа... Очаквахме те утре.

Да, помисли си той, гласът ѝ не се е променил. Хладен, шлифован, леко сексапилен.

— Винаги предпочитам да огледам предварително. А и входната врата е широко отворена.

— Проветрявах помещенията.

— А, ясно. Драго ми е да те видя пак, Лора. А и никога никой толкова привлекателен не е чистил банята ми.

Унизена, съзнаваща, че бузите ѝ пламтят, тя едва успя да проговори.

— Както Джош вероятно ти е казал, не използваме тази постройка. А и няма твърде много прислужници, та да приготвим всичко толкова набързо.

Той се изненада, че тя изобщо е наясно как се държи четката.

— Не си давай толкова труд за мен. Сам ще се справя.

Сега, когато имаше възможност да я разгледа по-внимателно, видя, че под мръсотията тя бе все така прелестна: деликатни черти, нежни устни, аристократично високи скули и замечтани очи с цвят на буря.

Беше ли забравил колко е дребна? Един и петдесет и осем, може би един и шейсет, стройна като фея, с коси с цвят на злато, на приглушена слънчева светлина.

Тя си припомни как често се зазяпнаше в нея — точно както сега. Не проронваше дума, а само я гледаше... докато тя не знаеше къде да се дене от смущение.

— Съжалявам за дома ти.

— Ъ? — Той повдигна вежда — тази с белега — и я накара да го погледне в очите. — О, най-обикновена къща, нищо повече. Винаги мога да построя нова. Благодарен съм ти, че предлагаш подслон на мен и конете ми.

Подаде ѝ ръка и тя несъзнателно я пое. Беше силна, груба и мазолеста. Задържа я дори при опита ѝ да я изтегли.

На устните му отново заигра усмивка.

— Във ваната ли възнамеряваш да стоиш, сладурано?

— Не. — Прочисти гърлото си и му позволи да ѝ помогне да стъпи на пода. — Ще те разведа — започна тя, но млъкна, защото той не помръдна. — Ще те разведа наоколо — повтори тя.

— Благодаря.

С наслада вдъхна уханието, което се носеше от нея.

— Джош вероятно ти е казал, че това е жилището на коняря. — Гласът ѝ отново звучеше ясно, като на добре възпитана домакиня. — Според мен нищо не липсва. Оборудвана кухня...

Тя посочи към помещението до голямата стая, където Джени надлежно бе изчистила емайлираната печка, мивката от неръждаема стомана и белите кухненски шкафове.

— Чудесно. Аз и без това не готвя много.

— Джош спомена, че повечето от мебелите ти са изчезнали, затова донесохме някои неща.

Тя изчака със скръстени ръце, докато той огледа стаята. На смъкнатия от тавана диван едно претапициране нямаше да му се отрази зле. Но иначе бе здрав и солиден. Някой бе изгорил с цигара масичката за кафе в стил „Шеридан“.

Тя лично добави няколко месингови лампи — струваха ѝ се подходящи за мъж — люлеещ се стол, още няколко масички и дори ваза с диви зимни цветя.

— Толкова много си се постарала. — Това го изненадваше. — Готвех се да изкарам няколко месеца при по-бойни условия.

— Е, не е като в хотел „Темпълтън“ в Париж — отпусна се тя и дори леко се усмихна. — Спалнята е ей там — посочи тя към къс коридор. — Не е особено обширна, но леглото е голямо. Знам, че Джош обича да има място за... — Не довърши, а Майкъл се усмихна. — Обича да му е просторно и затова вкарахме голямото легло тук. Държахме го разглобено в склада. Винаги съм харесвала металните му табли. Не може да се каже, че дрешникът е просторен, но...

— Гардеробът ми не е богат.

— И... — чудейки се какво да добави, тя отиде до прозореца в стаята. — ... гледката.

— Да. — Приблужи се зад нея и остана изненадан, че главата ѝ стига точно до брадичката му. Виждаше скалите, лазурното море, каменните острови по-навътре и бушуващата вода, която непрестанно ги атакуваше. — Някога прекарваше доста време на скалите.

— Още го правя.

— Съкровище ли търсиш?

— Разбира се.

— Как се казваше онова момиче, дето се хвърлило от скалите?

— Серафина.

— Да, точно така. Серафина. Доста романтична история.

— По-скоро тъжна.

— Едно и също е. Едно време Джош се присмиваше на теб, Марго и Кейт, защото не се уморявахте да бродите по скалите и да търсите изгубената зестра на Серафина. Но ако питаш мен, тайничко искаше той да я намери.

— Продължаваме да я търсим всяка неделя. Марго, Кейт, аз и дъщерите ми.

Думите ѝ го сепнаха. За момент бе забравил, че тази дребна, деликатна жена е родила две деца.

— О, да. Ти имаше деца. Момичета, нали?

— Точно така. — Тя вирна брадичка и се обърна. — Дъщери. Моите дъщери.

Не вложи никакъв подтекст в думите си и се зачуди с какво я е предизвикал. След миг попита:

— Колко са големи?

Не беше очаквала това любопитство дори от приличие. Разчувства се.

— Али е на десет, а Кейла — на седем.

— Рано си родила. Момиченцата на тяхната възраст обикновено си падат по конете. Могат да наминат и да видят моите, ако искат.

И това не беше очаквала.

— Много мило от твоя страна, Майкъл. Но не желая да ти пречат.

— Обичам децата.

Каза го така простичко, че тя му повярва.

— Тогава да те предупредя — и двете изгарят от любопитство да те видят. А ти, предполагам, изгаряш от любопитство да видиш конюшните.

По навик погледна часовника и се намръщи.

— Уговорка ли имаш?

— Всъщност — да. Ако не възразяваш, довърши обиколката сам. Наистина трябва да се преоблека.

За да отиде на фризьор, представяше си той, или да си направи маникюр. Или за редовните петдесет минути при някой моден психотерапевт. На глас обаче каза:

— Разбира се.

— Оставих ключовете в кухнята — продължаваше да обяснява тя. — Няма телефон. Не знаех дали искаш да прокарат. Ако се нуждаеш от нещо...

— Ще се оправя. — Измъкна чек от джоба и й го връчи. — Наемът.

— О! — Тя го прибра с доза съжаление, защото нямаше възможност да посрещне един от старите приятели на брат си като гост. Наемът щеше да свърши такава добра работа за новите балетни пантофки и уроците по рисуване. — Благодаря ти. Добре дошъл в имението Темпълтън, Майкъл.

Тя тръгна към врата и заслиза по външните стълби, а той застана до страничния прозорец, за да я проследи как прекосява моравата към къщата на семейство Темпълтън.

— И стоя аз — тихичко разказваше Лора — във ваната — въздъхна, благодарна, че временното затишие на прилив от клиенти в „Претенции“ ѝ позволяваше да сподели всичко с приятелките си, — облечена в дрипи. С четка в ръка. Престани да се смееш!

— Веднага — обеща Кейт, хванала се за корема, който я болеше от смях. — Искам точно да си представя картината: елегантната Лора Темпълтън заловена в миг, когато гони петната по стените на ваната.

— Де да бяха петна. Направо мръсна плака. Вероятно ще схвана хумора в ситуацията след година. Или две. Но в момента се чувствам унижена. А той през цялото време стои и се хили насреща ми.

— Хм... — Марго докосна с език горната си устна. — И ако не ми изневерява паметта, Майкъл Фюри има влудяваща усмивка. Все така безбожно и опасно привлекателен ли е?

— Не забелязах — смънка Лора и посвети вниманието си на някакъв отпечатък от пръст върху стъклената витрина.

— Лъжкиня. — Марго се наведе по-близо до нея. — Хайде, Лора. Разказвай.

— Може да се каже, че прилича малко на съвременен вариант на Хийтклиф от „Брулени хълмове“. Тъмен, мрачен, потенциално опасен и малко грубоват. — Сви рамене. — Ако смяташ такъв човек за привлекателен...

— Няма да ме накара да извърна глава — реши Марго. — Джош каза, че известно време е бил наемник.

— Наемник? — Беше забравила, а сега като се сети, добави: — Всичко си идва на мястото.

— И веднъж, във Франция, се срещнахме случайно. Тогава се занимаваше с автомобили. — Марго наклони глава при спомена. — Прекарахме интересна вечер заедно.

Лора повдигна вежди.

— Нима?

— Интересна — повтори Марго, но не добави нищо повече. — После стана каскадьор в Холивуд. А сега — коне. Чудя се, дали ще се задържи с тази работа. Джош се надява да го стори.

— Е, създалата се ситуация поне ми даде тласък да оправя конюшнията. — Лора се приближи до една полица и започна да пренарежда чаши. — Доста са занемарени. Мислех дори да купя кон, щом успея да си го позволя. На момичетата вероятно ще им хареса.

— Какви коне всъщност отглежда? Расови? За разплод? —
полюбопитства Кейт.

— Не попитах. Само го разведох из помещенията и му връчих
ключовете. Предполагам, ще се оправи. Джош очевидно смята, че ще
успее. А ако редовно си плаща наема, аз пък ще добавя: може да му се
разчита. Няма какво повече да очаквам от един наемател. Конете
изискват много време и работа. — Значи, помисли си Лора, няма да
може да си го позволи поне през следващите десет години. — Ще бъде
доста зает. Съмнявам се дали ще го виждаме често.

Вратата се отвори. Влязоха две клиентки. Щом забеляза, че са от
редовните, Лора се усмихна и пристъпи към тях.

— Аз ще се погрижа — прошепна тя на приятелките си. —
Радвам се да ви видя отново, госпожо Мейърс, госпожо Ломакс. С
какво мога да ви помогна днес?

Докато Лора водеше клиентките към сектора с дрехи, Марго
разсъждаваше на глас.

— Опитва се да скрие колко е заинтригувана.

— Ъ?

— Лора! Има вид на заинтригувана от мъж жена, която се опитва
да прикрие този факт. — След минута мълчание Марго отсече: — Това
е добре.

— Какво му е доброто?

— Време е да изживее някакво разсейване. Някакво мъжко
разсейване.

— Ти някога мислиш ли за какъвто и да е друг тип разсейване?

— Кейт! — Развеселена, Марго потупа приятелката си по ръката.
— Много глупав въпрос, но обясним за току-що омъжена жена, при
това за съпруг с доказани прелести. Лора никога не се е отпускала по
отношение на мъжете. Според мен Майкъл Фюри ще се окаже
идеалният подарък за трийсетия ѝ рожден ден.

— Той е мъж, Марго, а не чифт обици.

— О, но, скъпа, би могъл страхотно да ѝ отива, ако мога така да
се изразя.

— И предполагам, не ти хрумва възможността да не
представяват интерес един за друг. В сексуално отношение, имам
предвид. Чакай. — Кейт вдигна театрално ръка. — Забравих с кого
разговарям.

— Не бъди фалшива. — Марго забарабани с пръсти по тезгяха. — Става дума за мъж и жена, и двамата необвързани, доколкото знаем, и привлекателни. Джош ги събра, макар — съмнявам се — да е възнамерявал да стори точно това. Неволно създаде доста интересна ситуация.

— Като поставяш въпроса така — подхвана Кейт загрижено, хвърляйки неспокоен поглед към сектора с дрехи, — трябва да призная, че винаги съм харесвала Майк, но той бе див още като дете. Все едно да събереш вълк с агне.

— Моля се да си права. Всяка жена трябва да има поне една среща с вълк. Но... — Все пак разговаряха за Лора. — Ще поканя Майкъл на вечеря у дома. Лично ще го проверя.

— И предполагам всички ще трябва да приемем преценката ти, основаваща се на по-богат опит.

— Естествено. — Вратата отново се отвори. — Хайде на работа, колежке.

В сектора за дрехи Лора търпеливо показваше колекцията от кашмирени жилетки. Ако знаеше какво приказват приятелките ѝ, щеше да се развесели, но и да се ужаси.

Като цяло мъжете просто не я интересуваха. Не, че ги мразеше. Бракът с Питър не я превърна в опърничава, фригидна жена, нито стесни миогледа ѝ до степен да смята мъжете за врагове. Прекалено много добри мъже бе срещала в живота си, за да се стигне дотам. Баща ѝ бе първият пример. Брат ѝ — вторият. През последните месеци обикна и Байрън де Уит.

Семейството обаче е едно, а интимните или неангажиращи връзки — друго. Не разполагаше с времето, желанието или енергията за тях. През двете години, откакто приключи с брака, се бореше да изгради отново живота си на всякакво ниво: с децата, дома, работата ѝ във веригата хотели „Темпълтън“. И в „Претенции“.

Докато клиентките обсъждаха избора си, тя се дръпна настрана, за да им остави повече място. Захвана се с магазина импулсивно — стъпка, която предприе не само заради себе си, но и заради Марго.

Кариерата и финансите на Марго бяха в задънена улица, когато се завърна в Монтъррей от Европа. Идеята да ликвидират с

имуществото на Марго и да създадат интригуващо място, където да продават, беше рискована. Но започна да дава дивиденди от първия миг.

Не само в долари, помисли си Лора, като се върна в основното помещение. Но и в гордост, самочувствие, приятелство и забава.

Купиха по-скоро не сграда, а празно, прашно, порутено и миризливо пространство. Фантазията и усилията им го превърнаха в нещо забележително. Прозорецът на обширната витрина проблясваше на слънцето и загатваше на минувачите какво предлага магазинът.

Дръзка изумрудена рокля за коктейл с носталгично перо от фазан на рамото бе метната върху стола на елегантна дамска тоалетка. Разноцветни флакони стояха върху блестящата повърхност на плота редом с огърлица от изкуствени скъпоценни камъни. От едно отворено чекмедже извираха коприни и фалшиви диаманти. Имаше и лампа във формата на лебед. Кристална чаша за шампанско бе поставена до празна бутилка. Мъжки ръкавели и небрежно праметната официална черна вратовръзка се преплитаха с дамски аксесоари. Чифт червени чехли бяха хвърлени артистично по средата, сякаш някоя жена току-що ги бе събула. Подредбата на витрината бе територия на Марго, но Лора създаде интериора. И се гордееше. Както се гордееше с магазина като цяло. Навсякъде из просторното помещение имаше уникати и привличащи окото предмети. По боядисаните в розово стени висяха стъклени полици, отрупани със съкровища: порцеланови кутийки, сребърни сервизи, позлатени по ръбовете предмети. Тапициран в кадифе малък диван — третият, който се наложи да направят — даваше възможност на клиентите да поседнат и да се насладят на чаша чай или шампанско.

Позлатено тясно стълбище водеше към отворения балкон, който опасваше помещението и към будоара, където роби, пенъори и нощници висяха изящно подредени в розов гардероб. Всичко бе за продан — от леглото в стил „Рококо“ до най-малката сребърна кутийка. И нищо не се повтаряше.

Магазинът спаси и трите. И макар да не смяташе, че е възможно — ги сблужи още повече.

Докато изчакваше пред пробната, забеляза Марго да показва на клиентка сапфирена гривна от витрината. Кейт обсъждаше с друга произхода на лампа в съвременен стил. Нова клиентка разглеждаше

кутия от опал за енфие, докато приятелката ѝ се бе потопила в колекцията от вечерни чанти.

От стереото тихичко се разнасяше музиката на Моцарт. През прозореца Лора зърна забързаното движение по „Кенъри Роуд“. Коли завиваха, спираха или бавно напредваха. Хора се разхождаха по тротоара. Мина мъж със засмяно момченце на раменете. Някаква двойка спря да разгледа витрината. После престъпиха прага и влязоха в магазина.

— Мадам Темпълтън?

Лора се приближи към пробната.

— Да, госпожо Мейърс? Открихте ли нещо, което ви допада?

Жената се усмихна и показа какво е избрала.

— Никога не си тръгвам разочарована от „Претенции“.

Лора изпита гордост и усети как страните ѝ пламнаха за миг. Пое кашмирената жилетка.

— Затова сме тук и се стараем.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Покривът си го бива, а, момче? — Майкъл разчесваше любимия си кон, докато Макс — едрият жълтеникавокафяв жребец, изсумтя в знак на съгласие.

Конюшната на Темпълтън Хауз далеч надхвърляше по разкош обикновената конюшня, която Майкъл построи на хълма, а после с очите си видя, как се срива под калната маса. През онзи следобед, когато я оглеждаше, след като налетя на Лора, тя далеч не приличаше на палат. Тогава повече напомняше на колиба от приказките, застигната от жестока магия и изоставена от предишните си обитатели.

Усмихна се при мисълта, че всичко, свързано с имението Темпълтън, му навяваше асоциации с приказките.

Завари конюшната прашна и занемарена, нуждаеща се от ремонт.

Отне му почти седмица да приготви постройката — нелека задача за сам мъж, но не желаше да мести конете, преди да почисти временния им дом и да го подреди според представите си.

Няколкото дни, по шестнайсет часа напрегната работа, обаче си струваше. Най-после прибра конете си от обществената конюшня — освен, че се намираше на километри от дома му, трябваше да плаща и таксата за подслон там.

Сега разполагаше със солидна постройка, украсена със стилни орнаменти — гордост на семейство Темпълтън. Яслите бяха просторни и светли — нещо много по-важно за Майкъл, отколкото облицованият с тухли и декоративни плочи под или апликациите от ковано желязо със стилизирано „Г“ в средата на лъснатия месинг.

Е, нямаше как да не признае, че украсата му харесваше.

Конюшната бе добре организирана — яслите от едната страна, мястото за хранене — отсреща. Не разбираше, как е възможно да бъде толкова занемарена, но запретна ръкави и се хвана на работа. Ряза, кова, мете и стърга, докато приготви яслите да посрещнат неговите любими бебета, както тайничко ги наричаше в мислите си.

Поръча да доставят прясна слама и сено и остана благодарен, защото момчето, което ги докара, склони срещу няколко долара да му помогне да складира балите.

Сега яслите бяха богато застлани със слама — нещо скъпо и трудно намиращо се. С малко инструменти и изобретателност автоматичните поилки за вода в коритата отново задействаха. Смаза пантите на вратите, подмени ръждясалите куки.

Пороят отнесе всичките му запаси. Наложил се да зареди отново: витамини, лекарства, мазила. Успя да спаси някои такъми и инструменти. Почисти и лъсна всеки предмет, изчезналите — подмени, а други — в най-скоро време планираше да купи.

Петнайсетте му коня щяха да бъдат настанени кралски. Точно както искаше.

— Издигна се в живота, Макс. Едва ли си даваш сметка, но сега си обитател на имението Темпълтън. А това е голяма работа, така да знаеш, момчето ми. — Потупа галъвно коня по хълбока и измъкна морков от окачената на кръста си торбичка. — Вече обмислям в каква ясла ще те настаня, не се безпокой. Този път и ние може да добавим нещо към украсите тук. Но междувременно нямаше начин да се намери по-добър подслон.

Макс кротко хрускаше моркова, а тъмните му очи, вперени в Майкъл, излъчваха търпение, мъдрост, и както Майкъл обичаше да си въобразява — привързаност.

Излезе от яслата, затвори долната част на вратата с райбера и отиде до съседната ясла. Наклоненият под лъщеше от чистота и токовете на ботушите му потракваха. Изпълнена с очакване, оттам се подаде кестенява глава.

— Мен ли търсиш, скъпа? — Тази кобила му бе любимката. Купи я още като малка, а сега бе в напреднала бременност, затова ѝ отреди яслата за раждане. Наричаше я Дарлинг. — Как си днес? Тук ще ти е добре. — Влезе вътре и прокара ръка по набъбналия ѝ корем. Като баща, който очаква дете, бе изпълнен с радост и тревога. Не беше особено едра и той се притесняваше, как ще се справи, когато ѝ дойде времето.

Дарлинг обичаше да я галят по корема и изпръхтя доволно при допира на ръката му.

— Толкова си красива! — Обви главата ѝ с ръце, както постъпва мъж с любима жена. — Ти си най-красивото нещо, което някога съм притежавал.

Доволна от вниманието, тя изпръхтя отново и сведе глава към торбичката. Той се усмихна и измъкна ябълка — тя ги предпочиташе.

— Ето, Дарлинг. Нали ядеш за двама.

В този момент чу гласовете — млади, възбудени, напевни — и излезе от яслата.

— Мама предупреди да не го безпокоим.

— Няма да му пречим. Само ще погледнем. Хайде, Кейла. Не искаш ли да видиш конете?

— Да, но... Ами ако е там? Ако ни се развика?

— Тогава ще избягаме. Но първо ще видим конете.

Развеселен и озадачен дали Лора не го е описала като човекоядец или отшелник, Майкъл излезе от сенките на конюшната и пристъпи на слънчевата светлина. Ако бе поет, би казал, че е срещнал две ангелчета.

Те, от своя страна, решиха, че са се сблъскали лице в лице със самия дявол. Целият в черно, а сенките играеха зад гърба му. Твърдото, привлекателно лице ги наблюдаваше без да се усмихва. Брадата му бе набола. Косите му стигаха почти до раменете, а черна лента ги възпираше да не падат по челото. Приличаше на див индианец или пират.

Изглеждаше им огромен, снажен и опасен.

С разтуптяно сърце Али сложи ръка върху рамото на Кейла — хем да я защити, хем да се съвземе.

— Ние живеем тук — запелтечи тя. — Имаме право да сме тук.

Той не успя да преодолее желанието да си поиграе малко.

— Нима? Е, и аз живея тук. И не обичам непознати да се въртят наоколо. Да не сте случайно крадци на коне? Конекрадците ги беся.

Шокирана, ужасена, изплашена, Али успя само енергично да поклати глава. Но Кейла, омаяна, пристъпи напред.

— Имаш хубави очи — обяви тя и на лицето ѝ разцъфна усмивка. — Наистина ли си побойник, който все създава неприятности, както каза Ани?

През страх и обида Али едва успя да прошепне предупредително името на сестра си.

А, сети се той, Ан Съливан, разпространява спечелената му на младини слава.

— Някога бях. Но се отказах. — Господи, помисли си той, това дете е истинска прелест. Направо ти разтапя сърцето. — А ти си Кейла. Имаш очите на майка си.

— Ъхъ, а това е Али. Тя е на десет. Аз съм на седем и половина и току-що загубих един зъб — осведоми го тя и се ухили широко, за да му покаже резултата.

— Браво! А потърси ли го?

Тя се засмя.

— Не, феята го взе. Отнесе го на небето, за да го направи на звездичка. Ти всички зъби ли имаш?

— Така беше последния път, когато проверих.

— Ти си господин Фюри. Мама каза така да те наричаме. Харесва ми името ти. Сякаш е на герой от приказка.

— На злодея?

— Може би. — Гледаше го усмихната. — Разрешаваш ли да видим конете, господин Фюри? Няма да ги крадем, нито пък ще ги нараним.

— Струва ми се, ще са доволни да ви видят. — Той протегна ръка, която Кейла хвана без колебание. — Хайде, Али — подметна той небрежно. — Няма да ви викам, освен ако не си го заслужите.

Али прехапа устни и ги последва в конюшните.

— О — сепна се тя и се отдръпна назад, ала в следващия миг, когато Макс подаде глава, се разсмя. — Толкова е голям. И толкова хубав!

Посегна, но се спря и дръпна ръка.

— Можеш да го погалиш — насърчи я Майкъл. По-голямото момиченце бе малко плахо, реши той, и красиво като картина. — Не хапе. Освен ако не си го заслужиш. — За да ѝ докаже, той вдигна Кейла на коляното си. — Хайде, запознай се с Макс. Той е южняшки джентълмен.

— И чичо е южняшки джентълмен — обяви Кейла, — но не прилича на Макс. — Очарована, тя погали нежно коня по главата. — Толкова е мекичък — промърмори тя. — Здравей, Макс.

За да не остане по-назад от сестра си, Али пристъпи отново напред и също погали Макс.

— Дава ли да го язди човек?

— Да. Макс и аз заедно сме се сражавали срещу индианци, самите ние сме били индианци, ограбвали сме дилижанси, прескачали сме клисури. — Погледна към двата чифта широко отворени очи, вторачени в него, и се засмя широко: — Макс е холивудска звезда.

— Наистина ли? — Очарована, Кейла докосна кадифеното му ухо и се усмихна, като усети потреперването в пръстите си.

— Да. По-късно ще ви покажа какво са писали във вестниците за него. Елате да ви представя Дарлинг. Тя скоро ще има бебе.

— И вуйна Марго роди съвсем наскоро — чуруликаше Кейла безгрижно. — Бебето се казва Джон Томас, но му викаме Дж. Т. Конете по същия начин, като хората ли раждат?

— Почти — отвърна Майкъл, и за да сложи край на темата, ги поведе нататък. Запозна ги с Джак — скопения кон, и Лулу — бързата кобила. И със Зип — най-бързия кон, както твърдеше Майкъл, по цялото западно крайбрежие.

— Защо са ти толкова много коне? — Подозрителността на Али към мъжа бе почти забравена. Любопитството ѝ надделя над плахостта и тя обсипваше Майкъл с въпроси.

— Обучавам ги, купувам ги, продавам ги...

— Продаваш ги? — изненада се Кейла.

— Да, с изключение на Макс и Дарлинг. Тях никога няма да продам. Но другите ще отидат при хора, които ще оценят качествата им и ще се грижат добре за тях. Те всичките си имат предопределена съдба. Ето, Джак ще стане добър кон за езда. Готов е да препуска до безкрай. А Флаш ще е готов да прави какво ли не, когато приключи с него.

— Искаш да кажеш, че ще прави номера.

— Да. — Майкъл се усмихна на Кейла. — Той вече е научил няколко. Но само Макс знае всичките. Искате ли да ви покажа.

— Наистина ли?

— Но ще трябва да си платите.

— Колко? — побърза да се осведоми Кейла. — Имам пари в банката.

— Не става въпрос за пари — отвърна Майкъл и ги поведе обратно към Макс. — Ако ви хареса изпълнението, трябва пак да дойдете и да си го отработите.

— Каква работа? — обади се този път Али.

— Ще поговорим. Хайде, Макс. — Майкъл взе юздата и му я нахлузи. — Има две дами, които трябва да впечатлиш.

На пет години Макс бе ветеран в занаята. Той пристъпи уверено напред, доволен, че има публика. Майкъл го поведе към малкото заградено пространство до постройката.

— Вие двете застанете зад оградата ей там. Хайде, Макс, поклони се.

Макс грациозно сви предните си крака и се наведе. Момиченцата бурно заръкопляскаха и Майкъл бе готов да се закълне, че Макс се усмихна.

— Горе — нареди той.

С команди и жестове Майкъл накара Макс да изпълни целия си репертоар. Конят се изправяше на задните си крака, ореше въздуха, цвилеше. Пристъпяше настрана, танцуваше, вървеше се в кръг. После Майкъл се метна на голия му гръб и той повтори изпълнението с известни вариации.

— А сега номерът „Вървим от три дни през пустинята, без да сме пили вода“. — При дадения сигнал, тялото на Макс се отпусна, главата му увисна и той запристъпя мъчително, сякаш всяка крачка щеше да е последна. — А сега се появява гърмяща змия. — Макс се изправи и отскочи. — Господи, онези от хайката простреляха коня ми! Конят ми е мъртъв!

За финалното си изпълнение Макс залитна наляво и се отпусна на земята. Майкъл се изтъркаля, за да не попадне под тялото му. Като се изправи на крака, зърна Лора, забързана към тях.

— Господи, добре ли си? Какво стана? Олеле, конят ти.

Майкъл тъкмо щеше да отговори, но установи, че е прекалено впечатлен от елегантните голи крака, които мерна, докато тя прескачаше оградата, облечена във втален костюм.

Макс продължи да лежи като умрял и дори не трепна, когато Лора коленичи до главата му.

— Горкото животно. Горкото... Кракът му ли пострада? Кой е ветеринарният ти лекар?

Съзрял голямата конска глава в скута на Лора, върху хубавата ѝ синя пола, Майкъл не устоя на изкушението да продължи играта още малко.

— Изглежда, това е краят за стария Макс.

— Не говори така — срязва го Лора. — Може само да го е навехнал. — Но, ако случаят не е такъв... — Тя отметна кичур коса, закачливо увит около врата ѝ. — Момичета, заминавайте вкъщи.

— Но, мамо...

— Недей да спориш с мен! — Не можеше да понесе мисълта, че децата ще станат свидетели на онова, което вероятно щеше да последва.

— Лора... — подхвана Майкъл.

— Защо стоиш така? — Тревога и вълнение се мяркаха в очите ѝ. — Направи нещо. Горкото животно страда, а ти стоиш, без да мръднеш. Не те ли е грижа за коня ти?

— Да, мадам, грижа ме е. Хайде, Макс, край.

При подадения сигнал, за огромна изненада на Лора, огромният кон се изправи на крака.

— Това беше номер, мамо. — Кейла се смееше, развеселена от шегата, която Майкъл скрои на Лора. — Макс прави номера. Сега се преструваше на умрял. Както правят кучетата. Не е ли чудесен? И умен?

— Да. — Със засегнато достойнство, Лора заоправя полата си. — Определено е много талантлив.

— Съжалявам. — Умният мъж винаги е наясно кога не бива да се смее. Но Майкъл невинаги искаше да се прави на умен. — Щях да те предупредя, ако те бях видял, че идваш. Но ти така бързо се носеше насам. — Почеса се по брадата. — Май се разтревожи повече за коня, отколкото за мен. Можех да си счупя врата.

— Конят беше на земята — суховато отвърна Лора. — А ти — на крака. — Но острият ѝ тон съвсем изчезна, когато Макс доближи глава до нейната. — О, колко си красив. Разкошен си. И си толкова умен.

— Макс е участвал в много филми — обади се Али зад гърба на майка си. — И господин Фюри също.

— О?

— Каскади — обясни Майкъл. Измъкна морков от торбичката и го подаде на Лора. — Ако му го дадеш, става твой роб до гроб.

— Кой може да устои? — Тя предложи лакомството и тихо занарежда: — Не ви ли предупредих, момичета, да не безпокоите господин Фюри.

— Да, но той каза, че не му пречим. — Кейла се усмихна в очакване към Майкъл и както седеше на оградата, доверчиво протегна ръце към него.

— Защото наистина не ми пречите. — Той я пое и така свойски я настани на коляното си, че Лора се намръщи. — Харесва ми компанията им — добави той. — И на конете им допада. Омръзва им по цял ден да гледат само мен. Децата са добре дошли по всяко време. Ако ми пречат, ще им кажа.

За възторг на Кейла и моментен ужас на Лора, той постави детето върху широкия гръб на Макс.

— Високо е. Вижте колко съм нависоко!

— Точно това се опитваме да не правим. — Ръката на Лора несъзнателно посегна към юздата. — Това е кон-каскадьор, а не пони за езда.

— Кротък е като агънце — увери я Майкъл и като вдигна Али, я настани зад сестра ѝ. — Може да издържи и трите ви, ако искаш. Як е като бивол.

— Не, благодаря. — Сърцето ѝ се успокои, щом погледна Майкъл в очите. Те наистина преливаха от нежност. — Не съм подходящо облечена за езда.

— Забелязах. Добре изглеждаш, мадам Темпълтън. Особено когато прескачаш огради.

Отново погледна Майкъл в очите. Нежни ли, помисли си тя? Не. Просто подкупвачи.

— Предполагам каква картинка съм представлявала.

— И наполовина не можеш да си представиш, сладурано.

Тя отстъпи назад.

— Хайде, момичета, веселбата свърши. Трябва да се пригответе за вечеря.

Али отвори уста, за да възрази, но се спря. Не искаше да рискува да ѝ забранят да дойде и друг път в конюшната. Вместо това попита:

— Защо и господин Фюри не дойде да вечеря с нас?

— О? — Лора се разкъсваше между неудобството и доброто възпитание. Възпитанието взе връх. — Разбира се, Майкъл, добре си дошъл.

Не си спомняше да е получавал по-хладна и по-формална покана.

— Благодаря, но имам други планове. Тръгнал съм към Джош да се запозная със сина му.

— Е, добре. — Тя протегна ръце и свали първо Кейла, а после и Али. — Да не ти се пречкаме.

— Искях да поговорим за някои неща. Разполагаш ли с минута?

— Разбира се. — Краката я боляха. Мечтаеше единствено да свали обувките с токчета и да поседне. — Момичета, кажете на Ани, че идвам ей сега.

— Благодаря, господин Фюри. — Истинска дъщеря на майка си, Али протегна ръка.

— Пак заповядайте.

— Благодаря, господин Фюри, че ни показахте конете, изпълнението и всичко. Ще разкажа на Ани — обади се Кейла и тръгна, но при оградата спря. — Господин Фюри?

— Да, госпожице.

Тя се изсмя на обръщението, но мигом стана сериозна.

— Можеш ли да обучаваш и кучета? Ако имах кутре, би ли го научил да прави номера като Макс?

— Предполагам, ще успея, ако е добро куче.

Тя се усмихна отново. Замечтано отметна глава и тръгна бързо след сестра си.

— Очевидно много иска кученце — промърмори Лора. — Не знаех. Никога не го е споделяла. Само веднъж, преди години, но Питър... По дяволите! Трябваше да се сетя.

Заинтригуван, Майкъл наблюдаваше как различни емоции се изписваха по лицето ѝ. Най-силната сякаш беше вината.

— Винаги ли се самобичуваш по този начин?

— Трябваше да се досетя. Тя ми е дете. Трябваше да си дам сметка, че много иска да има кученце.

Изведнъж се почувства уморена и прокара ръце през косите си.

— Ами какво ти пречи да ѝ вземеш?

Лора решително вирна брадичка.

— Ще го направя. Съжалявам. — Разтърси глава, за да разсее вината, и погледна отново към Майкъл. — Та от какво имаш нужда?

— О, от много неща. — Небрежно обви врата на Макс. — Топла храна, бърза кола, любовта на добра жена, но това, от което и двамата се нуждаем, са няколко мишкотрепачи.

— Моля?

— Трябва да си набавиш котки, Лора. Имаш гризачи.

— Господи! — Потрепери и дълбоко въздъхна. — Трябваше и за това да се сетя. Имахме няколко, когато още държахме коне, но Питър... — Спря и притвори очи. Не, нямаше да поеме повторно по този път. — Ще отскоча до общинския приют за бездомни животни. Ще взема две котки.

— Ще вземеш на детето си животно от приюта?

— Защо не?

— А, нищо. — Поведе Макс към оградата. — Просто си представях, че ще предпочетеш някой чистокръвен екземпляр. Някои така подхождат към конете например. Настояват за арабски или други елитни породи. А аз притежавам една от най-хубавите кобилки. Невероятно умна е и бърза като змия. Само дето не е чистокръвна. Аз самият винаги съм предпочитал помиярите, така да се каже.

— Аз предпочитам характера пред външността.

— Браво на теб. — Разсеяно се наведе, откъсна лютиче, поникнало сред тревата, и ѝ го поднесе. — Безкрайно прелестни са дъщерите ти, истински красавици. В състояние са да разбият сърцето на всеки. Малката вече е на път напълно да ме покори. И го съзнава.

— Изненадваш ме. — Озадачено се загледа в слънчевото цветенце в ръката си. Независимо от умората и болките в краката, го последва в конюшната. — Не ми приличаш на мъж, който ще се умили от малки деца. Особено от момиченца.

— Помиярите сме пълни с изненади.

— Не исках да...

— Знам. — Вкара Макс в яслата и затвори вратата. — Малката има твоите очи. А, Али е взела устните ти — меки, но същевременно готови да проявят упорство. — Засмя се предизвикателно. — Добър разплод, Лора.

— Очевидно трябва да ти благодаря, макар никой до сега да не ми го е казал с такива думи. А също да ти благодаря, че ги забавлява, но не се чувствай задължен.

— Не се чувствам задължен. Просто ги харесвам. Наистина. Освен това са ми длъжнички за представлението. Двамата с Макс не работим безплатно. Малко помощ тук няма да ми е излишна.

— Помощ?

— Да се изнесе боклука, да се хвърли слама. Освен ако не възразяваш потомството ти да рине тор.

Навремето самата тя го бе правила.

— Не. Ще им се отрази добре. — Несъзнателно вдигна ръка да погали Макс по носа. — Сътворил си истинско чудо тук — отбеляза тя, оглеждайки безупречно чистото помещение.

— Имам як гръб и много амбиция.

— За?

— Да постигна нещо. Да отгледам хубави коне — за езда, за представления, за състезания. Бива ме да се справям с тях.

— Ако Макс е пример, бих казала, че страхотно се справяш. Наистина ли си бил наемник?

— Да, както и побойник, който създава неприятности, според твърденията на госпожа Съливан.

— О! — Тя извърна очи към Макс, прочисти гърлото си. — Ясно, Ани помни момчето, което даде първата цигара на Джош.

— Едно от по-дребните ми престъпления. Аз самият преди шест месеца ги отказах. По-лесно ми е, отколкото да се чудя дали няма да подпаля сламата.

— Или да умреш от рак на белите дробове.

— Все от нещо се умира.

Тя се извърна точно в момента, когато той се пресягаше да свали юздата от Макс. Телата им се сблъскаха. От любопитство и за да я предпази да не падне, той я взе в обятията си.

Толкова нежна. И крехка. Мръдна малко и извивката на гърдите ѝ се притисна към него. Очите ѝ се бяха приковали в неговите още при първия досег, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Винаги съм се чудил какво ли е да те прегърна. — Усмихна се, а ръцете му не спираха да я милват. — До сега не съм имал възможност да разбера. Е, навремето беше прекалено малка за мен. Но сега вече не си.

— Ако обичаш! — Гласът ѝ бе спокоен и хладен. Това успя да постигне, ала всичко у нея гореше и трепереше.

— Никак не ми пречиш — продължи той и посегна към кичура, увит около шията ѝ.

— Но ти ми пречиш! — Просто не знаеше, как да се справя с мъжете. Всъщност никога не е знаела. Ала беше достатъчно умна да

разбере, че е наложително да предприеме нещо незабавно. — Флиртовете не ме интересуват.

— Нито пък мен.

Реши да заимства от поведението на Марго. Престори се на отегчена.

— Майкъл, сигурно десетки жени биха се чувствали поласкани. Ако разполагах с време, вероятно и аз щях да се почувствам поласкана. Но не разполагам с време. Децата ми ме чакат да ги нахраня.

— Бива те и теб. Истинска господарка на имението — призна той. — Родена си такава. — Той отстъпи. — Ако се окаже, че разполагаш със свободно време, знаеш къде да ме намериш.

— Поздрави Джош и Марго от мен — смени темата тя. Чудеше се как ще се прибере, краката ѝ едва я държаха.

— Разбира се. Е, сладурано?

Тя се извърна.

— За онези мишкотрепачи. Да не вземеш да ми донесеш някои пухкави котенца! Искам ги да са мъжки и гладни.

— Ще видя какво мога да направя.

— Не се и съмнявам — промърмори той, докато тя се отдалечаваше. — Господи, каква е само — обърна се той към Макс. Развеселен, разтърка с длан сърцето си. Нужно му бе известно време, за да го успокои. — Тя е от онези, които карат мъжа да се чувства като едър, изгладнял котарак. При това — недодялан.

Майкъл поклати глава и се отправи нагоре, за да се измие.

— Значи какво — Марго вече е майка.

Майкъл се усмихна на домакинята си, която далеч не приличаше на скоро родила жена. Прасковената ѝ роба подчертаваше всяка изящна извивка на тялото ѝ.

— При това — страхотна. — Тя го разцелува по двете бузи, както правеха в Европа. — Страшно ми харесва да съм майка. — Отстъпи назад, за да го огледа по-добре, и не остана разочарована. — Колко време мина, Майкъл? Шест години? Седем?

— Повече. Аз се състезавах, тогава в Европа, а ти превземаше Стария континент.

— Славни дни бяха — съгласи се тя, хвана го подръка и го въведе вътре.

— Домът ви е чудесен!

Не го изненада толкова елегантната обстановка в испански стил, колкото уютът, който се излъчваше.

— Кейт го намери. Помниш ли Кейт Пауел?

— Разбира се. — Пресякоха облицованото с теракота фоайе към просторна стая със запален в камината огън и два тъмнокафяви дивана. — Какво прави тя? Чух, че се е омъжила.

— Все още е младоженка. Байрън ще ти допадне, мисля. Ще организираме едно събиране, щом се установиш. Ще те представим на някои хора.

— Не съм много по големите събирания.

— Тогава няма да каним много хора. Какво ще пиеш? — Тя се шмугна зад овалния барплот. — Джош ей сега ще слезе.

— Имаш ли бира?

— Ще се намери. — Извади една бутилка от хладилника под плота. — Значи сега си се захванал с коне.

— Така изглежда.

Наблюдаваше я как отваря бутилката и как сръчно налива питието в халбата. На безименния пръст на лявата ѝ ръка проблясваха диамант и злато. Косите ѝ бяха по-златисти и се спускаха на къдрици. И на ушите ѝ имаше диаманти. Но, както забеляза той, очите ѝ светеха най-ярко.

— Добре изглеждаш, Марго. Щастлива. Хубаво е да те види човек щастлива.

Малко изненадана, тя го погледна.

— Наистина ли?

— Навремето все нещо като че ли не ти достигаше.

— Май си прав. — Остави чашата на бара и взе бутилката шампанско от сребърната купа. — Но сега вече постигнах всичко.

— Да, съпруга си, майка и съсобственичка на магазин. — Вдигна чашата си за тост. — Кой можеше да си го представи?

— И се справям чудесно и с трите. — Наля си шампанско и също вдигна чашата за тост. — Трябва да дойдеш в „Претенции“, Майкъл. На „Кенъри Роуд“ е.

— Ще дойда да видя магазина ти, но ти ще дойдеш да видиш конете ми.

— Дадено! Съжалявам за онова, което се случи с къщата ти обаче.

Той сви рамене.

— Какво чак толкова? Аз и без това не я харесвах. Ала за конюшната ме доядя. Точно я бях построил и я загубих. Но в края на краищата — става въпрос само за дъски и пирони, винаги мога да си купя нови.

— Сигурно е било ужасно. Виждала съм свлачища на филм и какво остава след тях. Не мога да си представя какво ли е да те сполети.

— И няма смисъл. — Все още имаше моменти, когато споменът за неспирация порой, тътена и безмилостния вятър го спохождаше. И обзелата го паника, че няма да успее да спаси единственото, на което държеше.

— Започнах вече да правя чертежи за нов строеж. Свързах се и със строителен предприемач. Ще са нужни само време и пари.

— Убедена съм, че ще се чувстваш добре в имението Темпълтън, докато завършиш всичко.

— Трудно е да не се чувства добре човек там. Днес се запознах с децата на Лора. Прекрасни са. По-голямата още ме преценява, но малката напълно ме плени.

— Момичетата са чудесни. Лора се справи отлично.

— Не се е променила особено.

— Много повече, отколкото предполагаш. Трудно понесе развода. Доста трудно. Но притежава силната жилка на Темпълтън. Ти май никога не се запозна с Питър Риджуей, нали?

— Не.

— Повярвай ми, беше истинско копеле.

— Сладурано, щом ти го ненавиждаш, ще го ненавиждам и аз.

Тя се засмя и хвана ръката му.

— Хубаво е, че си дойде, Майкъл.

— О, вече налиташ на съпругата ми, така ли, Фюри? — Джош влезе, гушнал бебе с огромни очи. — Синът ми и аз ще се бием с теб заради нея.

— Мисля, че ще ме преборите. — Изпълнен с любопитство, Майкъл остави чашата и приближи Дж. Т. Бебето също го проучи внимателно преди да посегне и хване кичур от косата му. — Ела тук, бандит такъв.

Преди Марго да успее да отвори уста, за да изрече десетина майчини притеснения, Майкъл пое Дж. Т. от ръцете на Джош и го настани в скута си. Направи го така естествено, че Марго премигна невярващо, а после се замисли.

Радвайки се на непознатия, Дж. Т. загука.

— Добре си се справил, Харвард. — Майкъл погъделичка Дж. Т. — Моите поздравления.

— Благодаря. — Джош се усмихна съучастнически към съпругата си. — Имаше и кой да ми помогне.

ПЕТА ГЛАВА

Все пак котенцето, което донесе Лора, беше малко и пухкаво. Почти донесе две. И чифт измършавели котараци с остър поглед. Както и бързоного кутре с петниста кожа и влажен език.

Малката зоологическа градина в колата ѝ създаде известни неприятности, ала същевременно ѝ достави огромна наслада. Шофираше към къщи, котараците мяукаха жално в кутиите, котенцата спяха на пода, а боготворящото я кутре се настани в скута ѝ.

— Почакайте само да ви видят момичетата. — Вече влюбена в кутретото, тя прокара нежно ръка по главата му и заговори: — А ако се скарат за теб, ще се наложи да се върна и да ти взема братче или сестриче.

Усмехната, зави по алеята към Темпълтън Хауз. Колко глупава е била, помисли си тя. Защо не го бе направила досега? Очевидно, бе действала по стар навик, Питър не желаше дори да чуе за домашен любимец и по тази причина нямаха такъв. Ала Питър го нямаше вече близо две години — доста продължително, за да не промени нещо толкова просто.

Паркира и хвърли поглед към менажерията. Въздъхна.

— Как да ви внеса всичките вътре?

Разполагаше с каишка за кутретото и я закопча към чисто новия нашийник. Нито за миг не се надяваше то да разбере целта. Хрумна ѝ да натисне клаксона, та някой да се появи и да ѝ помогне. Което, прецени веднага, ще разбунтува цялата зоологическа градина.

Налага се да се справи сама.

— Ти пръв — определи тя и отвори вратата.

Кутретото се надвеси, подуши празното пространство и като събра цялата си смелост, скочи. Ако не се бе разсмяла, нямаше да изпусне каишката. Но кутретото се приземи така тронаво и изглеждаше така изненадано, че тя прихна и коженото ремъче се изниза от ръката ѝ.

Палето се изправи и хукна.

— По дяволите! — през смях рече тя и бързо излезе от колата. — Ела тук, идиотче такава.

Вместо да я послуша, то хукна в кръг, а после с радостен лай нагази в добре поддържаните лехи с нарциси на стария Джо.

— Това вече ще ни създаде проблеми — прецени Лора. Неволно потрепери и се върна към колата, за да вземе заспалите котенца. На задната седалка котараците не преставаха да се оплакват колкото сила имат. — Добре, добре... Ей сега.

Осенена от вдъхновение, натика по едно котенце в джобовете на самото и измъкна кутиите с котараците.

— Вие двамата сте грижа на Майкъл.

Тръгна към конюшната, съпроводена от възбудения лай на кутрето.

Гледката зад арката от разцъфнали глицинии изпълни сърцето ѝ с радост. В далечния край на двора дъщерите ѝ бяха клекнали и прегръщаха оставилото се на ласките им петнисто мъниче с неизвестен произход. Картината направо разтопи сърцето ѝ.

— Виж, мамо — викаше Кейла, забелязала приближаването на Лора. — Ела да видиш това кученце. Сигурно се е загубило.

— Не ми прилича да се е загубило.

— Има каишка. — Али се засмя — нещо, което Лора винаги слушаше с обожание — когато кутрето се настани в скута ѝ. — Може да е избягало от къщи.

— Не мисля. Напротив, то си е у дома. Наше е.

Али я зяпна и едва успя да промълви:

— Но на нас не ни е разрешено да имаме животни.

С грейнало лице Лора намести по-удобно кутиите с котараците и отбеляза:

— То, изглежда, не е съгласно с теб.

— Наистина ли ще го задържим? — Кейла се надигна. Лицето ѝ сияеше от щастие. Лора прибра и този спомен в сърцето си. — Завинаги?

— Точно така.

— Мамо! — Кейла се хвърли към майка си и я прегърна през кръста. Вкопчи се здраво, почти свирепо. — Благодаря ти, мамо. Да знаеш само колко добре ще се грижа за него. Ще видиш.

— Знам, че ще го сториш, мила. — Обърна се към Али, която стоеше като закована и продължаваше да гледа невярващо. — Всичките ще се грижим добре за него. То се нуждае от дом и много любов. Ще му ги предложим, нали, Али?

Момиченцето се раздираше от вътрешни противоречия. Според баща ѝ домашните любимци са досадни, цапат и ръсят косми навсякъде. А кутрето в момента душеше краката ѝ, размахваше опашка и се чудеше как да се настани в ръцете ѝ.

— Ще се грижим добре — повтори тя със сериозно изражение. Понечи да тръгне, но зяпна от страх. — Мамо, джобовете ти мърдат!

— О! — Лора се засмя, остави кутиите на земята и извади две пухкави топки — едната копринено сива, а другата наситено оранжева. — Я да видим какво е това!

— Котенца? — извика радостно Кейла и посегна да ги вземе. — Котенца! Имаме си и котенца. Али, имаме си всичко.

— Толкова са мънички. — Нежно и предпазливо Али пое сивичкото. — Мамо, толкова са мънички.

— Защото са още бебета. Само на шест седмици. — Влюбена в животинките не по-малко от дъщерите си, Лора погали сивото кожухче. — И те имат нужда от дом.

— Наистина ли можем... — Страхувайки се да не се надява прекалено много, Али погледна майка си в очите. — ... да ги задържим всичките?

— Наистина.

— О, и още ли има? — попита Кейла, сепната от шума, който се носеше от картонените кутии на земята.

— Не, тези не са наши. Това са котараците на Майкъл за конюшнията.

— Ще му ги занеса. — Детето копнееше да сподели чудесната новина с всеки, готов да я изслуша. Подаде котенцето на Али, взе кутиите за връвчиците и пеейки си, пое към конюшнията. — Хайде, котараци. Ще ви занеса до вашата къща.

— Имат ли си имена?

— Хм... — Лора разсеяно галеше дъщеря си по косите и едва откъсна поглед от комичната сценка: Кейла залиташе от тежестта на двете кутии, пълни с нетърпелива злоба, а кутрето кръжеше в краката ѝ. — Ще имат, щом им изберем.

— Мога ли аз да кръстя едното? Съвсем сама да му избира име? За сивичкото — обяви Али, вдигайки го към бузката си.

— Разбира се. Как ще го наречеш?

— То момиче ли е, или момче?

— Ами... Не знам — призна Лора. — Забравих да попитам. Сигурно ще го пише в някои от документите, които попълних. — Прегърна Али през раменете и я насочи след Кейла. — Кученцето е момче и двете големи котки са мъжки, защото Майкъл поръча така.

— Защото харесва повече момчетата ли?

Охо, трябва да внимава.

— Не, мила. Предполагам, смята, че котараците са по-жестоки, а той иска мишеловци.

Очите на момиченцето се разшириха.

— Ще ги остави да ядат мишки?

— Миличка, опасявам се, че котките правят точно това.

Али приближи малката пухеста топка до бузката си.

— Не и моята.

Гласът на Кейла вече се чуваше — висок и възбуден — прекъсван от джафкането на кутрето, последвало я в конюшната. Лора влезе вътре и щом очите ѝ привикнаха към приглушената светлина, видя как двамата, клекнали на тухления под, разглеждаха новата придобивка на имението Темпълтън.

— Изглежда ми добро куче — прецени Майкъл, докато го чешеше между ушите.

— Значи ще успееш да го научиш на разни номера, нали, господин Фюри? Как да сяда, да се прави на умрял...

— Предполагам.

Кутрето любопитно подуши едната картонена кутия и бе възнаградено от яростно изсъскване. Изджавка и побърза да потърси убежище зад краката на Лора.

— Ето, той вече научи нещо — засмя се Майкъл и отвори единия капак. — Да не се закача с котараци. Не, скъпа. — Майкъл дръпна протегнатата ръка на Кейла, преди да докосне животното. — Не вярвам господинът да е в особено приятелско настроение в момента. Не ти хареса да си затворен така, нали, мой човек? Хайде сега да те пуснем с твоя приятел на свобода. — Отвори и другата кутия и издърпа Кейла назад. — Да ги оставим да се огледат наоколо. Като опознаят терена,

ще се успокоят. — Погледът му се спря върху Лора, задържа се, после го отмести. — Какво държиш, Али?

— Котенца. — Ръцете, а и сърцето на момиченцето, бяха пълни с тях. — Мама ни е купила и котенца.

— Пухкави мъничета. — Той пристъпи към Али и ги огледа внимателно. — Много са сладки.

— Мама каза, че аз мога да дам име на сивичкото.

— Значи другото е за мен. — Кейла измъкна оранжевата си собственост от ръцете на сестра си и притисна котето към бузката си. — Нали така, мамо?

— Справедливо е. Ще направим маратон по кръщаване след вечеря. А сега да не пречим на господин Фюри...

— Нека покажем котенцата на Макс! Може ли?

— Разбира се. — Майкъл смигна на Кейла. — Много ще се зарадва. — Когато момиченцата запрашиха с кутрето към яслата, Майкъл поклати глава. — Какво си направила, Лора?

— Дъщерите си — щастливи, а и спасих пет невинни живота. — Отметна косата си и попита: — Кутрето и котенцата някакъв проблем ли ти създават?

— Никакъв. — Излезли от кутиите, котараците се озъртаха тихо ръмжейки. Майкъл разсеяно погали носа на скопения кон в яслата до тях. — Очевидно нищо не правиш половинчато?

— Напротив, правила съм. — Тя се отпусна достатъчно, за да се усмихне. — Не можах да се спра. Трябваше да видиш личицата им, когато казах, че това глупаво кутре е тяхно... Никога няма да забравя как изглеждаха.

Със същата разсеяност, с която погали коня, прокара ръка по бузата ѝ. Тя рязко се дръпна и той не разбра дали защото се беше развеселила, или ядосала.

— А ти, изглежда, се нуждаеш от известно възпитание — подметна той.

— Моля?

— Лесно се засрамваш. Благодаря ти за котараците — добави той преди тя да съобрази какво да отговори.

— Няма нищо. Всичките животинки трябва да отидат при ветеринарния лекар. За инжекции, обезпаразитяване.

— Ох! — При споменаването на инжекциите неволната му мъжка реакция бе да трепне. — Да, редно е, предполагам.

— Наложително е... И от приюта го изискват, щом взимаш животинка оттам. Попълних куп документи. Само дето...

— Какво?

— Не ми казаха какъв пол са котенцата, а и аз не се сетих да попитам. Стана някак объркано с толкова много животни. Чувала съм, при котките било трудно да се определи от самото начало.

С известно усилие той все пак успя да запази сериозно изражение и съобщи:

— Аз пък съм чувал, че за да определиш пола на едно котенце, го разтърсваш. Ако не се раздрънчи, значи е женско...

Отне й малко време, за да схвана шегата. И тогава избухна в приятен смях.

— Със сигурност ще приложи метода. Само децата да не са наблизно.

— Откакто те познавам, не съм те чувал да се смееш така повече от десетина пъти.

— Сигурна съм, че грешиш.

— Сладурано, никога не греша, когато става въпрос за жени.

— Не се и съмнявам. — За да намери начин да се оттегли — да, по дяволите, с подобаващо достойнство — тя се извърна към скопения кон. — Много е симпатичен.

— И е умен. С добър нрав. Джак?

Щом чу името си, конят наостри уши и изви глава към Майкъл.

— На колко си години, Джак?

В отговор конят тропна с крак четири пъти.

— Как преценяваш дамата?

Джак завъртя очи към Лора и издаде тихо, но определено закачливо цвилене.

Очарована, Лора отново се засмя.

— Как го направи?

— С Джак ли? Та той разбира всяка моя дума. Искаш ли да те пояди малко дамата, Джак? — Отговорът бе решително кимване. — Видя ли? — Майкъл се извърна и дари Лора с бърза и определено закачлива усмивка — Е, мадам, искате ли да го поядите?

— Аз... — Господи, как само ѝ се искаше отново да усети кон под себе си, да попрепуска. — Би ми доставило огромно удоволствие, но нямам време. — Усмихна се възпитано, с дежурната си усмивка. — Уговорката ни остава в сила за друг път.

— Винаги можеш да се възползваш от нея.

Вероятно е свикнала да язди само чистокръвни коне, помисли си той и сви рамене. Винаги би предпочел Джак пред някоя чиста порода.

— Благодаря все пак. А сега най-добре да прибирам увеличилото се домочадие. Ако, разбира се, Ани въобще ни позволи да влезем.

— Тя е костелив орех, тази госпожа Съливан.

— Като част от семейството е — поправи го Лора. — А и беше редно да я попитам, преди да завъдя тази малка зоологическа градина.

— Въпросната зоологическа градина почти няма да те остави да спиш през нощта.

— Ще се справя някак.

Справи се, но не бе като разходка в парка. Кутрето скимтеше, хленчеше и независимо от ласките на Кейла, отказа да се задоволи с друго, освен с леглото на Лора. Знаеше, че прави грешка, но не намери сили да го отпъди и то доверчиво се сгуши у нея.

Котенцата мяукаха, мърдаха, плакаха и най-накрая се утешиха едно друго, но не и без помощта на грейката, която Ани грижовно достави.

В резултат, на следващото утро Лора се събуди със зачервени очи и размътена глава.

Безуспешно чукаше по клавиатурата в хотелския си офис, проклинаше се и с мъка се съсредоточаваше върху организирането на предстоящата писателска среща. Хиляда и двеста души щяха да пристигнат почти едновременно. И това ако не е предизвикателство! Трябваше да се погрижи и за по-люксовите апартаменти, за банкетните зали и за салоните, предназначени за семинарите. Да подсигури аудиотехниката, гарафите за вода, да е сигурна, че всичко ще е наред с поднасянето на кафето и леките закуски.

Камионите вече докарваха кашоните с книги — програмата включваше и раздаване на автографи. Беше готова да изпълни всички поръчки, независимо от главоболията и за нея, и за персонала.

Отбелязвайки нещо в бележника, вдигна слушалката при първия звън на телефона. Наложил си да не трепне, когато чу гласа на координаторката на писателската среща.

— Да, Малиса, Лора Темпълтън е. С какво мога да ти помогна днес?

И утре, и вдругиден, и през остатък от живота си, помислил си тя, докато жената настояваше за добавки, за промени, за няколко уточнявания.

— Разбира се, че ако времето не позволява, ще организираме коктейла за откриване на срещата не край плувния басейн, а в салон. Градинската зала е чудесна. Често правим сватби там. И все още е свободна за тази дата. — Слушаше и разтриваше слепоочията си. — Не, не мога да направя това, Малиса, но ако залата бъде наета, ще предложим нещо друго. Да, знам, става въпрос за повече от хиляда души. Ще ги настаним. — Продължи да слуша, водеше си записки, които скоро заприличаха на неразгадаеми драскулки. — Да, и аз очаквам с нетърпение да се видим. Ще държим връзка.

Позволил си моментен отдох, за да регулира дишането си и да избистри главата си. Върнал се към първоначалните бележки.

— Лора!

Въздържал се да не изстене, макар да й се искаше.

— Какво, Байрън? Съвещание ли е насрочено?

— Не. — Той влезе в офиса и сякаш изпълни цялото пространство. — Няма ли да обядваш?

— Да обядвам? Невъзможно е да е обяд!

— Не е. Времето за обяд отдавна мина.

— Сутринта изтече някак неусетно. Трябва да съм в магазина след час. Но преди това се налага да приключа с това. Нещо спешно ли има?

Той я изгледа и затвори вратата на офиса й.

— Отдъхни си.

— Няма начин. Неотложно е...

— Отдъхни! — повтори той. — Това е нареждане. — За да е сигурен, че ще го послуша, седна. — И така, госпожо Темпълтън, да поговорим за делегиране на права.

— Байрън, правя го непрекъснато. Но Фитц е зает със сватбения прием, Робин е затънал до гуша в работа. Срещата на фармацевтите и

детето, което се разболя от едра шарка...

— И с всичко искаш да се справиш сама — завърши вместо нея той. — Изглеждаш изтощена, скъпа.

Тя се нацупи.

— Като зет ли ми говориш, или като изпълнителен директор?

— И двете. Ако няма да се грижиш за себе си...

— Грижа се за себе си. — Тя сподави усмивката си. Всички знаеха становището на Байрън за здравето и за необходимостта човек да се поддържа във форма. — Просто нощес не спах достатъчно. Вчера ходих до приюта за бездомни животни.

Той веднага засия, както и предполагаше Лора — нали миналата година самият Байрън взе две кучета от там.

— Така ли? Какво донесе?

— Едно кутре и две котенца. Момичетата са в екстаз. А днес сутринта заварих Ани да дундурка палето като новородено бебе и да го поучава, че добрите кученца не пикаят върху скъпия килим в хола.

— Започнете да се запасявате с вестници. Трябва да наминем да видим новите питомци.

— Защо не го направите довечера?

Той повдигна вежди.

— Преди или след танците в клуба?

— Танците по случай Деня на свети Валентин! — Тя затвори очи. — Съвсем забравих.

— Няма начин да се измъкнеш, Лора. Ти си от семейство Темпълтън. Задължително е да присъстваш.

— Знам, знам. — Край с дългото излежаване във ваната и ранното лягане, за които си мечтаеше. — Ще бъда там. Така и така щях да се сетя.

— В противен случай Кейт или Марго щяха да ти напомнят. Какво ще кажеш да оставиш съсобственичките си да се справят с магазина днес следобед? Ти иди да дремнеш.

— Ще водят Дж. Т. на контролен преглед следобед. Изключено е да оставя Кейт сама. Ние сме във водовъртежа на разпродажба по случай Деня на свети Валентин.

— Което ми напомня...

Тя се усмихна разбиращо.

— Още е едва десети, Байрън. Разполагаш с достатъчно време да й купиш добре премисления, изразяващ любовта ти подарък. И както и да те уговаря Кейт, не й купувай компютърен софтуер! На мен например цветята винаги ми действат добре.

А никой, помисли си тя, не ми е поднасял цветя от толкова много време. Ала неволно се сети за дребничкото диво жълто цвете. Побърза обаче да се отърси от мисълта.

— Няма да получи и новия калкулатор, за който ми намекна — увери я той и се надигна. — Да минем ли да те вземем за клуба довечера?

Такъв е животът на самотната жена, замисли се Лора. Винаги се влачи със семейни двойки.

— Не, благодаря. Ще се видим там.

— Не съм от тези, дето ходят по клубове, Джош. — Майкъл разтърси рамене, сякаш някой насила му бе навлякъл костюм.

— Ще го считам за лична услуга.

Все още намръщен, Майкъл омекна малко.

— Мразя, когато правиш така.

— Дай ми възможност да те представя на неколцина потенциални собственици на коне. Случайно познавам един, който има превъзходен жребец. Нали спомена, че имаш кобила, готова за разплод?

— Да, готова е. — Ала той имаше намерение да приеме само най-подходящия жребец за нея. — Ще ми кажеш как се казва и ще отида да поговоря с него. Не се налага да ходя на никакви танци заради това. А и сестра ти е последният човек, който би пожелал да го съпроводя дотам.

— Не ви организирам среща или нещо подобно. — Така му обясни Марго, докато набиваше идеята в главата му. — Просто Лора винаги се чувства като придатък в такива случаи. Не ми беше хрумвало, но Марго ми обърна внимание. — „И, помисли си Джош, докато наблюдаваше как Майкъл размесваше купчина първокласно зърно, ме накара да се почувствам като някакво низше същество.“ — Едва тогава си дадох сметка колко често Лора не присъства на разни

събирания или си тръгва рано. Добре би било някой да я придружи. За това става дума.

— Жена като сестра ти вероятно има на разположение цяла армия от желаещи да я придружат навсякъде — възрази Майкъл, а наум добави: „И всичките с подходящ произход“.

— Да, но тя, изглежда, не желае да излиза с кръжащите край нея акули. — Вероятно и затова трябваше да се погрижи, помисли си Джош и едва не потрепери. — Тя те познава, Майк. Няма да се притеснява. А ти ще имаш възможност да създадеш контакти. Така всички ще са доволни.

— Никога не съм доволен, когато се налага да слагам вратовръзка. — Хвърли му поглед през рамо и добави усмихнат: — Не съм като теб, Харвард, с хубавия ти италиански костюм. Шавай, разкарай се от плевнята ми.

— Хайде, Майк. Става въпрос за една вечер от задръстения ти с разнообразие и забавления живот. Ще отскочим и до игралната зала, ще поиграем билиард, ще си говорим врели-некипели...

Така беше, призна мислено Майкъл. Иначе щеше да хапне сандвич и да залегне над чертежите за новата си къща.

— Все още съм по-добър от теб на билиард.

— Ще ти заема вратовръзка.

— О, добре, да те вземат дяволите!

Една от котките скочи и последва кратко изцвърчаване.

— Господи, отвратително е!

— Такъв е животът, Харвард — спокойно отбеляза Майкъл, докато внимателно дозираше добавките към дажбата на Дарлинг с оглед на състоянието ѝ.

— Май прекрасно знаеш как да се грижиш за конете?

— Очевидно всеки си има своята ниша.

Джош се замисли колко ли ниши е намирал вече Майкъл, а после ги е изоставял. Този път обаче изглеждаше по-различно. Знаеха се прекалено добре, от много години, та Джош да не оцени лекотата в движенията на приятеля си и недолавяната досега вещина, с която работеше.

— Тази е, нали?

Майкъл само вдигна очи. Нямаше нужда да обяснява на Джак. Достатъчна бе една дума.

— Да.

— Доколкото те познавам, искаш да се справиш перфектно.

Той направо копнееше да го постигне, но на глас промърмори:

— Всичко с времето си.

Джош изчака Майкъл да нахрани бъдещата майка, да провери сламата в яслата и да я поглези.

— Собствениците на школата по езда в Монтърей са приятели на семейството ми.

— И какво от това?

— Ще бъдат в клуба довечера. Кейт работеше при тях като счетоводител. Често купуват и продават. Също и възпитаниците им.

Амбицията, призна Майкъл, е капан.

— Много си изкусен, Харвард. Винаги те е бивало.

Джош се разсмя.

— Всеки си има своята ниша.

— Лора може да не хареса твоя план.

— Аз ще се справя с Лора — отвърна Джош самоуверено и погледна часовника си. — Разполагам с достатъчно време да намина през магазина преди последната си среща днес. Танците започват в девет. Ще ѝ кажа, че ще минеш да я вземеш в осем и половина... с вратовръзка.

— Дано вечерта си струва, приятелче, защото иначе ще те ритна по задника. — Избърса ръцете си от полепналите по тях зърна. — Знам, че няма да ми достави удоволствие, но ще трябва да го преживея.

— Точно за това става въпрос. — Доволен от изпълнената си мисия, Джош пое към вратата. — А, сетих се, нали все пак знаеш къде е клубът?

Оценявайки сарказма, Майкъл килна глава.

— Вечерта може и да не е чак толкова лоша.

Беше бясна, почервеняла от гняв и уловена в капан. Всички се бяха съюзили срещу нея, фучеше Лора, докато измъкваше сивата коктейлна рокля от гардероба. Джош, Марго и Кейт я притиснаха още в „Претенции“ и я изправиха пред свършен факт: Майкъл Фюри ще я придружи на танците в клуба. Това устройвало всички. Няма да се

притесняват, че ще шофира сама на отиване и на връщане, че ще се чувства неловко на събитие, предназначено за двойки. А Майкъл ще има възможност да завърже връзки с търговците на коне.

Да, да — устройваше всички идеално. С изключение на нея.

Унизително е, мислеше тя, докато вдигаше ципа, трийсетгодишна жена да бъде уреждана с придружител от брат си. И още по-лошо — сега Майкъл я смяташе за окаяна разведена жена, неспособна да си намери партньор. Сякаш изобщо бе търсила партньор, но кой ли я питаше.

— Не искам никого — обясни тя на кутрето, което бе влязло в стаята и наблюдаваше всяко нейно движение с обожание. — Дори не ми се ходи в проклетия клуб тази вечер. Уморена съм.

То съчувствено клатеше опашка, докато тя вадеше обувките и обшитото с мъниста сако. Не ѝ трябва да увисне на ръката на някой мъж, за да се чувства пълноценна. Не ѝ трябва да разчита на никого за нищо. Защо просто не си легне и не почете, питаше се тя. Да хапне пуканки и да погледа стар филм по телевизията, докато заспи пред включения апарат.

Защо трябва да се конти, да излиза и да бъде Лора Темпълтън?

Спря и въздъхна. Знаеше отговора: именно защото бе Лора Темпълтън. Не биваше да го забравя. Лора Темпълтън имаше задължения и имидж, който да поддържа.

Е, добре, каза си тя, взе червилото и начерви устните си. Ще поддържа имиджа. Все някак ще изкара вечерта, ще разговаря с подходящи хора на подходящи теми, ще бъде възпитана и дружелюбна с Майкъл, щом се налага. И когато цялата проклета дандания приключи, ще легне по корем на леглото и ще забрави всичко. До следващото събитие.

Огледа косата си. Господи, трябва да се подстриже. И кога да намери време да го направи? Обърна се да вземе чантичката и с тих ужас видя как кутрето се изпика отгоре ѝ.

— О, Бонго!

Той ѝ се усмихна, седнал в локвичката.

В знак на малък бунт Майкъл все пак не сложи вратовръзка. След като е с Лора Темпълтън, предполагаше, че няма да го изхвърлят

заради черния пуловер без яка под сакото.

Паркира между храстите с пролетни цветя и парадния вход. И ако беше с връзка неволно щеше да я подръпне.

Нерви. Изненада се от себе си и се възмути. Колкото и неприятно да му бе, чувстваше се като пъпчив тийнейджър на първата си среща.

Без да забелязва осеяното със звезди небе и сребърната лунна светлина, нито аромата на море и цветя, той се отправи към вратата, като мъж, който извървява последните си стъпки, окован във вериги.

Как допусна да го въвлекат?

Никога не бе влизал през парадния вход на Темпълтън Хауз. Като момче, ако идваше да вземе Джош, или беше заедно с него, използваше или задната, или страничната врата. Входът бе така тържествен, огромен, облицован с камък. Чукчето представляваше огромна месингова буква „Г“. Над главата му висеше античен фенер от карета.

Не му помагаше да се чувства добре дошъл.

И Ан Съливан не го стори, когато отвори вратата в отговор на почукването. Застана там със стиснати устни и колосана черна рокля. Веднага забеляза, че старостта не я бе похабила. Беше прекрасна жена, ако не се брояха изпълнените с неприязън очи. Марго бе наследила красотата ѝ.

— Господин Фюри.

Едва доловимият ирландски акцент щеше да е очарователен, ако не бе леденият глас.

Поради причини, които не можеше да посочи, винаги се бе стремил да получи одобрението ѝ, а тя вечно го изправяше на нокти. Отправи ѝ дръзка усмивка.

— Госпожо Съливан, отдавна не сме се виждали.

— Така е. — Отговорът ѝ му даде ясно да разбере, че според нея не е минало достатъчно време. — Можеш да влезеш.

Той прие неохотната покана и пристъпи в просторното фоайе. Плочките в слонова кост и пауновосиньо бяха същите, отбеляза той. Както и огромният кристален полилей, който осветяваше пространството. Мястото бе гостоприемно, за разлика от посрещачката. Изпълнено с уютни аромати, цветове и светлина.

— Ще съобщя на госпожица Лора за пристигането ти.

Но в момента, когато се извърна, Лора вече слизаше по широкото извито стълбище. Макар по-късно Майкъл да си повтаряше, че е

глупак, в този момент сърцето му трепна.

Светлините заблестяха по мънистата на сакото ѝ и разпръснаха феерия от цветове. Беше облякла сепла светлосива рокля с цвета на лунен прах. На ушите ѝ проблясваха скъпоценни камъни — сапфири и диаманти — и украсяваха лицето подчертано отдръпнатите назад коси.

Изглеждаше така съвършена, така прекрасна. Ръката ѝ, без никакви пръстени, се спускаше по лъскавия парапет. Сякаш бе извадена от картина.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш. — Гласът ѝ бе хладен и не издаваше паниката, която изпитваше, докато очите му я обхождаха, нито смущението ѝ, че се наложи да забърсва след кутрето.

— Току-що пристигнах — осведоми я той не по-малко хладно. Осъзна колко абсурдна е ситуацията — ето го, Майкъл Фюри, дошъл да вземе принцесата. — Нали не трябваше да пристигна с каляска или нещо подобно?

Тя не се въздържа и леко се усмихна.

— Не е задължително.

— О, слава богу.

— Да внимаваш, госпожице Лора. — Ан стрелна Майкъл предупредително. — А ти шофирай внимателно, момче. Това не ти е състезание.

— Ани, кученцето е при момичетата, но...

— Не се притеснявай. — Тя направи жест към вратата, като философски си мислеше, че колкото по-рано тръгнат, толкова по-скоро момичето ѝ ще се прибере. — Ще се погрижа и за него, и за тях. Постарай се да се забавляваш.

— А аз ще се постарая да я върна жива и здрава — обади се Майкъл злостно, докато натискаше дръжката.

— Разчитам да го сториш — промърмори Ани и тревогите ѝ започнаха, щом вратата хлопна зад тях.

— Много мило от твоя страна да ме заведеш до клуба. — Лора бе твърдо решена да покаже как стоят нещата. И да ги контролира. — Не се чувствай обаче задължен да ме забавляваш, когато пристигнем.

Той самият се готвеше да ѝ каже почти същото и му докривя, че тя го изпревари. Отвори вратата на колата и се облегна на нея.

— На кого си толкова ядосана, Лора? На мен или на света като цяло?

— Не се сърдя нито на теб, нито на когото и да било. — Тя грациозно се настани върху седалката на поршето му. — Просто искам да сме наясно, как стоят нещата и вечерта да мине спокойно за всички.

— А твърдеше, че обичаш помиярите.

Тя премигна.

— Не те разбирам.

— Няма значение.

Едва се въздържа да не затръшне вратата. Вечерта започваше чудесно, няма що, помисли си той.

ШЕСТА ГЛАВА

Можеше и да е по-лошо, успокояваше се Майкъл. Например да е в някоя джунгла на Централна Америка и да се поти, докато избягва насочените към него куршуми. Или да го халосат по главата, както се случи при една каскада, когато нещо се обърка.

Вместо това, сега стоеше насред салон пълен с хора, които не познаваше и не желаше да познава.

По-добре да бяха го халосали по главата.

Самото помещение, прецени той, бе прекалено сладникаво с всичките тези яркочервени сърца, окачени на книжни дантелени панделки. Цветята не бяха лоши обаче. Нямаше нищо против цветята. Но според него така подбрани — само бели и червени, малко натрапчиво поднасяха темата.

В центъра на покритите с розови покривки маси имаше украса от бели и червени карамфили. Музиката — нежни струни и дискретно пиано — се изпълняваше от мъже на средна възраст в бели костюми.

Предпочиташе блусове или чист рок.

През един от прозорците се виждаше морето. Помисли си как вечната война на водата със скалите интересно контрастира на спокойните, определено надути хора в лъскавото, прекалено топло помещение.

Жените доста се бяха постарали, отбеляза той. Панделки, мъниста, бижута. Слоеви парфюми се примесваха с коприни и дантели. Натруфено, както и целият декор, реши той. Изборът на Лора — семпъл и женствен — му харесваше много повече. Вероятно класата ѝ, предположи той, я открояваше. Класата, която бе в кръвта ѝ. Сигурно щеше да ѝ го каже, но тя се отдалечи бързо, за да направи, както той ги наричаше, задължителните обходи на представител на семейство Темпълтън.

Повечето мъже бяха в смокинги. Дребен факт, който Джош за удобство му спести. Не че Майкъл имаше нещо против. И без това никога нямаше да облече смокинг. Дори и да разполагаше с такъв.

Но това бе още едно нещо, за което щеше да се заяде със стария си приятел. Ако той въобще се появеше.

Хубавото обаче е, че държи чаша студена бира. Малките хапки, наредени артистично върху масите, изглеждаха деликатни и вкусни. Пофлиртува с някаква жена, взела го по погрешка за изгряващо холивудско величие. Не поправи грешката ѝ.

Чудеше се дали да не излезе, да подиша чист въздух, или да обходи другите помещения. Можеше да отиде до масата, където се играеше покер и да намери някои загубеняци, които да срази. В този момент Лора се приближи.

— Извинявай. Имаше някои хора, с които трябваше да поговоря.

С разсеян и напълно механичен жест тя пое шампанското, подадено ѝ от явилия се наблизко сервитьор.

— Няма никакъв проблем.

Но съществуваше, призна си тя, нейният проблем. Бе имала време да премисли нещата.

— Съжалявам, Майкъл. Бях ядосана на Джош, че така уреди нещата, и си го изкарах на теб. — Той не отвърна и тя се насили да се усмихне. — Е, за какво си говори с Кити Бенет?

— С кого? А, брюнетката с многото зъби.

Лора почти се задави с шампанското. Никога не бе чувала подобно описание за председателката на Артистичния съвет на Монтърей. Нито толкова точно.

— Да.

— Харесва последния ми филм.

— Нима?

Той реши да се държи дружелюбно и се усмихна.

— Не „Безстрашно сърце“, макар да имам няколко каскади там. Мислеше, че съм режисьор към някоя от студиите.

— Хм... И вероятно сте обсъдили метафоричните превъплъщения на подвластното ни на секса общество с пластове символизъм, които всъщност представляват морална разложеност...

Той усети, че настроението му се подобрява.

— Нещо такова. Според нея съм брилянтен и недооценен.

— Честито.

— А всъщност желаете единствено тялото ми.

— Е, творецът трябва да прави жертви. А, ето ги Байрън и Кейт.

Майкъл хвърли поглед. Веждите му се повдигнаха изненадано при вида на впечатляващата брюнетка, облечена в черно. Гаменското лице с огромни очи и късо подстригана коса го слисаха. Момичето, което помнеше, бе хърбаво и приличаше на недодялано жребче.

— Това е Кейт? Кейт Пауел?

— Сега работи над физиката си — прошепна Лора. — Занимава се почти само с това, затова не подхващай темата.

— А това треньорът ѝ ли е? — попита Майкъл също шепнешком, преценявайки широкоплещестия дългокрак мъж до нея.

— И съпруг. А също така и мой шеф. Байрън. — Протегна ръка към приближилата се двойка. Последва бърза целувка, преди да похвали Кейт. — Марго, както винаги, има право. Тази рокля ти стои прекрасно. Байрън де Уит, Майкъл Фюри — представи тя двамата мъже.

— Приятно ми е да се запознаем. Кейт ми е разказвала какви ли не чудесии за вас.

— И то без да преувеличавам. — Тя пристъпи напред и засмяна дари Майкъл с приятелска прегръдка.

Ръцете ѝ можеше и да са тънки, отбеляза Майкъл, но са яки. Радвайки ѝ се, той я отдалечи от себе си.

— Кейт Пауел, която изглежда чудесно.

И понеже винаги го бе чувствала близък, тя отвърна:

— Същото важи и за теб, Майк.

— Да ви взема нещо за пиене? — обади се Байрън.

— За мен същото като за Лора — реши Кейт.

— Майкъл?

— Бира.

— Чудесно звучи — одобри Байрън. — Май ще последвам примера ти. Извинете ме за минутка.

— Това е южнякът у него — промърмори Кейт, като го наблюдаваше със задоволство как се насочва към бара. — Чистокръвен джентълмен.

— И не е само роклята, която ти отива — добави Майкъл.

— Така е. — Кейт се извърна отново към тях и се усмихна щастливо. — И за разлика от роклята, която ще върна в склада на магазина ни утре, той е само мой. Е, как си, Майкъл Фюри, и кога, по дяволите, ще ни поканиш да видим конете ти?

На Кейт ѝ е толкова лесно, помисли си Лора, докато слушаше непринудения разговор между двамата. Така естествено се впусна в него. Нима не чувстваше... о, макар и да мразеше термина, единствено той ѝ хрумна — вибрациите? Дълбоки, неспокойни, опасни вибрации. Разтреперваше се само като стоеше до него, като усещаше досега на ръката му до своята, като улавяше блясъка в сините му очи.

Нещата се пооправиха с пристигането на Джош и Марго. Последваха нови реплики, смях. Байрън и Майкъл се увлякоха в разговор за коне. Оказа се, че семейство Де Уит притежаваше няколко. После се впуснаха да обсъждат автомобили — друга обща тема за мъжете — и Байрън се уговори да разгледа конете на Майкъл.

Не ѝ беше трудно да се откъсне за малко и да повлече Марго със себе си.

— Е, — подхвана приятелката ѝ, — май се забавляваш. Доста хора не ви изпускат от очи — теб и Майкъл.

Никакви други думи на Марго не биха възпламенили така Лора. Сега тя прозря целия замисъл и се изненада, че не го бе открила по-рано.

Беше готова да избухне, но се постара да се овладее.

— Това ли измисли? Да дадеш възможност на присъстващите да огледат добре клетата Лора и нейния придружител?

— Защо не, щом е така привлекателен? — Марго нетърпеливо махна с ръка. — О, я се отпусни, Лора. Та това е само една вечер от живота ти. Защо да не я прекараш с привлекателен мъж? Господ е свидетел колко отдавна се криеш.

— Крия се? — Усещаше, че едва говори. — Така ли го определяш?

— Всъщност, не. — Съжалявайки за думите, Марго хвана ръката на Лора. — Имам предвид колко си отдадена на работата си и не си позволяваш да се поотпуснеш. Направи го сега. Покани го на танц, поразходете се или каквото и да е, преди той и Байрън да се сраснат като сиамски близнаци, привлечени от темата за двигателите.

— Не желая да танцувам или да се разхождам с Майкъл — заяви Лора. Изпитваше самосъжаление, че бе пренебрегната бивша съпруга и самотница, но успя да продължи: — Доволна съм, че намери с какво да запълни вечерта си. Толкова очевидно е отегчен.

— Значи не се справяш със задачата си — поклати глава Марго, вече ядосана. — Нищо няма да ти стане, ако се държиш малко по-дружелюбно с него, Лора. За всички около теб ще е по-добре, ако се впуснеш в малко секс, за да намалиш напрежението си.

Сивите очи на Лора станаха стоманени.

— Така ли? Не си давах сметка, че тези около мен са толкова пострадали от моя начин на живот.

— Ей? — Доловила признаците на буря между двете, Кейт се намеси. — Карате ли се?

— Лора е бясна, защото я накарахме да дойде с Майкъл тази вечер.

— Майк е готин. — Кейт внимателно взе маслина от чинията си. — Какъв е проблемът?

— Бясна съм — Лора преднамерено повтори думата, — защото според Марго трябва да скоча в леглото му, та да не се налага тя или останалите ми приятели да се тормозят от сексуалната ми неудовлетвореност.

Кейт погледна към групата на Майкъл, Байрън и Джош.

— Не виждам с какво ще навреди — отсече тя и сви рамене. — Ако не бях щастливо омъжена жена, самата аз щях да обмисля дали да не го направя.

— Много ви е удобно на вас двете, нали? И двете щастливо омъжени. Господи, моля се никога да не съм толкова самодоволна.

Само възпитанието ѝ я принуди да се отдалечи с достойнство, вместо да се фръцне и да ги зареже.

— Очевидно сме натиснали грешни бутони — промърмори Кейт.

— Крайно време беше някои от тях да бъдат натиснати. — И все пак Марго въздъхна, преди да отпие от виното. — Нямам нищо против да я ядосам, но не желая да я правя нещастна. Просто се надяхах, че ще се забавлява или ще остави Майкъл да го стори. А и да я начука както подобава.

Кейт се разсмя.

— Ти си грижовна приятелка, Марго. Но я кажи — наистина ли сме самодоволни от положението си?

— Опасявам се, да.

Няколкото минути, прекарани в стаята за отдих на дамите, помогнаха на Лора да се успокои. Седна на тапицирана табуретка пред облицованата с огледала стена и старателно оправи червилото си.

Дали не ставаше раздразнителна? Или неприятна за хората наоколо? Не ѝ се искаше да е така. Тя просто бе много заета. Работеше и се бе посветила на семейството си и службата.

Какво толкова лошо имаше в това? Въздъхна, облегна се на лакти и подпря глава с ръце. Не. Все пак трябваше да признае, че тя допринесе за провала на една обикновена нормална вечер. Защото много отдавна не бе прекарвала обикновена нормална вечер.

Така беше — пред себе си можеше да го признае — защото не знаеше как да се държи в присъствието на мъж, особено ако изглеждаше като Майкъл Фюри.

Едва седемнайсетгодишна се влюби в Питър. На осемнайсет се омъжи за него. Преди това бе излизала само с няколко момчета.

В продължение на десет години беше омъжена и през цялото време нито веднъж не се впусна да пофлиртува, а още по-малко — да си позволи да преживее любовно приключение. Мъжете, които познаваше, бяха или роднини, или стари приятели на семейството. Имаше и случайни познати, съпрузи на нейни приятелки и колеги.

На трийсет години е, помисли си тя тъжно, а няма представа как да се държи на среща с мъж. Освен това съпровождането на Майкъл едва ли можеше да се нарече среща в истинския смисъл на думата.

При отварянето на вратата се изправи и бързо извади гребена.

— Здравей, Лора.

— Джуди! — Усмихна ѝ се сърдечно. Джуди Прентис беше приятелка и редовна клиентка в „Претенции“. — Радвам се да те видя. Изглеждаш чудесно.

— Правя, каквото мога. — Вечно готова да побъбри или да замени някоя клюка, Джуди се настани до нея. — Видя ли Мади Грийн? Миналия месец си е правила операция за уголемяване на бюста.

Лора не се стърпя и отбеляза:

— Трудно е да не забележиш щръкналите ѝ гърди.

— Добре, ама внимавай. Направих ѝ подобаващ комплимент, когато тя повдигна темата. Нещо в смисъл, че изглеждат доста закачливи. — Засмя се, а Лора изсумтя. — И в следващия момент ме

довлече тук и се съблече до кръста, за да ми ги покаже. Съвсем отблизо, мила моя.

— Господи, благодаря, че ме предупреди.

— Но трябва да призная, бюстът ѝ е станал доста привлекателен. И в тази връзка — продължи Джуди, като спря да оправя грима си, — не познавам онзи изключително привлекателен екземпляр, с когото си тази вечер. От района ли е?

— Стар приятел.

Джуди ококори очи.

— Ех, защо всички нямаме такива стари приятели?

— Наскоро се завърна тук. — В този момент ѝ хрумна нещо. — Дъщеря ти ходи на уроци по езда, нали?

— Направо е луда по конете. Навремето и аз минах през такава фаза, но при Манди, изглежда, ще е завинаги.

— Майкъл отглежда коне, тренира ги. В момента е в имението Темпълтън, докато построи наново къщата си. Цялото му имущество потъна под онези кални свлачища.

— Господи, колко отвратителни бяха! Една моя приятелка наблюдавала как къщата ѝ пада от скалите. Плъзнала се и толкова. Направо да ти се скъса сърцето. — Джуди втри парфюм в китките на ръцете си. — Защо изобщо живеем в Калифорния?

— Чувала съм, че е заради хубавото време — отвърна Лора суховато. — Както и да е. Можеш да се свържеш с Майкъл, ако решите да купите кон на Манди.

— Обсъждахме го. Рожденият ѝ ден е скоро, а най-много от всичко иска да има собствен кон. — Замислена, Джуди прибра парфюма. — Благодаря за идеята. Ще поговоря със съпруга си. Междувременно — късмет със стария ти приятел.

Лора излезе от будоара в по-добро настроение. Вечерта вече привършваше, а тя някак се бе справила. Най-малкото, което можеше да направи, е да се опита да се позабавлява през времето, което оставаше.

— Поуспокои ли се?

Леко подскочи и мислено изруга. Наложително ли е този мъж така ненадейно да се появява зад гърба ѝ. Обърна се към него с достойнство.

— Моля?

— Когато влизаше в дамската стая, имаше вид на човек, готов да убие някого — поясни той и ѝ подаде чаша шампанско.

— Вероятно нещо от храната не ми се е отразило добре. Там срещнах една приятелка.

— Вие жените сте царици да си правите събирания в тоалетната. Така си обяснявам защо отивате там на групи.

— Ако съм откровена, трябва да призная, че там играем покер и пушим пури, но мисълта ми е друга: приятелката ми има дъщеря, запалена ездачка. Обмислят дали да не ѝ купят кон. Дадох на Джуди името ти. Надявам се, не възразяваш.

— Винаги се чувствай свободна да ми намираш клиенти. Между другото, много ми допада зет ти.

— Видях. Чудя се, че още не сте заедно.

— Това да не е деликатно подсказване, че съм те пренебрегнал?

— Не. — Изрече го прекалено бързо и се опита да замаже впечатлението. — Въобще. Радвам се, че така добре се разбирате с Байрън. — Зърна го на дансинга с Кейт и погледът ѝ омекна. — Толкова са щастливи заедно. Женени са само от няколко месеца, но при някои двойки знаеш със сигурност, че начинът, по който се гледат, никога няма да се промени.

— Романтичната ти натура се обади.

Тя не се засегна.

— Защо да не се обади?

— В такъв случай да те поканя да потанцуваме.

Тя го погледна в очите. Защо не?

— Приемам.

Преди да успее да я хване подръка, видя как усмивката ѝ изчезна, а лицето ѝ пребледня. Ръката, която бе вдигнала, за да постави в неговата, се отпусна.

— Какъв е проблемът?

Тя успя само да си поеме дъх, преди с леко треперещ глас да поздрави:

— Здравей, Питър. Кенди.

— Лора.

Майкъл се извърна, а ръката му инстинктивно докосна Лора по гърба за подкрепа. Очевидно това е бившият, даде си сметка той, с тая червенокоса жена с котешки очи, увиснала на ръката му.

Би трябвало да се сети, че такъв тип мъж ще допадне на Лора — висок, светъл, открояващ се, със смокинг по поръчка и дискретно проблясващи на ръкавелите диаманти.

— Не знаех, че си в града — успя да изрече Лора. Схвана, макар разговорите наоколо да не секваха, как вниманието на всички се съсредоточава върху малката им група. — Когато говорехме за вечерята в училището на Алисън, имаше намерение да пътуваш.

— Плановете ми малко се попромения, но въпреки това няма да мога да отида.

Каза го бездушно, сякаш отклоняваше покана за мач по поло.

— За нея е много важно, Питър. Само няколко часа...

— А плановете са важни за мен. — Погледът му се отмести към Майкъл и го огледа преценяващо. — Струва ми се, не познавам придружителя ти.

— Майкъл Фюри — представи се Майк, но не протегна ръка.

— Разбира се. Стори ми се позната физиономия. — Гласът на Кенди Личфийлд гукаше кокетно. — Майкъл е стар приятел на Джош Темпълтън, скъпи — обясни тя на Питър. — После замина към морето или нещо такова, нали?

— Нещо такова — отвърна ѝ Майкъл, като бегло я погледна. Този тип жени винаги го бе отблъсквал — неизменно арогантни и порочни. — Но не те помня.

Забележката му целеше да я раздразни. Обикновено постигаше своето. Тя леко се сепна, но отново заговори с гърления си глас.

— Е, все пак не се движехме в едни и същи среди, нали? Майка ти не беше ли сервитьорка.

— Точно така. В хотел „Темпълтън“. А баща ми избяга с някаква червенокоса. Не ти е роднина по някакъв начин, нали?

— Не мисля. — Тя се извърна към Лора. — Не опявай на Питър, Лора. Толкова сме уморени. Едва успяхме да си поемем дъх. Днес сутринта се върнахме от Свети Томас.

— Надявам се, добре сте прекарали, но тези дребни домашни уточнения налагат известна комуникация помежду ни. Ако позволиш...

Млъкна по средата на думата, защото забеляза пръстена на ръката на Кенди, която тя демонстративно облегна върху гърдите на

Питър. Диамантът с големина на кокоше яйце блестеше върху платинена основа.

Доволна, че най-сетне е привлякла вниманието на Лора върху онова, което желае, Кенди се закикоти.

— Господи, разкрити сме! Питър и аз искахме да направим съобщението тихичко и разчитам на твоята дискретност. — И на огорчението ти, добави тя мислено. Ненавиждаше Лора от години и се наслади на моментния си триумф.

Всички мускули в стомаха на Лора се стегнаха, когато погледна Питър в очите. И видя, че те са весели. Хладни и весели.

— Честито. Двамата ще бъдете щастливи заедно, убедена съм.

— Не се и съмнявам. — Кенди бе идеална за него, помисли си той. Идеална за новия етап от живота му, както Лора бе идеална на предишния. — Замислили сме малка церемония през май в Палм Спрингс.

— Е, не толкова малка — обади се Кенди кокетно, с блеснали очи, които не откъсваше от Лора. — Май е чудесен месец за сватба, не мислиш ли? Ще направим стилно и изискано тържество, но в никакъв случай малко или неофициално. Една булка все пак иска да се покаже.

— А в това отношение имаш опит. — Ръцете на Лора всеки момент щяха да затреперят. Не биваше да го допусне. Влиза ли в плановете ти да съобщиш на момичетата, Питър, или — според теб — аз трябва да го направя?

— Изцяло го предоставям на теб.

— Убедена съм, ще се зарадват — изгука Кенди и пое чаша от наблизо минаващ сервитьор. — Моите деца са във възторг. Чарлс е доста привързан към Питър, а Адриана е очарована от перспективата да има сватба.

— Колко се радвам за теб — отвърна Лора сковано и добави: — Вероятно и Чарлс, и Адриана вече са свикнали с браковете ти.

— Не бъди фалшива, Лора. — Гласът на Питър бе мек, но хладен. — Никога не ти е подходило. А сега, ако ни извините, ще поговорим и с други.

— Спокойно — прошепна ѝ Майкъл, докато Питър се отдалечаваше с Кенди.

— Кучка. И да търпя такава кучка да е мащеха на дечицата ми? Как да се примиря?

Изненада се, че е възможно това да бъде първата ѝ мисъл. Ала бързо прецени. От какво толкова да е смаяна?

— Те са умни, Лора, а и тя не ми прави впечатление на жена, която ще се занимава с деца.

— Не искам да остана повече тук.

Преди да успее да побегне, той здраво я хвана за ръката. Придърпа я към себе си и отстрани изглеждаше, че сякаш споделят някаква тайна.

— Ако побегнеш сега, ще излезе, че отстъпваш. Това ли искаш?

— Не мога да остана повече тук. — У нея се надигаше паника, примесена с горчив яд. — Как може да постъпва така? Как е способен да им причини това?

Странно, мина му през ума, но тя въобще не си даваше сметка, че всъщност двамата с Кенди ѝ го сториха. При това съзнателно и много целенасочено.

— Ако ми позволиш да съм съдия на ситуацията, всички в салона стоят и чакат да видят как Лора Темпълтън ще се справи след срещата с бившия си и кукличката му. Не е ли време за онзи танц?

Прав бе, разбира се. Напълно прав. Колкото и да бе наранена и шокирана, все пак имаше и гордост. Нямахте да допусне Кенди да се наслади на бягството ѝ.

— Добре.

Тръгна с него към дансинга, сякаш не желаше нищо друго, освен малко да се поотпусне в ръцете му. Музиката бе нежна, някакво парче от четирийсетте години. Трябваше да звучи романтично, а вместо това гърмеше в ушите ѝ като викове на бойно поле.

— Няма да сложи ръцете си върху дъщерите ми — мърмореше Лора през стиснати зъби.

— Въобще не смятам, че възнамерява да го прави или че това е целта ѝ. Би било по-добре, ако ме погледнеш. — Прегърна я и откри как добре ѝ прилягат ръцете му. И стъпките им съвпадаха. — Опитай се дори да се усмихнеш.

— Те дойдоха тук само за да ме зашлевят публично. Нито единият, нито другият дори за миг не е помислил за децата. Та тя самата е майка, Майкъл. Може ли да не я е грижа как ще се отрази това на децата?

— Прекалено е себевлюбена. Престани да се притесняваш. Няма да отдели време от светските си ангажименти, за да си играе на майка. Усмихни се — прошепна отново той и нежно погали с ръка бузата ѝ. — В състояние си да накараш всички да мислят, че единствено аз съм в главата ти, и да гадаят какво ще предприемем, когато си тръгнем оттук.

Отново беше прав и затова тя си позволи да се усмихне.

— Извинявай, но и ти някак попадна в престрелката.

— Не се тревожи. Раната е само повърхностна.

Възнагради го със спонтанен, искрен смях.

— По-добър си, отколкото те помня, Майкъл. Чудя се как ли изглеждам аз.

— Доста спретната и хубавичка ми се струваш. Както винаги. Ето, сега ги заинтригувахме. — Наведе глава и бузата му се опря до нейната, а устните му бяха близо до ухото ѝ. — Кой ли е този, с когото е Лора Темпълтън, чудят се те. Откога е тази история?

И тя самата започваше да се чуди.

— Никой не се интересува чак толкова от мен.

Дъхът му в ухото ѝ бе топъл.

— Хайде, сладурано, ти направо ги омайваш. Владеещата се, хладна Лора.

— От доста време насам гледат на мен като на клетата Лора. — Гласът ѝ отново бе напрегнат. — Клетата Лора, чийто съпруг ѝ изневеряваше със секретарката. Клетата Лора, която ще трябва да си държи главата гордо изправена, докато бившият ѝ се жени за съпредседателката ѝ от Градинския клуб.

— Господи, ти си имала нещо общо с тая досадна червенокоса жена? — Поклати невярващо глава. — Разочарован съм от теб. Но ще ти предложи нещо. Сега, когато всички са заинтригувани, защо да не им дадем нещо, което да коментират утре по време на късната си закуска?

Устните му се спуснаха надолу и докоснаха страната ѝ. Преди да се отдръпне шокирана, те бяха плътно върху нейните. Целувката бе продължителна и бавна. Главата ѝ се зави, ръката на рамото му се разтвори и тя впи в него пръсти.

Той се отдръпна съвсем малко, така че всичко, което виждаше, бяха очите му.

— Хайде да го направим отново — предложи той тихичко. — Струва ми се, започваш да схващаш какво се иска от теб.

Тя понечи да протестира. Не беше от жените, които си позволяваха да се целуват на обществени места. Или които въобще се целуваха с мъже, ако трябва да е точна. Ала устните му отново легнаха върху нейните, настойчиви и горещи.

Вкусът на мъж, на твърди знаещи устни, на вещото дирене на езика, на одраскването на зъбите. Никой не я бе целувал досега така, сякаш устата ѝ беше неизчерпаем извор на наслада. Нещо заседна в гърлото ѝ — може би шок, а може би удивление.

Той също се учуди. Беше се питал какъв ли е вкусът ѝ, усещането при досег. Откри букет от контрасти: топлина извираше зад хладната фасада, плахост се криеше зад нейната овладяност. Тя леко потреперваше, което възпламени слабините му и те зажадуваха за нея.

Но копнежът му напомни, че каквото и удоволствие да му достави експериментът, не бяха сами, за да анализират резултатите.

— Е, като че ли се справихме със задачата — прошепна той. — Искрено признавам, мен напълно ме убеди.

Тя можеше само да стои и да се визира в него. Изненада се как така не са спрели да танцуват. Знаеше, че краката ѝ, колкото и откъснати от тялото да ги чувстваше, продължават да се движат.

— Сладурано — подхвана той лековато, докато приближаваше ръката ѝ до устните си, — ако продължаваш да ме гледаш така, ще има повече за какво да ни одумват, не само за няколкото целувки.

Тя откъсна поглед и се вторачи през рамото му.

— Хвана ме неподготвена.

— Значи сме били двама. А сега вече може да си вървим, ако желаеш. Никой няма да го вземе за бягство.

— Добре. — Стоеше стегната, с изпънат гръб и се стараеше да не обръща внимание на начина, по който ръката му я галеше. — Бих искала да си вървя.

Тя не проговори, докато не застанаха на широката веранда пред входа на клуба. Услужливо пиколо се втурна да докара колата на Майкъл. Останаха сами, защитени от светлините и музиката, потопени в огряната от луната нощ.

— Редно ли е да ти благодаря?

— Господи! — Той натика ръце в джобовете. В момента тя бе достъпна колкото парче шлифован мрамор. — Приличам ли на мъж, направил саможертва? Мислил съм какво ли е да те целуне човек и ако за момент слезеш от проклетия си пиедестал, ще признаеш, че си била наясно с това мое намерение.

— Не възнамерявах да те разгневя.

— Е, значи е било едно приятно изживяване. Лора... — Той се обърна към нея, без да е съвсем сигурен какво ще предприеме, и изруга наум, когато пиколото закова колата пред входа.

— Голяма красавица е, сър — изрази възторга си от колата момчето и широко се усмихна при вида на бакшиша, който Майкъл натика в ръката му. — Благодаря, сър. Карайте внимателно.

Поуспокоен, след като бързо подкара колата от клуба, Майкъл си пое дълбоко дъх.

— Виж, сладурано, получи тежък удар, съгласен съм. Съжалявам. Ако питаш мен, тоя скапаняк, за когото си била омъжена, изобщо не заслужава и минута от вниманието ти.

Не го питаше, нали — помисли Лора недоволно, но на глас обяви:

— Не ме е грижа за мен, а за момиченцата ми.

— Някои родители все пак се развеждат. Това е факт от живота. Или бащи си заминават и не се интересуват от децата си. Това пък е друг факт.

— Лесно е да се каже, когато нямаш деца, за които да се тревожиш.

Сянка премина през лицето му.

— Нямам деца, така е. Но съм преживял развода на родителите си и пренебрежението. Все някак се оправяш.

Тя затвори очи. Беше забравила, че баща му изостави и майка му, и него.

— Съжалявам, но все пак не означава, че е редно. Алисън се нуждае от вниманието му и неговото безразличие я наранява.

— А ти? Продължаваш ли да си влюбена в него?

— Не. Господи — не! Подарявам го на Кенди. Но не й давам децата си.

— Очаквам да я дарят единствено с онази невъзмутима хладина, характерна за семейство Темпълтън. Нищо повече от една вежлива

дребна усмивка.

— Ние не се държим по този начин!

— О, сладурано, точно така правите.

Тя се размърда и го погледна строго.

— Знаеш ли защо наричаш жените „сладурано“, Майкъл? Когато се въргалаш с някоя в леглото посред нощ, не се налага да помниш досадни подробности, като името ѝ например.

Устните му се свиха в нещо средно между гримаса и усмивка.

— Почти отгатна. Но ти гарантирам, че ще запомня твоето... Лора... Разбира се, ако възнамеряваш да се повъргалиме в леглото тази вечер.

Тя не бе сигурна дали е шокирана, вбесена, или развеселена. Но почувства, че по-голямата част от болката, която Питър ѝ причини, бе отминала.

— Това е изключително ласкаво предложение, Майкъл. Не знам откога не съм получавала такова...

— ... откровено — прекъсна я той.

— ... прямо — довърши тя. — Но се опасявам, че трябва да го откажа.

— Както решиш. Какво ще кажеш вместо това да се разходим по скалите?

Той импулсивно подкара нататък.

Не можеше да си представи как би се разхождала по тях до него и ръцете ѝ да останат скръстени, затова поклати глава.

— Не съм с подходящи обувки.

— Тогава просто ще поседим тук минутка.

— Не съм сигурна...

— Искам да ти кажа нещо.

Усети как отново става нервна. Стисна ръце в скута си. Бяха паркирали на тъмен път под лунната светлина — нещо, което не бе правила от години.

— Добре.

— Ти си красива, желана жена. — Когато главата ѝ рязко се извърна към него и той видя разширените ѝ и объркани очи, за малко не прихна. — Предполагам, непрекъснато слушаш подобни неща.

Определено не беше така и тъкмо по тази причина не знаеше как да постъпи.

— Поласкана съм, че мислиш така.

— Желая те.

Паниката се надигна у нея, като мехурчета в разклатено шише шампанско.

— Аз... Какво очакваш да ти отвърна? Господи! — Независимо от обувките, рязко отвори вратата и излезе навън.

— Нищо не очаквам да ми отвърнеш. Просто ти го съобщавам. — Той застана до нея и я извърна към себе си. — Вероятно правя грешка, но все пак ще го кажа. Имам спомени за теб. Дори не си давах сметка колко са много, докато не те видях отново. Някога си мислех за теб. Много неловки и срамни мисли, като се има предвид, че беше малката сестра на най-добрия ми приятел. Джош можеше да ме изрита в задника заради тях, а аз щях да му позволя.

— Не ме бива в такива неща. — Отдръпна се назад, готова да побегне. — Не ме бива. Трябва да спреш.

— Не и преди да съм свършил. Никога не спирам, преди да съм свършил. Ако продължаваш да отстъпваш така, сладура... Лора — поправи се бързо той, — ще си навехнеш глезена. Не съм изненадан, че се страхуваш от мен. Бих се изненадал, ако не беше така. — Усмихна се и продължи: — Господи, направо бих се почувствал засегнат. Стой мирна малко. — Прикова ръце към тялото ѝ и я доближи. — Няма да те нараня — прошепна той и сведе устни към нейните. — Този път.

Не я заболя. Опиянението дойде прекалено бързо, за да изпита болка. Просто я накара да се разтопи с една нежна мързелива целувка. Последва нова, вече по-настойчива, нетърпелива, докато накрая неспокойните му устни не се впиха в нейните и не сломиха съпротивата ѝ.

И тя осъзна, че бракът ѝ не я бе подготвил за такъв копнеж... Копнеж, който сякаш раздира вътрешностите ѝ и я изпълва с неудовлетворен гняв.

Тя отстъпи малко и той поиска повече. Желаше я там, на обветрените чукари, осветени от луната, а вълните под тях да се стоварват мощно върху скалите долу, както той би се стоварил върху нея. Но знаеше, че нетърпението му може да развали всичко.

— Искам да си помислиш за това — прошепна той накрая. — Конете ме научиха да бъда търпелив, така че, когато се отнася до теб,

мога да се въздържа още известно време. Но ми се стори честно да ти кажа, че те желая. Няма нищо общо с това да запазиш приличие пред онези надути пуяци от клуба или да накараш онзи идиот, бившия ти съпруг, да се ядоса малко. Свързано е само с теб и мен. И не вярвам, когато стане, да изпиташ необходимост да ме питаш дали да ми благодариш.

— Но аз имам деца.

Смехът, откри той, може да разсее и най-голямото напрежение.

— Милостиви боже! Децата ти са страхотни, Лора. Но тук става въпрос за теб и мен.

— Аз... Пусни ме и ме остави да си поема въздух, ако обичаш.

— Тя се дръпна и прокара ръка през косите си, ала вятърът отново ги разбърка. Колкото и да бе потресена, прецени, че с откровеност ще се измъкне най-добре. — Нямам никакъв опит в любовните авантюри. — Гласът ѝ отново бе овладян, но продължаваше да стиска здраво ръце. — Бях омъжена десет години и бях предана.

— А откога си разведена?

Тя не отвърна и той продължи да я изучава внимателно. След време схвана какво иска да му каже. Имала е само един мъж, което направи бившият ѝ съпруг още по-голям глупак в очите на Майкъл.

— Защо смяташ, че това те прави по-малко привлекателна за мен? Знаеш ли какво ми се иска, Лора? Да те метна на рамо и да проверя дали още съм в състояние да доставя удоволствие на една жена в паркирана кола. — Видя как тя хвърли поглед към поршето и за момент бе готов да се закълне, че в очите ѝ проблясва готовност. — Скъпа моя, аз съм склонен да проверя.

Той пристъпи и тя — с риск да изкълчи глезена си, се отдръпна.

— Недей. Да не си посмял.

Обърна се и впери очи в морето, където бялата пяна на вълните се стоварваше върху скалите. Падането им не беше никак кратко, осъзна тя. Необмислените скокове винаги водят до дълги падания.

А тя никога не бе постъпвала необмислено.

— Не знам как ще реагирам на случилото се, нито какво ще предприема.

— Обмисли го — предложи той. — Ще бъда наоколо доста време. Отиваме ли да се целуваме в колата, или искаш да се прибереш?

Сега вече тя се усмихна. Не успя да се въздържа.

— Още едно от интригуващите ти предложения. Все пак ще предпочета разходката до вкъщи с кола, благодаря.

— Ти губиш, скъпа моя.

СЕДМА ГЛАВА

— И тогава госпожа Хана каза: „Който е приключил със заданията си, ще разполага с допълнително време пред компютъра“. Аз избрах рисувателната програма, нарисувах картина и я разпечатах на принтера. А тя я окачи на дъската, защото каза, че е отлична.

Кейла оживено споделяше как е преминал денят ѝ в училище, а Майкъл я слушаше и разчесваше с мокра четка гривата на кобилата. Кейла придоби навика да го навещава често. Минеше ли ден да не надникне в конюшните, той се чувстваше ощетен.

Майка ѝ обаче странеше. Не я бе виждал от три дни — от вечерта на танците в клуба.

— Мама ще ме запише на уроци по рисуване и ще е много забавно, защото знам как се рисува. Ако искаш, и за теб ще нарисувам картина.

— Много ще ми е приятно. — Той я стрелна с усмивка. — Какво ще ми нарисуваш?

— Изненада — отвърна му тя широко засмяна. Възрастните, Кейла знаеше от опит, всъщност никога не те слушаха истински, а ето, господин Фюри винаги слушаше, дори когато се занимаваше с нещо друго. — Имаш ли време да научиш Бонго на някакъв номер?

— Ще намеря. — Майкъл изтръска мократа четка и огледа кутрето, изтегнало се на тухления под, като държеше под око един от котараците. — Но първо трябва да разходя тази дама. Един човек ще идва да я види.

Кейла издаде напред долната си устна и понечи да погали лъскавата грива.

— Да я купи ли?

— Вероятно. — Разбра какво я вълнува и прилекна до нея. — Тя има нужда от дом, от някой, който да се грижи за нея, както вие се грижите за Бонго.

— Но ти се грижиш за нея толкова много.

Реши да не се впуска в дебрите на бизнеса, на приходите и разходите, които понякога объркваха и него. Затова опрости нещата.

— Не мога да ги задържа всичките, скъпа. Просто се грижа добре за тях, докато са тук, и търся хора, които да им станат добри стопани. Майка ти намери тези хора. Познаваш ли госпожа Прентис?

— Тя е добра — призна Кейла, хапейки устни. Наистина харесваше госпожа Прентис... Смееше се охотно. — Дъщеря ѝ язди. Манди е на четиринайсет и има гадже.

— Така ли! — Развеселен, Майкъл разроши косите на Кейла. — Ако харесат дамата ми и тя ги хареса, ще им я дам. Смяташ ли, че Манди ще се грижи добре за нея?

— Предполагам.

— Хайде да я заведем да я поразходим тогава.

— Аз ще взема одеялото! Аз ще го взема.

И Кейла се втурна да изпълни задачата, а той огледа критично своята питомка. Истинска кафява красавица с лъскава козина в резултат на методичната му работа с четката и гребените; с ясни, интелигентни очи, здраво сърце и яки копита. Имаше добър нрав. Щеше да му донесе значителна печалба.

И щеше, помисли си той, докато нежно прокарваше ръка по гърба ѝ, да му липсва страхотно.

Заедно я оседлаха. Кейла наблюдаваше внимателно всяко негово движение. Надяваше се един ден господин Фюри да ѝ разреши тя да закопчае седлото, но още не смееше да го помоли. Засега.

— Къде е Али днес?

— О, в стаята си. Трябва да я изчисти и да си напише всичките домашни. Няма да излиза днес, защото е наказана.

— Какво направи?

— Пак се скара с мама. — Кейла вървеше редом с Майкъл, а палето припикаше по петите ѝ. — Ядосана е, че татко ще се жени за госпожа Личфийлд и няма да я придружи на вечерята за бащи и дъщери в училище. Според нея мама е виновна.

— Това пък как го измисли?

— Представа нямам. — Кейла сви рамене. — Държи се глупаво. Вуйчо Джош ще отиде с нея на вечерята. Той е толкова по-забавен. А и татко не ни обича.

Нехайният ѝ тон накара Майкъл да спре и да погледне надолу.

— Така ли?

— Да. Но това няма значение, защото... — млъкна и прехапа устни. — Щях да кажа нещо лошо.

— Какво, скъпа.

Тя погледна през рамо назад към къщата, после отново вперил поглед в очите на Майкъл.

— И аз не го обичам. Радвам се, че си отиде и че няма да се върне. Само не казвай на мама.

В гласа ѝ се долавяше тревога, но и предизвикателство.

— Мила — подхвана той и грижовно я хвана за раменете. — Не те е наранил, нали? Не те е удрял? Теб или сестра ти? — Самата мисъл накара стомахът му да се свие. — Или мама?

— Не. — Изглеждаше така поразена от тази мисъл, че Майкъл се успокои. — Но никога не ни слуша, не си играе с нас и кара мама да плаче. Затова не го обичам. Нали няма да ѝ кажеш?

— Честна дума, няма — увери я той, изненадан как е възможно някой, особено баща ѝ, да не обожава това сладко същество. — Какво ще кажеш да поведиш малко?

Очите ѝ се разшириха, изпълнени с надежда.

— Наистина ли?

— Я да видим. — Той я намести върху седлото. — Нали трябва да проверим дали дамата обича момиченца? — обясни той, докато нагласяше стремената. — Това е английско седло, защото Манди използва такава. Хвани юздите. Не, не така, скъпа — поправи я той. — Да, сега вече е добре.

Търпеливо ѝ обясняваше как да води кобилата. Кейла го слушаше съсредоточена.

— Петите надолу. Браво. Пришпори я с колене. Изправи гърба. — С ръка върху повода, той накара кобилата да тръгне. — Как се чувствате там горе, госпожице Риджуей?

Тя се разсмя.

— Яздя кон!

— Сега дръпни лявата юзда... Леко... Както ти показах. Виждаш ли как хубаво се извива? Тя е добро момиче.

Чакаше го куп работа, няколко обаждания, ала съвсем забрави за тях. Следващите двайсет минути посвети да научи Кейла на основните

правила. По едно време сам яхна коня и тръгнаха по-бързо. Пред него Кейла пищеше от възторг.

Мрачният ден подсказваше, че пак ще вали, ала малката беше истинско слънчице.

След няколко обиколки я свали. Ръчичките ѝ обгърнаха силно врата му и за пръв път през живота си той се почувства герой.

— Може ли пак да поюзда някога, господин Фюри?

— Разбира се.

С доверие и привързаност тя обви ръце около кръста му и му се усмихна сияеща.

— Щом мама се прибере, ще я изненадам. Яздих съвсем сама и водих кобилата, и какво ли не.

— Точно така. А сега и двамата знаем, че тя обича момиченца.

— Ще хареса Манди и ще е доволна. Ще отида да разкажа на Ани как съм яздила. Благодаря, господин Фюри.

Тя се измъкна от прегръдката му и хукна, а кутрето я следваше по петите. Майкъл я наблюдаваше, без да престава да гали кобилата по врата.

— Пак го направи, Фюри — мърмореше той. — Взе, че се влюби в красива малка блондинка. — Погледна кобилата в очите и я целуна. — Не бива да се влюбваш в някого, когото не можеш да задържиш.

Два часа по-късно отново си повтори предупреждението. Семейство Прентис останаха очаровани от кобилата от пръв поглед и бащата дори не си даде труда да смъкне от първоначално обявената цена. Сега в джоба си имаше чек, а кобилата вече не беше негова.

Със смесени чувства приближаваше къщата на семейство Темпълтън. Осъществи продажба, а това бе част от бизнеса му. Кобилата — не се съмняваше — ще бъде глезена и обожавана през остатъка от живота си. Не се съмняваше също, че семейство Прентис ще разпространят новината с колко добра стока разполага Майкъл Фюри.

Трябваше да благодари на Лора и точно това възнамеряваше да направи.

Деловото посещение му даваше възможност да я види и да прецени как е настроена към него. По навик — и с малко страх да не

би да срещне Ан Съливан — избърса крака пред вратата на кухнята. Потропването бе последвано от покана да влезе. Щом прекрачи прага, страхът му се превърна в радост.

Госпожа Уилямсън беше точно каквато я помнеше; обърнала широк гръб към вратата, едра, а сръчните ѝ ръце бъркаха нещо уханно върху невероятно голямата печка. Кокът черни коси на темето ѝ нямаше да помръдне дори при земетресение.

Помещението бе изпълнено с миризми на подправки и цветя. Устата му направо се напълни със слюнка от аромата на печивото във фурната.

— Имате ли домашни бисквити тук?

Тя се извърна с дървена лъжица в ръка. По широкото ѝ лице разцъфна приветлива усмивка. Винаги бе имала слабост към изоставени, пък било то и палави момчета.

— Самият Майкъл Фюри! Чудех се кога ще се появиш.

— Сега вече готова ли си да се омъжиш за мен?

— Може и да съм. — Тя му намигна съзаклятнически. — Пораснал си и си станал доста привлекателен.

Винаги се бе чувствал добре в нейно присъствие. Прекоси кухнята, взе едрата ръка и я приближи към устните си.

— Определи само времето и мястото.

— О, какъв си! — Тя се засмя. — Сядай, момче, и ми разкажи приключенията си. — Както винаги бе правила при появата на някое дете, извади домашни бисквити от тенекиената кутия и ги нареди в чиния. — Значи сега търгуваме с коне?

— Да. Току-що продадох един.

Той потупа джоба си, а тя му наля кафе.

— Чудесно. И още ли не си намерил подходяща жена при всичките си митарства?

— Пазя се за теб. — Отхапа от бисквитата и блажено премигна. — Никой не умее да пече като теб, госпожо Уилямсън. Защо да не се задоволя с най-доброто?

Тя отново се засмя и със замах го перна по гърба, с което за малко да потопи главата му в кафето.

— О, колко си лош, Майкъл!

— Всички все това разправят. Правиш ли още онзи ябълков пай? Онзи, дето може да накара един мъж да заплаче от щастие.

— Ако се държиш прилично, нищо чудно да ти изпратя един. —
Беше се върнала при печката и енергично бъркаше в тенджерата. —
Нашата малка Кейла напоследък прекарва доста време в конюшнията.

— Ще се ожения за нея, ако продължаваш да ми отказваш.

— Истински ангел е, нали? — Въздъхна и продължи: — Както и
Алисън. Много мило момиче, сладко, умно и добро. Госпожица Лора
се справя чудесно с тази задача. И съвсем сама при това. Той никога не
им обръщаше внимание.

Щом ти трябва информация, прецени Майкъл, посягайки към
поредната бисквита, иди направо при извора. Госпожа Уилямсън знае
всичко, което става из къщата.

— Доколкото схващам, той не е бил особено популярен тук.

Тя изсумтя демонстративно.

— А защо да бъде, ако мога да попитам? Надут, капризен,
прекалено високомерен да те поздрави. Не отделяше и минутка от
скъпоценното си време за прекрасните момиченца. И тази история със
секретарката му и кой знае още колко други! — Притисна ръка към
сърцето си, за да се успокои от обзелия я гняв. — Не е редно да говоря
за това. Не ми е работа.

Беше наясно, че тя ще му разкаже всичко, стига малко да я
насърчи.

— Значи Риджуей няма да стане „Баща на годината“?

— Ха! Той не може да е баща за една минута! А като съпруг...
Ами отнасяше се с госпожица Лора по-скоро като към вещ, отколкото
към съпруга. И все претенции спрямо прислугата и високопарни идеи.

Майкъл замислено отбеляза:

— Лора е била омъжена за него прекалено дълго.

— Тя приема задълженията и обещанията си сериозно.
Момичето е възпитано както трябва. Сърцето ѝ се късаше, когато
подаваше молбата за развод — и не защото не беше редно да го
направи, или защото някой от нас съжаляваше. Слава богу, аз обявих
на госпожа Съливан. А сега той се готви да се жени за оная
червенокоса котка. Напълно си подхождат един на друг, ето какво
смятам!

За да подчертае смисъла на думите си, тя удари с дървената
лъжица по ръба на тенджерата.

— Бас държа, че Риджуей никога не е получавал бисквити в кухнята ти.

— Ха! Сякаш изобщо му е минавало през ума да дойде тук. Държеше се като господар на къщата. Слухът ми вече не е каквото беше, но не мисли, че не го чувах как се опитваше да накара госпожица Лора да ме пенсионира, за да назначи някой префърцунен французин да му готви. Но тя отказа да го послуша. — Изразът на лицето ѝ омекна, когато се извърна. — Нашата госпожица Лора знае какво е това вяност и кое е правилно. Тя е истински представител на семейство Темпълтън, както и момиченцата ѝ, независимо от презимето им. — Старата жена млькна и присви очи. — Виж какво направи: накара ме да се разбъбря, а не ми каза нищо за себе си. Никак не си се променил, Майкъл Фюри.

— Няма какво да разправам. — Тя продължаваше да прави най-доброто кафе в централна Калифорния, прецени той, като отпиваше от чашата. А кухнята на Темпълтън Хауз, независимо от големината и блясъка ѝ, продължаваше да е едно от най-уютните места на света. — Бях нагоре-надолу. Сега се върнах.

Дори да си представяше къде е бил и какво е правил, тя неизменно продължаваше да вижда у него тъмнокосото момче със замислен поглед, изпълнено с енергия.

— Където ти е мястото, ако питаш мен. Скитосва доста дълго.

— Като че ли си права — съгласи се той и отново взе бисквита.

— Този път ще се задържиш ли насам?

— Така възнамерявам. А ако се отбиеш някой път към конюшната, докато съм тук, госпожо Уилямсън — той се засмя предизвикателно — ще ти дам да пояздиш.

Тя отметна глава и прихна да се смее точно когато вратата се отвори. Ан Съливан влезе в кухнята. Щом зърна Майкъл, спокойно разположил се на масата с чинията бисквити и чашата кафе пред него, сви устни.

— Виждам, че имаш гост, госпожо Уилямсън.

— Момчето просто намина да се видим. — Двете работеха заедно прекалено дълго, та да пропусне ледените нотки на неодобрение. Или пък да им обърне внимание. — Искаш ли кафе, госпожо Съливан?

— Не, благодаря. Но госпожица Лора е в солариума и с удоволствие би пила.

Вратата зад гърба ѝ се отвори със замах и Кейла връхлетя в кухнята.

— Мама каза да... Здравей! — Вниманието ѝ се отклони начаса и тя скочи в скута на Майкъл. — Дойде да ни видиш ли?

— Дойдох да измъкна няколко бисквити от госпожа Уилямсън. И искам да видя майка ти за минутка.

— Тя е в солариума. Иди при нея. Нарисувах ти картината. Искаш ли да я видиш?

— Непременно. — Целуна я по нослето, усмихна се и попита: — Какво е?

— Изненада. — Преливаща от ентузиазъм, малката скочи на пода. — Отивам да я взема. Ще кажа и на Али, че си тук. Не си отивай.

Ан не помръдна, преди Кейла да излезе. Дори да беше сляпа, щеше да улови привързаността между мъжа и момиченцето. Замислен израз се появи в погледа ѝ. Беше далеч от намерението да омекне в отношението си към него, но щеше да си помисли.

— Можеш да отидеш в солариума, ако помниш пътя — обади се тя сковано. — Ще донеса кафето.

— Чудесно. Благодаря. — Той се надигна не по-малко сковано, ала тонът му се промени, когато се обърна към госпожа Уилямсън. — Благодаря за бисквитите. А предложението ми е още валидно.

— Хайде, изчезвай.

Той тръгна. Помнеше пътя до солариума. Всъщност, даде си сметка, помнеше всичко, свързано с къщата на семейство Темпълтън. Тръгна през елегантното фоайе, хвърли поглед към красиво обзаведените стаи — все едно, че се бе върнал във времето. В юношеството си.

Нищо не се е променило, помисли си той, високите тавани, орнаментите по стените, внимателно подобрите и с любов поддържани мебели, тържественото стълбище в централния хол, вазата с цветя върху бюфета. И навсякъде свещници с най-различни свещи.

В стаята за гости огънят лумтеше приветливо. Камината бе от лапис, припомни си той как Джош му бе обяснявал за тъмносиния камък. На пианото имаше огромна кристална ваза, върху излъскания под — голям ръчно тъкан килим.

И колко много цветя, отбеляза той, свежи и уханни — от градината и от оранжерията. И не само рози, а и обикновени маргаритки и лалета. Едва доловимият им аромат представляваше част от въздуха.

Знаеше, че семейството е посрещало много гости в тази къща. На някои приеми дори бе присъствал. Хора, като богове, се бяха разхождали из помещенията, под извитите сводове, навън по обсипаните с цветя тераси.

Жилището, в което той израсна, би се вместило в едно-единствено крило на тази къща и дори щеше да остане място. Но не това го изпълваше със страхопочитание, а красотата. Начинът, по който стоеше издигната над скалите и гледаше към морето, хълмовете и ливадите с цветя. Начинът, по който кулата се бе устремила към небето, а прозорците блестяха на светлината — и денем, и нощем. Стаите преминаваха една в друга и предлагаха гостоприемство, което никога не успя да разгадае.

Излъчваше се постоянство. Нещо, което разбираше, че е важно за едно семейство. Поне бе валидно за семейство Темпълтън. Независимо от своята грандиозност, къщата представляваше дом. А той никога не бе имал дом.

Отърсвайки се от тези мисли, мина през тесния проход към солариума. Там щеше да завари цветя и зеленина, тапицирани шезлонги и столове, стъклени масички, разноцветни постелки. Дъждът, превърнал се вече в тънка мъгла, обвиваше стъклените стени, през които се виждаха скалите.

Беше точно както го помнеше — замъглени стъклени стени, обсипани с дъждовни капки. Помещението тънеше в магическа интимност. Една-единствена лампа пръскаше мека златиста светлина. Музика — нещо като плачещи цигулки — непозната за него, се носеше от скритите високоговорители.

Ето я и Лора, свита върху пастелните възглавници на плетения стол с висок гръб. Спеше.

Може би поради атмосферата — светлините, мъглата, музиката, цветята — но той изпита чувството, че пристъпва в омагьосана кула. Рядко си фантазираше подобни неща, но виждайки я сега заспала, си представи омагьосани принцеси, замъци и магията на целувката.

Наведе се, отмести внимателно кичура от лицето ѝ и я целуна.

Тя се разбуди бавно — точно като омагьосана принцеса. Миглите ѝ трепнаха, лека руменина плъзна по скулите ѝ. Гърдите ѝ се надигнаха от лека прелестна въздишка.

— Не ми изглежда да са минали сто години — прошепна той.

Очите ѝ се приковаха в неговите — все още леко замъглени, разсеяни.

— Майкъл?

— И сега ще заживеем честити завинаги, или аз ще се превърна в жаба. Все обърквам приказките.

Тя повдигна ръка да докосне лицето му. Истинско, помисли си тя, не сънува. Започна да възприема действителността и руменината по страните ѝ се сгъсти. Побърза да се надигне.

— Заспала съм.

— Досетих се. — Под очите ѝ имаше сенки. Той се ядоса, като си представи как тревогите около дъщерите ѝ я карат да прекарва безсънни нощи. — Дълъг ли беше денят ти?

— Да. — Вълненията около Алисън я бяха събудили около три сутринта. Но изпитваше същото и заради мъжа, надвесен сега над нея. А и грижите ѝ около предстоящата конференция в хотела, засечката с една доставка за магазина, главоболието от разбора на изреченията за домашно. — Съжалявам...

Думата точно излезе от гърлото ѝ, когато неговите устни отново се приближиха към нейните.

— Напомни ми за приказката, когато те видях. Красавицата спи.

— Заглавието е „Спящата красавица“.

— Знам. — Устните му трепнаха. — Като дете не съм слушал много приказки, но гледах някъде филма на Дисни. Чакай да видя дали добре го помня.

Очевидно се канеше отново да я целуне, затова тя скочи.

— Вече съм будна.

Прекалено будна дори, помисли си тя. Прекалено жива и изпълнена с желание.

— Е, значи за момента добре се справихме. Дойдох да те видя, но минах през кухнята, за да омая госпожа Уилямсън, та да ме почерпи с домашните си бисквити. Много съм слабохарактерен.

— Никой не може да устои на бисквитите ѝ. — Съобрази, че косата ѝ вероятно е разчорлена, и се опита да я приглади.

— Недей. Харесваш ми, когато си разрошена, а и никога всъщност не изглеждаш така.

— Трябва да ме видиш, след като съм убеждавала момичетата да заспят най-сетне. — Но все пак престана да се оправя. — Кейла каза, че Джуди Прентис ще се отбие при теб тази вечер.

— Вече идва заедно със съпруга и дъщеря си. Тя между другото е изключителна ездачка. Купиха ѝ хубава кобила. Надявам се двете да си допаднат.

— О, Майкъл, чудесно! — зарадва се Лора на успеха му. Разположи се отново на стола. — Честито!

Той откъсна бледокремава роза от храста до шезлонга и ѝ я подаде.

— Дойдох да ти благодаря.

Трогната и смутена, тя се вторачи в цвета.

— Нищо не съм направила. Само споменах името ти. Но и аз благодаря все пак. Джуди познава доста запалени по конете хора. Не се съмнявам, че ще им разкаже за теб.

— Разчитам на това, и затова бих искал да те заведа на вечеря.

Тя се сепна.

— Какво?

— Тъпкан съм с пари — поясни той и потупа джоба. — И съм ти длъжник.

— Не, не си. Аз само...

— Бих искал да те заведа на вечеря, Лора. Бих искал и да те имам — и това е факт, но очевидно трябва да прибягна към по-традиционни методи. Напоследък ме избягваш.

— Не е вярно. Наистина. — Или почти отговаряше на истината. — Просто съм страшно заета.

Той не се съмняваше, че има предостатъчно обществени ангажименти: сбирки на различни комитети, дамски обяди, а и двете служби, с които се бе нагърбила, за да запълва времето си.

— Никога не съм допускал, че представител на семейство Темпълтън ще се подплаши така лесно.

Беше налучкал верния тон.

— Въобще не съм се подплашила. Просто имам прекалено много работа.

— Тогава и тази уговорка да оставим за друг път. Съобщи ми, когато ти остане малко свободно време за мен.

Понечи да си тръгне, но тя го докосна по ръката.

— Не исках да се покажа неблагодарна.

— Ти? — усмихна се ехидно. — Никога.

— Не очаквах...

— ... че ще те преследвам? — подсказа той. — Последния път, когато проверих, във вените ми продължаваше да тече плебейска кръв. Ако не те интересувам, просто ми го кажи. Предполагам, мога да понеса отрицателен отговор.

— Не знам какво изпитвам, но не е незаинтересованост — увери го тя, едва сдържайки се да не приближи розата към лицето си. — Не съм сигурна обаче, дали съм готова да се справя с блясъка, който току-що припламна в очите ти. Дори всъщност съм убедена — не съм подготвена. Нека сменим темата. — Пое дълбоко въздух, готова да изтърпи и смущението от наглия му поглед. — Кейла ми разказа как си я учил да язди.

— Лошо ли постъпих? Вероятно трябваше първо да те попитам.

— Не. — Отново прокара ръка през косите си. — Не, не си постъпил лошо. Напротив. Благодарна съм ти, че си й отделил време. Но не искам да ти пречи, Майкъл.

— Съвсем не ми пречи. Дори възнамерявам да изчакам десетпетнайсет години и да й предложа да се омъжи за мен.

Усмивката върху лицето й се появи ненадейно бързо.

— Толкова е лесно да я хареса човек. Тя е така приветлива и обичлива. И все за теб говори. „Господин Фюри каза това“, „Господин Фюри каза онова“. Убедена е, че ще превърнеш Бонго в куче феномен.

— Ще се наложи да се потрудя, за да го постигна.

— Точно за това исках да поговорим. Бих искала да те компенсирам по някакъв начин за времето, което й посвещаващ. Аз...

— Спри. — Изрече го тихо, но в тона му се доловиха стоманени нотки. — Аз не съм прислужник.

— Не исках да прозвучи така. — Ужасена, че го е засегнала, тя отново се изправи. — Имах предвид, щом ще отделяш толкова много от времето си да...

— Времето си е мое и ще го запълвам, както намеря за добре. Не ми трябва проклетите ти пари. Не съм човекът, когото можеш да

наемеш, като приятел на децата си или временен заместител на баща им, или каквото там ти е хрумнало!

Тя неволно пребледня.

— Разбира се, че не си. Съжалявам.

— За бога! Не ме гледай така отчаяно. Караш ме да се чувствам, сякаш съм ритнал паленце. — Раздразнен, той пхна ръце в джобовете. Да го компенсирала! Какви ги приказва! Както компенсира сервитьор за доброто обслужване. Трябваше да се досети, че това го очаква. — Забрави цялата история.

Извърна се и се загледа в мъглата наоколо. С безизразно лице, Ан влезе с кафето. Дори едно трепване на клепача ѝ не издаде, че е чула голяма част от разговора.

— Кафето, госпожице Лора. Момичетата идват насам.

Ако не ги бе чула, Ан би пренебрегнала съвестта си, за да подслуша още малко.

— О, благодаря ти, Ани. — Наложил си да се усмихне и да остане така, когато децата влязоха. — Кейла ти е приготвила нещо, Майкъл.

Детето държеше рисунката зад гърба си и бавно го приближаваше.

— Ако ти хареса, окачи я на стената.

— Е, дай да видя. — Пое от нея тежкия картон и се вторачи. — Господи!

По лицето на Кейла се изписа разочарование. Несъзнателно Лора сложи ръка на рамото ѝ, за да я утеши.

— Не ти харесва — пророни Кейла и сведе глава. — Не биваше да я рисувам така набързо, но исках да я свърша, докато помня всичко.

— Напротив! Страхотна е. — Когато откъсна очи от рисунката, усмивката му бе лъчезарна. — Просто се изненадах. Съвсем прилича на моята дама, Кейла. Напълно.

— Наистина ли? — С изплезено езиче Кейла се наведе, за да огледа критично собственото си произведение. — Обикновено рисувам неща, които съм видяла в книжки или са пред очите ми. Но ми хрумна, че щом ще я продаваш, ще ти е приятно да я имаш на портрет и така винаги да си спомняш за нея.

— Много е красива. — Изобщо не приличаше на детска рисунка, както очакваше. Бе уловила гордата стойка на главата, подскачащата походка. Вероятно професионално око би намерило недостатъци: неща

като перспектива, композиция, но за тях той не знаеше нищо. Знаеше единствено, че е впечатлен и трогнат. — Това е първият ми оригинален Темпълтън.

Дори някой да забеляза, че не използва истинското ѝ презиме, коментар не последва. А Кейла се наду и пъхна ръка в неговата.

— Ще ти нарисувам още, ако искаш.

— Искам. — Настани я на коляното си и погледна към Алисън. По-голямото момиченце се бе вторачило в ръцете си и очевидно бе нещастно. — Свърши ли с разтребването на стаята си, Русокоске?

Главицата ѝ се стрелна нагоре. Поруменя. Хвърли възмутен поглед към Кейла — защо се е разприказвала?

— Да, сър.

— Браво. Помислих си, дали като ти се размине наказанието, няма да ти се прииска да догониш Кейла в уроците по езда.

Зяпна от изненада, преди да се сети, че не е възпитано.

— Много бих искала да се науча да яздя. — Струваше ѝ усилие, но се обърна към майка си. — Разрешаваш ли?

— Според мен идеята е чудесна. Нищо чудно да се наложи и аз да си припомня позабравеното преди и двете да ме изпреварите. — Лора прегърна Али през раменете. Напрегнатостта намаляваше бавно, но все пак спадаше. — Благодаря ти, Майкъл. Ще видим какво ще направим, за да променим програмите си.

— Моята е доста гъвкава. — Повдигна Кейла високо, преди да я постави да стъпи на пода. — Но, в момента се налага да вървя.

— А кафето ти? — изненада се Лора.

— Ще си запазя правото за друг път. — Бавно се усмихна. — Между другото, уговорките рано или късно трябва да се спазят, нали, Лора?

— Да. — Как една майка се справя със сексуалната тръпка, ако дъщерите ѝ са наоколо? Лора нямаше дори бегла представа. — Благодаря ти, че намина.

— Удоволствието беше мое.

— Ще те съпроводя — обяви Али с голямо достойнство.

Чест направи на Майкъл, че тържествено кимна.

— Благодаря.

— И аз ще дойда. Господин Фюри, как мислиш, можеш ли да научиш Бонго да трепери? Кучетата на чичо Байрън го могат.

Останала сама, Лора седна, слушайки как жизнерадостният глас на дъщеря ѝ се отдалечава. Проучвателно прокара ръка по стомаха си. Да, беше свит. Опипа и сърцето си. Да, биеше лудо.

ОСМА ГЛАВА

Слънцето разгони облаците, мъглата и зимния студ по крайбрежието. От Средния Запад пристигаха новини за снежни бури, а Монтьрей се радваше на спокойни сини небеса и загатващ за пролет бриз.

На скалите вятърът духаше по-силно. Идваше от морето и имаше вкус, както Лора понякога го оприличаваше, на приключения и романтика.

Зимната трева потреперваше, вълните бучаха, разпенената вода приличаше на бликнало от бутилка шампанско. Някога една девойка бе умряла тук по собствена воля. Един старец, чрез спомените си, я бе оплаквал на същото място. И златото, скрито преди повече от век, чакаше да бъде намерено.

Лора се наслаждаваше на компанията си, на отдиха и на самото търсене. Почти не минаваше неделя, без тя, приятелките и дъщерите ѝ да не дойдат на скалите под сянката на Темпълтън Хауз и да не търсят зестрата на Серафина.

— Можем да си купим кон, когато я намерим, нали? — Кейла вдигна пълен с надежда поглед от мястото, където ровеше с градинската лопата. — От господин Фюри. Вече знам как да се грижа за кон. Той ни показа. Трябва да ги храниш, поиш, да ги четкаш, да се грижиш за краката им...

— ... копита — обади се Али с чувство на превъзходство. — Както и да ги извеждаш да се разтъпчат и да чистиш яслите им.

— Ти чистила ли си ясли, Али?

Али сви рамене и преди да отговори, разтърси глава с надеждата, че новите обици на наскоро продупчените ѝ уши се забелязват от всички.

— Според господин Фюри това е част от работата. Не можеш само да ги яздиш. Трябва и да се погрижиш за животните.

— Точно така. — Вечерята баща — дъщеря беше зад гърба им и Али някак я бе преживяла. Лора погали детето по косата.

— Когато бях малка и имахме коне, и аз съм чистила ясли. Никога не съм имала нищо против.

— Не може ли и ние да си купим коне? — Досега се въздържаше да попита. Все още не бе склонна да прости на майка си, че е допуснала баща им да си отиде и да се ожени за друга. — Господин Фюри си строи къща и конюшня. Щом бъдат готови, ще отведе конете.

— Ще го обсъдим.

— Винаги казваш така, когато имаш предвид „не“ — възрази Али.

— Казвам го — Лора се молеше да запази търпение, — когато възнамерявам да поговорим по въпроса. В момента господин Фюри е наел конюшната и няма място за друг кон.

— Сигурно ще ни продаде някой от своите, стига ти да се съ согласиш. Ако наистина се съ согласиш — тросна се Али и тръгна към Марго и Кейт, които търсеха съкровището с детектор за метали.

— Все още е сърдита, че ще се жени така скоро — обади се Кейла.

— Хм?

— Мамо, нали знаеш? Той ще се жени за госпожа Личфийлд.

— Пак ще поговоря с Али — тихо обеща Лора, но всъщност нямаше представа какво още би добавила по въпроса. — А ти сърдита ли си, малката ми?

— Не. Не ме интересува дали ще се жени за нея, или не. Защо ли ще го прави, когато усмивката ѝ е такава зла? А когато се смее, ме заболяват ушите.

Лора си наложи да не прихне. Всъщност Кейла обрисова Кенди съвсем точно, помисли си тя.

— Хората се женят, защото се обичат — обясни Лора, загледана към морето, а наум добави, че някога поне тя си бе въобразявала и мечтала така.

— Ти ще се влюбиш ли в някого и ще се омъжиш ли за него?

— Не знам. — Мечтите се променят, даде си сметка Лора. — Тези неща не се планират.

— Чух госпожа Уилямсън да казва на Ани, че госпожа Личфийлд е планирала да залови татко в мрежите си и той напълно си го е заслужил.

— Ами... — Тя прочисти гърлото си. — Искала е да каже, че двамата ще са щастливи заедно.

— Сигурно. — Кейла съвсем не бе убедена в думите ѝ, но сметна за по-разумно да се престори, че е повярвала. — Ще си налея лимонада от термоса. Ти искаш ли?

— Да.

Лора се надигна и тръгна към приятелките си.

— Не го правя повърхностно, по дяволите. — Марго отметна косите от челото си и продължи да обикаля с детектора. — Винаги така го правя.

— Кръжиш като муха без глава — смъмри я Кейт, а Али се разсмя. След малко добави: — Извинявай.

— Прекалено много време прекарва в гимнастическия салон — обърна се Марго към Али. — Там се учи на лоши приказки.

— Така си се натруфила с бижута — продължи да се оплаква Кейт, — че апаратът ще пощурее.

— Всезнаеща кучка — не се въздържа Марго, но се сепна. — Извинявай, Али. Ей, искаш ли да поносиш малко гривната ми?

— Може ли? — Али наблюдаваше захласнато как елегантната ѝ вуйна сваля тежката златна гривна и ѝ я подава. Бижутото заблестя на слънчевата светлина. — Толкова е красива. Сияе.

— Какъв смисъл да я носиш, ако не сияе? — Марго намигна и прокара пръсти по ушенцето на Али. — Обиците ти са много хубави.

— Мама ми ги подари. Получих шестица по природознание. — Погледна към майка си и колебливо се усмихна. — Каза, че много се старая и заслужавам награда.

— Точно така беше — потвърди Лора. — Ще помогнеш ли на Кейла да донесе лимонадата? Изглежда, всички сме пресъхнали.

— Добре. — Тръгна към сестра си, но спря. — А искаш ли сандвич?

Лора си даде сметка, че така всъщност Али ѝ се извиняваше и макар да не бе гладна, се усмихна.

— Страхотна идея. Я двете с Кейла разстелете одеялото и всички ще направим пауза за обяд. — Когато дъщеря ѝ се отдалечи, добави тихичко: — Толкова се старая, но ѝ е трудно да го приеме.

— Ако пред мен стоеше перспективата Кенди да ми стане мащеха, щях да го възприема още по-трагично — обади се Кейт.

Марго само сви рамене.

— Кенди е прекалено влюбена в себе си, за да им обърне каквото и да било внимание. А момичетата са достатъчно умни да не изискват нищо от нея.

— Вероятно щеше да е малко по-лесно, ако поне я харесвах. — Лора въздъхна. — Сигурно е егоистично от моя страна, но се радвам, че не я харесват.

— Някой иска ли да се обзаложи колко ще трае шоуто Питър — Кенди? Аз казвам... — Кейт се почувства замаяна и рязко седна на земята. — Ето го пак.

— Добре ли си? — Знаеха за язвата на Кейт и затова Лора тревожно застана до нея. — Присви ли те?

— Не. — Кейт си поемаше дълбоко въздух и чакаше светът отново да си дойде на мястото. Да, ето, ясното синьо небе застана където трябва. — Знаете ли? Изглежда, съм бременна.

— Бременна? — Марго рязко пусна детектора и се приближи. — Колко си закъсняла? Направи ли си тест?

— Доста съм закъсняла. — Кейт притвори очи и се опита да определи какво точно чувства. — Купих от аптеката, от тези, моменталните тестове. Още не съм се пробвала. Страх ме е да не покаже отрицателен резултат.

— Още утре сутринта ще го направиш — разпореди се Марго и обви лицето на Кейт с длани. — Сутрин повдига ли ти се?

— Не точно. Чувствам се малко премаляла, но минава. — Тя погледна приятелките си. — Я вие двете да престанете да ме гледате така знаещо и самодоволно.

— Няма начин. — Лора седна до нея. — Какво казва Байрън?

— Дори не съм му споменала. Ами ако се окаже лъжлива новина? Така ми се ще да съм заченала — добави тя развълнувано. — Е, наистина, женени сме само от няколко месеца и имаме много време, но ми се ще да е станало.

— Още един признак — уточни Лора. — Нестабилни и възбудени емоции.

В следващия миг се чу глас — спокоен, гърлен мъжки глас — и тя призна, че бременността не е единствената причина за нестабилни и възбудени емоции. Похотта определено предизвикваше същото.

Все още с ръка върху рамото на Кейт, тя се изправи.

— Само за жени ли е събирането?

— Зависи — обади се Марго, мигом преминавайки към прелъстителните си интонации. — От мъжа. Искаш ли да ни помогнеш да открием съкровището, Майкъл?

— На всички ви ще докривее, ако извадя късмет и го намеря, след като сте посветили толкова време на начинанието.

— Прав е. — Кейт потупа Лора по ръката, за да ѝ даде знак, че вече се е оправила. — А и не приляга на мъж да попадне на зестрата на Серафина. Нали така, Майк?

— Ако питаш мен, щом е разполагала със зестра, по-умно е било да я оползотвори някак, а не да я заравя и да се хвърля от скалата.

— Ето — отбеляза Кейт, доволна, че я подкрепят. Изправи се и оповести: — Отивам да видя какво става с обяда. Според слуховете госпожа Уилямсън е приготвила картофена салата.

— Ще ти помогна. — Доволна от напрежението, което витаеше във въздуха, Марго реши да го подчертае. Намигна бързо на Майк и последва Кейт.

— Бях се качил горе да се обадя по телефона — подхвана Майкъл, преди Лора да успее да побегне. — През прозореца видях пет красиви момичета, пръснати по скалите. Трудно ми беше да продължа работата си, без да ги разгледам отблизо.

— Опитваме са да прекарваме тук по няколко часа всяка неделя. Досега сме намерили две монети. По-точно едната намери Марго, а Кейт — другата. Момичетата и аз засега сме на нула.

— Толкова ли е важно за теб да намериш златото?

— Търсенето е важно. И настроението. — Тя погледна към морето. — Възможността. Все си я представям тук — това младо момиче, застанало на ръба на скалата, обсебена от мисълта, че няма за какво да живее.

— Винаги има за какво да се живее.

— Така е. — Отстъпи, доколкото позволяваше скалата, защото той протегна ръка към лицето ѝ. — Редно е да им помогна да приготвят обяда. Заповядай, ако искаш.

— По-скоро исках да поговорим за момичетата, ако разполагаш с минутка.

— О! — В очите ѝ се появи тревога. — Ако ти пречат...

— Лора — подхвана той търпеливо, — защо искаш единствено ти да се радваш на компанията им?

— Не, разбира се. — Ядоса се на себе си, че остави емоциите да вземат връх над логиката. — Какво има?

— Показах им някои неща на оседлан кон. Кейла... — Погледна през рамо и се засмя, когато зърна русата ѝ главица. — Страхотна е. Готова е да се впусне да прави скокове, ако ѝ позволя.

— Моля те — потрепери Лора. — Сърцето ми.

— Хлапето е готово да препусне в галоп. Да прави какво ли не. Няма начин да не ѝ се възхищавам за това. Но същевременно ме слуша. Учи се. Луд съм по нея.

Лора премигна от удивление.

— Тя... Не престава да говори за теб и конете всеки път, щом се върне от конюшните. — Наложил си да се отпусне и седна на скалата, но само дето не подскочи, когато той се настани до нея. — Дори започна да губи интерес към уроците по танци.

— Не бих искал да се намесвам в плановете ти...

— Всъщност — продължи Лора с усмивка — тръгна на танци само защото Али ходеше. Кейла е такава — винаги твърдо решена да не изостава.

В малка пукнатина дребни сини цветенца си пробиваха път към слънчевата светлина, Майкъл разсеяно откъсна едно и ѝ го подаде.

— Намери ли ѝ учител по рисуване?

В очите ѝ пак се появи изненада. Странно как помнеше такива битови подробности от живота на семейството ѝ.

— Всъщност, да. — Погледна цветето в ръката си и ѝ се прииска да приема това поднасяне на цветя, превърнало се вече навик, така небрежно, както го правеше той. — Започва следващата седмица.

— Хлапето наистина е талантливо. Аз например мога да рисувам единствено с линейка в ръка. А, Али?

— Преживява труден период. Не успява да се приспособи като Кейла, нито е толкова издръжлива. Лесно наранима е.

— Ще ѝ мине. — Взе ръката ѝ и се заигра с пръстите ѝ. — Говорех за уроците по езда. Не знам колко настоятелен искаш да бъда.

С въздишка Лора се загледа в по-голямата си дъщеря, седнала като истинска дама на земята до Марго.

— Ако не проявява склонност, не я насилвай.

— Лора, тя е естествен талант.

— Моля?

— Хлапето седи на коня, сякаш го е правило цял живот. Притежава неповторима грация. И попива всяко мое наставление, все едно е Божия заповед. Плаша се. Ако си склонна да ѝ позволиш да се занимава с коне, може би е по-добре да потърсиш някой с повече опит от мен да я обучава.

Заше метена, Лора го зяпна.

— Нищо не е споделила. Кейла пристига и не можеш да ѝ затвориш устата, а Али свива рамене и казва, че е минало добре.

— Кейла е експанзивна. А Али ще проговори, когато е готова.

Откъде познаваше така добре децата ѝ, изненада се тя. Как успя да надзърне в душите им и да ги прецени така бързо и точно?

— Има ти доверие — сподели тихо Лора. — А напоследък тя не се доверява много-много на никого. Ако не възразяваш, бих искала да продължиш. Тя така отчаяно се нуждае от нещо в момента, а аз, изглежда, не успявам да ѝ го дам.

Раздразнен, я хвана за брадичката и обърна главата ѝ към себе си.

— Грещиш. Ти си точно това, от което има нужда. Позволява си да те обвинява само защото усеща, че приемаш обвинението. Напълно е сигурна в теб, знае, че винаги ще си до нея. — Отпусна ръка, но се въздържа да не стане и да почне да крачи напред-назад. Не беше психотерапевт, но всеки би видял, че тази жена се нуждаеше от нещо. — Аз самият минах през период, когато обвинявах майка си за много неща. Но никога не ги изрекох на глас. Защото не бях сигурен дали ще ги понесе, не знаех дали няма да ме изостави.

Вероятно затова така проникновено разбираше децата ѝ, помисли си тя.

— Не се учудвам, че ти е по-лесно да я разбереш. Мен никога никой не ме е предавал. Родителите ми бяха и продължават да са устойчиви като канари. Никога не са се огъвали, колебали, проваляли.

А самата тя направи и трите неща, прецени Лора. Огъна се, колеба се. И накрая се провали. Не става въпрос за нещо, като да си възвърнеш равновесието, след като си залитнал.

— Не е изключено — продължи той, докато наблюдаваше лицето ѝ — да те обвинява, защото ти самата се обвиняваш. Стегни се, Лора.

— Ти никога не си бил женен! — сръза го тя.

— Напротив. Цели шест месеца. — Веждите му се стрелнаха нагоре и той се изправи. — Само че не само аз провалих всичко. Ще продължа да обучавам децата — добави той, тъй като тя не каза нищо. — Но при едно условие.

Бил е женен? Само тази мисъл ѝ се въртеше в главата. Накрая все пак успя да попита:

— Добре. Какво е то?

— Престани да се криеш в къщата и ела да видиш как се справят. — Развеселен от поведението и на двамата, той взе цветето от ръката ѝ и го бодна в косите ѝ. — Няма да ти се нахвърля пред очите на децата.

— Не се крия и никога не съм допускала, че поведението ти пред тях ще е непристойно.

— Господи, страхотно е да те наблюдава човек как превключваш на „дамата на имението“! Не съм сигурен дали да отдам чест, или все пак да ти се нахвърля.

Студена като парче лед, тя наклони глава.

— Бих предпочела да не предприемаш нито едното, нито другото. Сега, след разговора ни, непременно ще дойда да видя докъде са стигнали момичетата. Благодаря, че ме осведоми как вървят нещата.

— Да, госпожо Темпълтън.

— Отива ти да си саркастичен, Майкъл.

Хвана я за ръката, преди да успее да мине край него.

— И на теб. — Изрече го тихо, лицето му бе близо до нейното. — Боже, как само ти отива. Внимавай, когато се правиш на принцеса пред селянин като мен, Лора. Предизвикваш ме да искам да докажа нещо.

— Няма какво да доказваш. А сега пусни ръката ми.

— Когато свърша. — Предпочиташе да се държи по този начин — предизвикателна, хладна. Когато се показваше наранена, се чувстваше безпомощен, трмав и копнееше да я утеши. — Да ти припомня с кого си имаш работа в случай, че си забравила — продължи той. — Обичам да нарушавам правилата, а ако някой издигне преграда — тръгвам да я прескачам. Ей така, заради предизвикателството. Притиснат ли ме, отвърщам със същото. Но по-силно и по-жестоко.

Не се съмняваше в думите му. Мъжът пред нея в момента изглеждаше способен на всичко: да извърши грях, престъпление, варварщина. Когато ѝ остане време, ще анализира коя точно извратена

нейна част я тласкаше към него именно заради това. Но в момента трябваше да се спаси, а не да се прави на храбра.

— Благодаря за напомнянето. Но да не ти преча да си гледаш работата.

— Не ми пречиш. — Настроението му рязко се промени, което я изненада напълно. Той вдигна стиснатата ѝ в юмрук ръка и без да откъсва очи от нейните, я притисна към устните си. — Не забравяй, сладурано, че все още ти предстои да си спазиш уговорката.

Тръгна си с небрежна походка, спря при разстланото за пикника одеяло колкото да задигне един сандвич, което разсмя момичетата, и се отдалечи. След като се убеди, че руменината по скулите ѝ е изчезнала, Лора се присъедини към останалите.

— Господин Фюри целуна ръката ти, мамо — обяви Кейла. — Точно, както правят във филмите.

— Просто се правеше на смешник. — Лора взе чаша лимонада, за да разкваси пресъхналото си гърло. — Разказа ми колко добре се справяте с Али на уроците по езда. — Макар да усещаше стомаха си все още свит, взе парче ябълка. — Имам впечатлението, че той им се наслаждава не по-малко от вас.

— Уроците са приятни.

Али се преструваше на безразлична, но всъщност изучаваше майка си през мигли. Целуването на ръката въобще не ѝ приличаше на шутовщина. А и майка ѝ имаше цвете в косите.

— Според Майкъл не само ви е приятно, но и се справяте изключително добре.

— И ти трябва пак да започнеш да яздиш, Лора — обади се Марго.

Доволна от развоя на събитията, приятелката ѝ загриза парче сирене. Не, целуването на ръката въобще не е шутовщина. Класическо е.

— Ще си помисля.

Поиска ѝ се да види, как Майкъл се изкачва нагоре към къщата. Извърна небрежно глава на запад, уж загледана в морето.

Не можеше да заспи. Макар и съсипана от умора, не успяваше да потъне в сън. Лора искаше да вярва, че е заради ясната нощ, огряна от

звезди. Ала добре знаеше — всъщност сънищата не ѝ даваха мира.

Започна да го сънува и виденията, изпълнени с най-различни подробности, хем я шокираха, хем я удивляваха.

Успяваше чрез концентрация да контролира мислите си през деня. Но как да контролира онова, което се прокрадваше в сънищата ѝ?

Те бяха толкова... сексуални. Еротични бе бледа дума за онова, което се въртеше в главата ѝ, докато спеше.

Би трябвало да ги приеме, да им се надсмее, дори да ги сподели с приятелките си. Ала не бе в състояние да го направи. Обясняваше си го съвсем просто, докато се разхождаше из тихата градина. Как да го стори, щом не е извършила нищо от фантазиите, породени в подсъзнанието ѝ.

Грубият, страстен, опияняващ секс бе като далечен сън от моминството ѝ. Няколко пъти, макар и шокирана, сънува Майкъл като момиче. Било е хормонална възбуда, уверяваше се Лора, а не желание. И е най-добре да го забрави. В повечето случаи сънищата бяха нежни и прекрасни, но тогава тя си въобразяваше, че любовта във всичките ѝ форми е красива и доставя наслада. В невинните ѝ фантазии нямаше късане на дрехи, настойчиви ръце, готови да наранят, или викове на самозабрава.

Както, помисли си тя с гримаса, тези неща липсваха и по време на брака ѝ.

Питър никога не бе разкъсвал дрехите ѝ, не я бе влачил по земята, не я бе докарвал до писък. Някога, отдавна, бе нежен и внимателен. После загуби интерес. Обвиняваше се за това. Вероятно е била прекалено сдържана, наивна, скована, за да го вдъхнови за необмислена похот. Сега, когато тя самата осъзнаваше, че съществуват такива силни копнежи, когато се бе пробудила за тях, ѝ беше по-лесно да ги възприеме и евентуално да започне да му прощава изневерите.

Но да сънуваш див секс и да се впуснеш в него, са две различни неща. Напъха ръце в джобовете на сакото, вдиша дълбоко нощния въздух и се помоли да успее да охлади мислите си, преди да си легне.

Нямаше да отиде при Майкъл. Дали от страх или мъдрост, но нямаше да отиде при него. Той не бе за нея, реши тя, загледана към тъмната конюшня, обвита в лека мъгла. Прекалено опасен и непредвидим беше за жена с нейните отговорности.

И независимо че бяха приятели с Джош от години, тя всъщност не го познаваше. И определено не го разбираше. Не биваше да рискува.

Затова щеше да се държи, както я бяха възпитали — силна жена, която знае и поема своите задължения. Ще запълни живота си с всичко, което бе имала щастието да получи: деца, дом, семейство, приятели, работа.

Нямаше нужда от нищо друго. Дори в сънищата си.

Видя, че в помещението над конюшната светна лампа. Като воайор, хванат на местопрестъплението, се отдръпна в сенките. Дали и той я сънува, запита се тя. Нея. Дали тези сънища го правят неспокоен, напрегнат и объркан?

Продължаваше да се чуди, когато го видя да излиза. Шумът от ботушите му кънтеше, докато слизаше по стълбите и се втурна към яслите.

Остана където беше още миг. Чувстваше се несигурна. Но нещо не беше наред. Мъж като Майкъл не изпада в безпричинна паника. Той все пак бе обитател на имението Темпълтън, а тя бе представител на семейството.

Самосъхранението не биваше да бъде поставено пред дълга. Лора хукна през поляната, подгонена от лунната светлина.

В конюшната лампите бяха запалени. Лора вдигна ръка, за да засенчи очи, но не го видя. Поколеба се дали да не си тръгне. В същия миг чу гласа му. Говореше тихо и неразбираемо. Но ясно долови загриженост. Тръгна по тухления под и надникна в яслата на бременната кобила.

Беше коленичил до животното, а косата му се спускаше, като завеса върху лицето. Черната му тениска бе измачкана и под нея личаха здрави мускулести ръце и избелял белег над левия лакът. Видя как дланите му — широки, загорели, силни — нежно милват кобилата по корема.

За миг ѝ мина през ума, че никоя жена, на път да ражда, не можеше да мечтае за повече любеща утеха. В следващия миг влезе в яслата и коленичи до него.

— Очевидно всеки момент ще роди — обади се тя. — Хайде, мила. — Инстинктивно се насочи към главата на кобилата. — Всичко ще е наред.

— Винаги се случва посред нощ. — Майкъл издуха косите от очите си. — Чух я горе. Сигурно неволно съм се послушвал.

— Извика ли ветеринаря?

— Няма да има нужда от него. При последния преглед каза, че всичко ще протече гладко. — С нетърпелив жест измъкна кърпа от задния си джоб. — А ти какво правиш тук?

— Бях в градината. Всичко е наред, скъпа — обърна се тя към кобилата и настани главата ѝ в скута си. — Видях, че запали лампата и хукнах насам. Изплаших се да не би нещо да не е наред.

— Всичко ще е наред. — Но Дарлинг раждаше за първи път и той бе нервен, като нетърпелив баща. — Иди си легни. Раждането обикновено не е кой знае колко сложно, но става доста мръсно и разхвърляно.

Тя повдигна вежди и в очите ѝ просветна развеселено пламъче.

— Нима? Но откъде ли да знам, след като съм раждала само два пъти. — Вниманието ѝ се насочи отново към кобилата — започваше поредната контракция. — Хайде, хайде. Ще се справим, скъпа. Откъде ще знае той такива неща, нали? — Говореше тихо, а кобилата извърна пълни с болка очи към Лора. — Та той е само мъж. Нека опита. Нека опита той да го направи и да видим как ще се чувства.

— Разбрах намека. — Разкъсван между тревога и смях, Майкъл почеса брадата си. — Аз какво — да се кача горе, да крача нагоре-надолу нетърпеливо, да сваря вода, да купя пури?

— Би могъл да направиш кафе. Раждането вероятно ще отнеме известно време.

— Мога да се справя, Лора. Правил съм го и друг път. Няма нужда да оставаш.

— Ще остана — отвърна тя простичко. — И наистина с удоволствие бих пийнала кафе.

— Добре.

Когато се надигна, забеляза, че си бе направил труда да вдигне ципа на джинсите, но не и да ги закопчае. Ала с петстотин килограмова кобила на път да роди всеки момент, нямаше време да се пуска в копнежи. Извърна поглед, малко невиждащо, към коня.

— Пия го без захар.

— Ей сега ще се върна. — Той се спря на вратата на яслата. — Благодаря ти. Малко помощ няма да ми е излишна. А и Дарлинг... ми е

специална.

— Знам. — На устните ѝ разцъфна усмивка и тя вдигна поглед към него. — Не се притеснявай, татенце. До сутринта ще раздаваш пури. О, Майкъл, как всъщност се казва тя?

— Това е името ѝ — Дарлинг, сиреч Мила. — Притеснението не му отиваше, но той сви рамене. — И наистина е мила.

— Да, явно. — Лора продължи да се усмихва, докато обутите му в ботуши крака се отдалечаваха, потропвайки по пода. — Както — пророни тихо тя, — за огромна моя изненада, се оказва, че и ти си мил.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не си представяше, че ще прекара точно така нощта с нея. Когато си позволяваше да мисли за това — а го правеше твърде често — обстоятелствата бяха съвсем различни.

А ето ги сега двамата: запотени, изтощени и свързани.

Оказа се по-жилава, отколкото очакваше. Вече изтичаше четвъртият час. От време на време кобилата се надигаше да се разтъпче и пак лягаше, преминавайки от първата към втората фаза на раждането.

Лора не клюмна. Кафето поизопна нервите ѝ, ала външно остана спокойна.

— Защо не отидеш да се поразходиш? — предложи тя. Седеше удобно върху сламата, обвила колене с ръце, и не изпускаше от очи бъдещата майка.

— Добре съм. — Майкъл сбърчи чело, докато подсушаваше кобилата. Беше завързал косата си и Лора съвсем ясно виждаше очите му.

— Съсипан си, Фюри.

Добре де, добре, знаеше го. Не беше нужно да му го натяква. Очите му притъмняха и той я погледна навъсено.

— Правил съм го десетки пъти.

— Но не и с нея. Тя се държи по-добре от теб.

По дяволите, изруга наум той и си позволи да опъне гръб.

— Не разбирам защо нещо толкова съществено необходимо продължава тъй дълго. Как го изтъпявате?

— Жена в такова положение няма голям избор — отвърна Лора сухо. — Съсредоточаваш се върху всичко, което става с тялото ти. Вътре в тялото ти. Всичко друго преставя да съществува. Няма войни, глад, земетресения и прочее. Нищо не е в състояние да се сравни с раждането.

— Предполагам. — Опитва се да се отпусне, да си напомни, че природата знае какво прави. — Първият път, когато помагах на кобила

да роди, се сетих за майка си. Вероятно е трябвало да бъда по-снизходителен към нея. Предпочитам да ми изтръгнат езика, вместо да преживея това.

— По-скоро прилича да ти разтягат долната устна, за да ти обвие главата до тила.

Засмя се, защото той пребледня.

— Благодаря за живописното описание.

Тя реши, че за него сега би било добре да говори. Имаше още време, докато изтекат водите на родилката.

— Майка ти се премести във Флорида, нали?

— Да, заедно с Франк. Омъжи се преди десетина години.

— Харесваш ли го?

— Трудно е да не го харесваш. Много е сговорчив и успява да те спечели на своя страна. Двамата си подхождат. Преди него не попадеше на нищо свястно.

— Трудно ли преживя развода на родителите си?

— Аз — не, трудното беше за нея.

Разсеяно стисна наръч слама. Замисли се, а после — за изненада на Лора — ѝ го поднесе, сякаш бе китка цвете.

— Сигурно не е лесно за преживяване. Разводът, имам предвид.

— А! Защо? Ако нещо не върви, не върви. Баща ми ѝ изневеряваше под път и над път. Дори не се криеше. Тя просто не го пускаше да си отиде. Никога не разбрах защо го прави.

— Няма нищо тайнствено в опита да се потрудиш един брак да просъществува.

— Има, когато е фалшив. Не се прибираше дни наред. Накрая цъфваше. Тя фучеше и хвърляше разни неща, а той само повдигаше рамене и се настаняваше пред телевизора. Един път просто не се появи.

— Никога?

— Не го видяхме никога повече.

— Майкъл, съжалявам. Не знаех...

Ръцете ѝ продължаваха да гаят кобилата, ала цялото ѝ внимание се съсредоточи върху него.

— Не ми пукаше. Поне не много. — Сви рамене. — Но тя страдаше, терзаеше се. Сърцето ми се късаше, като я гледах. Затова

две-три години не се свъртах много вкъщи. Мъкнех се с Джош, влудявах госпожа Съливан — тогава тя беше сигурна, че ще го разваля.

Лора го помнеше от онова време. Помнеше онези замислени, опасни очи. И собствената си реакция към тях.

— Родителите ми винаги са те харесвали.

— Да, приемаха ме. А за мен беше като отваряне на очите. Наблюдавах какво правят те, ти, какво става в къщата ви. Беше съвършено нов свят за мен.

Както светът, който описваше той, бе напълно непознат за нея.

— Но нали майка ти се омъжи повторно?

— Хвана се с Лодо, тогава бях на шестнайсет. Ненавиждах това копеле. Все си мислех, че го е избрала, защото беше пълна противоположност на моя старец: немарлив, зъл и ревнив. Много внимание ѝ обръщаше — промърмори Майкъл. — Много! Не преставаше да я налага.

— Господи, удрял ли я е?

— Тя все отричаше. Прибирах се вкъщи и я заварвах с насинено око или разцепена устна, а тя ми разправяше разни врели-некипели: препънала се, ударила се във вратата. Правех се, че ѝ вярвам.

— А си бил още дете.

— Не, не бях. — Очите му, стаили гняв, се взираха в нейните. — Никога не съм бил дете. Докато станах на шестнайсет, вече бях видял и направил повече, отколкото ти ще направиш през целия си живот, сладурано. Идеално ме устройваше.

— Мислиш ли? — Тя не откъсваше поглед от него. — Или те е предпазвало да не се чувстваш безпомощен?

— Сигурно и двете — кимна той. — Но истината е, че госпожа Съливан винаги е имала точна представа за мен. Бях лоша компания и ако Джош не беше това, което е, и двамата щяхме да свършим в затвора. Факт е, че не попаднах там заради него.

— Не се съмнявам колко доволен ще бъде от признанието ти, но според мен и ти имаш нещо общо с това.

За пръв път от месеци изпита силна жажда за тютюн. Дори потупа джоба си, преди да се сети, че този етап от живота му отмина.

— Знаеш ли защо отидох в Търговския флот?

— Не.

— Е, ще ти кажа. Една нощ се прибрах малко пийнал. Бях задигнал шест бири от Лодо и заедно с Джош и още неколцина осемнайсетгодишни глупаци, като нас, слязохме долу на скалите. Върнах се вкъщи самоуверен, с леко замаяна глава. И заварих дебелия копеле да налага майка ми с юмруци, защото вечерята му не била достатъчно топла или нещо от сорта. Не възнамерявах да позволя да му се размине. Смятах за своя работа да се грижа за нея, затова се нахвърлих върху него. — Разсеяно прокара пръст по белега над окото си. Лора трепна за миг, но се овладя. — Беше по-едър от мен, но аз бях по-млад и бърз, а и вече имах практика в достатъчно сбивания. Продължих да го налагам дори когато той вече бе на пода, окървавен и в безсъзнание, а аз не чувствах ръцете си. Бях готов да го убия, Лора, сериозно. Бях готов да го убия и ни най-малко нямаше да съжалявам.

Тя не успяваше да си го представи, не бе подготвена. Ала въпреки това схващаше какво ѝ говори.

— Направил си го, за да защитиш майка си.

— Затова започнах, но накрая бях готов да го убия. Просто исках да го видя мъртъв. Това изпитвах. И щях да го направя, но тя ме спря. Както стоях наведен над него, а тя — изправена до нас, и криеше с ръце окървавеното си лице, изведнъж ми каза да се махам.

— Майкъл!

— Точно така. Нямам никакво право да се намесвам. Изрече доста неща все в този дух. Затова си тръгнах и я оставих с него.

— Не го е мислела истински. — Та коя майка, каквато и да е тя, ще прогони собственото си дете? Липсваше ѝ въображение да си го представи. — Била е разстроена, изплашена и наранена.

— Съвсем сериозно говореше, Лора. Поне по онова време го говореше сериозно. По-късно явно е променила решението си, разкара го и се стегна. Събра се с Франк. Но аз вече бях заминал. И никога не се върнах истински. Знаеш ли къде отидох, когато напуснах дома си, ако изобщо можеше да се нарече дом?

— Не.

— В имението Темпълтън. Нямам представа защо. Просто така. Госпожа Уилямсън седеше в кухнята. Засуети се около мен, почисти ми раните. Говореше ми и ме слушаше. Даде ми бисквити. — Пое си дълбоко дъх и прокара ръце по лицето си. Не си бе давал сметка, че помни толкова много подробности от онази нощ. — Вероятно е

спасила живота ми. Умът ми не стига какво щях да направя, ако не беше тя. Внуши ми, че съм длъжен да постигна нещо в живота си. О, не говореше за никакъв избор, нито ме съветваше какво точно да предприема. Просто каза: „Момче, трябва да постигнеш нещо в живота!“.

— Винаги е имала слабост към теб, Майкъл.

И очевидно — с право, помисли си тя. Той заслужаваше утеха, грижа и разбиране. Горкото, загубено момче.

— Тя е първата жена, която обикнах. — Взе няколко сламки и за да потисне желанието да запуши, започна да ги дъвче. Ако можеше да си представи как го вижда Лора, нямаше да му хареса. Направо щеше да се ужаси. — И вероятно последната — добави той. — Отпрати ме в конюшната и отиде да извика Джош. Двамата говорихме цяла нощ. Цялата шибана нощ. Всеки път, щом кипвах, че ще направя някоя щуротия, той ме оборваше с желязната си адвокатска логика. На следващия ден се записах в Търговския флот. Останах тук, в конюшната, до отплаването.

— Тук? Бил си тук? Джош никога не го е споменавал.

— Вероятно още по онова време е бил наясно какво значи да запазиш тайната на клиента. А и винаги е знаел какво е това приятелство. Госпожа Уилямсън ми носеше храна. Само на нея и на Джош писах, докато ме нямаше. Тя ми съобщи, че майка ми изритала Лудо. Предполагам, госпожа Уилямсън е ходила да я види. Никога не съм я питал. — Сви рамене и се усмихна. — Знаеш ли, с нейните бисквити станах прочут на борда. Един път месечно получавах пълна кутия от тях. Веднъж при игра на покер бях на път да загубя и ризата си. Тогава извадих бисквитите, почерпих и нещата се обърнаха в моя полза. Тръгнах си победител.

— Ще ѝ бъде приятно да чуе тази история. — Престраши се и се пресегна през шията на кобилата да докосне ръката му. — Вземе ли госпожа Уилямсън някого под крилото си, значи го заслужава. Тя различава глупаците и не ги понася. Ти си добър мъж, Майкъл.

Изгледа я внимателно и по погледа ѝ разбра, че би могъл да се възползва от момента.

— Нищо не ми пречи да те оставя да вярваш в това и да те вкарам в леглото си. — Усмихна се и продължи: — Не съм добър човек, Лора, но съм честен. Разказах ти нещо, което знаят само двама

души на този свят, защото смятам за редно да имаш представа в какво се забъркваш.

— Вече съм решила — поради различни причини — да не се забъркам в нищо.

— Ще промениш решението си. — Той се размърда, намигна ѝ нагло и добави: — Всички жени го правят.

В този момент водите на кобилата потекоха и намокриха сламата.

— Започва се — промърмори той нервно и притеснено. — Дръж главата ѝ.

Лора се сепна. Умората, объркването, в което изпадна, докато той говореше, изчезнаха напълно и тя усети как адреналинът ѝ се вдига.

Първата изтекла вода не я обезпокои. Това бе нещо естествено, както стенанията на кобилата. Беше ѝ познато, беше го изпитала и макар да виждаше как очите на животното се въртят от ужас и болка, Лора копнееше да го изживее отново.

Захвана се за работа. Мълчаливо изпълняваше лаконичните разпореждания на Майкъл, като от време на време и тя му подсказваше по нещо.

— Ето, показва се. Дръж се, Дарлинг. Ей сега всичко ще свърши. — Бе коленичил сред локва кръв и родилни води, напъвайки се наравно с кобилата, докато не се показаха дългите слаби крачета на жребчето. — Трябва да ѝ помогна малко, да извия плода. — По дяволите, къде е проклетата глава? — Държиш ли я?

— Държа я. — Пот се стичаше по лицето ѝ. — Направи нещо. Тя е напълно изтощена.

— Ето, тръгва да излиза. — Хвана лъцящите хлъзгави крайници и напъха ръце в родилния канал, за да облекчи животното. Там, клюмнала до предните крака, беше главата. — Хайде, Дарлинг, още съвсем мъничко. Съвсем, съвсем мъничко.

— Господи! — Потта по лицето на Лора се примеси със сълзи, когато жребчето се показа. — Ето го.

Вече се беше подало наполовина и Майкъл отмести плацентата от нослето му. Новороденото беше мокро, все още свързано с пъпната връв. Майкъл искаше да я скъса, но изчака и двамата с Лора видяха как то се измъкна и се освободи от нея, точно както повелява природата.

В яслата се чуваше само тежкото дишане на кобилата. И изведнъж, разбрала, че има потомство, тя изцвили радостно.

— Много е красив — възхити се Лора. — Направо забележителен.

— Женско е. — Усмехнат, Майкъл избърса потта от челото си. — Момиченце, Лора, Много красиво момиченце. Господ да те благослови, Дарлинг. Виж какво направи.

Тя го погледна, майчиният ѝ инстинкт проговори — изправи се на крака и започна да чисти рожбата си.

— Всеки път е прекрасно — прошепна Лора и се отдръпна, за да не пречи на опознаването им. — Не си разочарован, нали? — попита тя Майкъл. — Че не е мъжко.

— Нали има четири крака и опашка? Както и разцветката на майка си.

— Очевидно не си. — Тя се разсмя, очарована от удоволствието, изписано върху лицето му. Протегна церемониално ръка. — Честито, татенце.

Изпълнен с радост, той пренебрегна жеста ѝ. Сграбчи я, притегли я към себе си и впи устни в нейните.

Лора остана без дъх. Зави ѝ се свят. Бяха потънали в пот и кръв, изтощени от безсънната нощ. Сламата под краката им бе мръсна, въздухът — спарен и вонящ.

А бяха плътно притиснати един към друг.

Той възнамеряваше само да сподели опиянението си, да ѝ благодари посвоему за съпричастието ѝ. Вместо това потъна изцяло в нея, в желанието си, в топлината и в слабите ѝ ръце, притиснали го, сякаш политаше от скала и той бе единственото ѝ спасение.

Майкъл мърмореше нещо неразбираемо, а главата му гъмжеше от невъздържани мисли. Прокара ръка по бедрото ѝ и собственически я постави върху гърдата ѝ. Тя се мяташе, виеше, стенеше.

— Задръж малко.

Каза го със същия успокоителен тон, с който бе говорил на кобилата. Но устните му не преставаха да обхождат шията ѝ, скулите и това правеше съвета му съвсем безсмислен.

— Не мога! — простена тя. Не можеше да диша. Да мисли. Да го пусне. — Майкъл! — Замаяна, тя притисна лице към врата му. — Не мога!

О, а какво можеше той, мина му през ума, докато болката в слабините го изгаряше. Можеше и щеше да го направи. Но лошо бе

подбрал времето и мястото. Бе стояла неотлъчно до него през нощта, напомни си той. Да се възползва от състоянието ѝ сега, означаваше, че му липсва почтеност.

— Никога не съм възнамерявал да те катурна върху сламата. — Стараеше се да изглежда спокоен, каквито и усилия да му струваше. — Овладей се. — Като се стараеше да бъде нежен, той я обърна към яслата. — Виж, момиченцето ни вече порасна.

Ръцете, които Лора притисна към стомаха си, постепенно се разхлабиха и тя се загледа как кончето се изправя на крака. След няколко комични опита успя.

— Решил ли си... — Лора избърса ръце в панталоните си, за да прикрие, че треперят. — Как ще я кръстиш?

— Не. — Прояви известен мазохизъм, като доближи глава до косите ѝ и вдиша дълбоко. — Защо не го направиш ти?

— Тя е твоя, Майкъл.

— Тримата заедно я доведохме на този свят. Как би искала да я наречеш?

Облегна се назад върху него и се усмихна. Кончето вече се бе научило да суче.

— Като малка имах кон. Казваше се Лулу.

— Лулу? — засмя се и зарови лице в косите ѝ.

— Яздех я по хълмовете и в мечтите си — припомни си с притворени очи, а сърцето ѝ трепна.

— Значи ще е Лулу. — Пусна Лора. — Пребледняла си. — Погали с пръст лицето ѝ. — Колкото повече приближаваше утрото, толкова по-крехка изглеждаше. Непрестанно исках да те докосна.

— Не съм в състояние да ти дам това, което искаш.

— Нямах и най-бегла представа какво искам. Ако знаеше, не би ми позволила да се приближа и на километър до къщата ти. Но понеже и двамата сме прекалено уморени, за да ти го обяснявам сега, най-добре иди да поспиш.

— Ще ти помогна да почистиш.

— Не, сам ще се справя. Не съм уморен колкото теб, Лора, а и ти си прекалено съблазнителна. Изчезвай.

— Добре тогава. — Излезе от яслата, но погледна назад. Той се протегна — високо атлетично мъжко тяло с черни, незакопчани на

кръста джинси. Всичко женско у нея се разбуди. Изпълни я копнеж. — Майкъл?

— Да?

Очите му са натезжали, отбеляза тя. Изтощени. И въпреки това, продължаваха да я гледат така, че кръвта ѝ започваше да кипи.

— Никой никога не ме е желал като теб. Не знам нито какво изпитвам, нито какво да направя.

Изтощените му очи сега горяха.

— Това изказване не охлажда желанието ми.

Бърз като змия и не по-малко опасен, той посегна и дръпна предницата на блузата ѝ. С другата я хвана за гърлото и леко я стисна, докато устните му се приближаваха към нейните. Когато най-последно я пусна, тя залитна назад, а очите ѝ бяха замъглени от възбуда и паника.

— Изчезвай, Лора — повтори той. — Тук не си в безопасност.

Слепешком излезе от конюшната и попадна на ярката утринна светлина. Костите я боляха, в главата ѝ цареше хаос. Вдигна несигурно ръка и докосна възпалените си устни. Усецаше присъствието му върху тях. Вкусът му.

Тръгна към къщата, но хвърли поглед през рамо. Питаше се дали наистина иска да бъде в безопасност. Досега никога нищо не я бе заплашвало през живота ѝ. Е, и какви успехи постигна толкова? От друга страна — даде си сметка тя — сега разсъждаваше с хормоните, а не с главата си. Господ ѝ бе свидетел, че в момента се чувстваше изтъкана единствено от хормони.

Усецането бе ново за нея и тя се колебаеше дали иска да продължи да го анализира.

Преди да стигне до определено решение, влезе в кухнята и сякаш небесата се стовариха отгоре ѝ.

— Госпожице Лора! Господи! — Ан се втурна напред. Докато Лора я гледаше с широко отворени от изненада очи, тя я прегърна силно, дръпна я, погали я и я настани на стол до кухненската маса. — Какво ти е сторил? Това чудовище, това дяволско изчадие. Наранена ли си, мила? — С див поглед Ан приглади разбърканите коси на Лора и я помилва по бледата буза. — Знаех си, че ще се стигне до нещо ужасно, докато се навърта насам, но никога не съм си представяла... Ще го убия! С голи ръце. Ще видиш, ще го направя!

— Какво? Кого?

— Тя е в шок, госпожо Уилямсън. Горкичката. Донеси брендито.

— Госпожо Съливан, успокой се.

— Да се успокоя? Не виждаш ли какво е направил с нашата госпожица Лора?

Готвачката избърса ръце в престилката и се приближи към тях.

— Какво стана, мила?

— Ами аз...

— Ще ти кажа, какво е станало — прекъсна я Ан, а в очите ѝ проблясваха отмъстителни пламъчета. — Онзи мъж ѝ се е нахвърлил. Всеки може да види, че се е опитвала да го отблъсне. О, ще си плати той за това. Когато приключи с Майкъл Фюри, няма да има какво да се изстърже от подметката ми!

— Майкъл? — Вероятно от умора, помисли си Лора, но нищо не разбираше. Нали току-що се раздели с Майкъл? — Какво е направил?

Със свити устни Ан седна и взе ръката на Лора.

— Няма нищо страшно. Не се безпокой. Нямах вина за случилото се.

— Кое — попита Лора предпазливо — не е моя вина?

— Скъпа моя. — Очевидно клетото момиче се опитваше да отпъди ужаса от преживяното, разсъждаваше Ан. — Хайде да ти свалим дрехите и да видим колко тежки са пораженията. Моля се това по дрехите ти да е неговата кръв.

— Кръв? — Лора погледна надолу и видя изцапаните си джинси и риза. — Господи! — Всичко си идваше на място. — Господи! — повтори тя и гръмогласно се разсмя.

— Брендито, госпожо Уилямсън. Донеси го бързо.

— Няма нужда. — Като се стараеше да се овладее, Лора хвана Ан, преди старата икономка да реши да потърси отмъщение. — Това не е моята кръв, Ани, нито кръвта на Майкъл. На кончето е. — Хлъцна, но все пак успя да продължи: — Помогнах на Майкъл при раждането на кончето снощи.

— Е, това обяснява всичко — въздъхна облекчено госпожа Уилямсън и се върна при печката.

— Конче? — Подозрението в погледа на Ан не бе изчезнало. — Била си в конюшнията при раждането?

— Да. На бял свят се появи истинска красавица. — Пое дълбоко въздух. Прииска ѝ се да отпусне глава на масата и да се унесе. Целият

й ентузиазъм бе изчезнал и сега се чувстваше напълно изтощена. — Доста мърлява работа, Ани. Вероятно Майкъл и аз изглеждаме, сякаш сме се били.

— О! — Потресена и унижена, Ан стана. — Ще ти донеса малко кафе, тогава.

— Пила съм повече кафе, отколкото организъмът ми е в състояние да поеме през следващите няколко години. — След това стана сериозна. Хвана ръцете на Ан. — Ани, изненадваш ме. Майкъл никога няма да ме нарани.

— Казвала съм й, че момчето е злато — подметна госпожа Уилямсън. — Но тя не ще и да чуе.

— Винаги знам, когато насреща си имам побойник.

— Този побойник — подхвана тихо Лора — прекара нощта в тревога за кобилата и малкото й. Отделя от времето си да учи децата ми да яздат. Държи се внимателно и грижовно с тях. И заради онова, което е направил с конюшнията и стоката си, мога да заявя, че работи за двама.

Ан си спомни как Кейла се втурна към него и как й отвърна той. Все пак непреклонно стисна устни.

— Вълкът не си променя нрава, това знам аз.

— И така да е, но един мъж понякога успява да обърне нова страница. Ако му дадат шанс. Каквото и да изпитваш към него в момента, той е част от обитателите на имението Темпълтън. — Лора с мъка се надигна и прокара ръка през очите си. — Ще взема душ и ще дремна... — Погледът й попадна на часовника над печката. — Господи! Седем и половина ли е? Как ще е седем и половина? Имам среща в девет. Момичетата станаха ли?

— Не се безпокой за момичетата — успокои я Ан. — Ще се погрижи да се облекат и да заминат за училище. А ти, госпожице Лора, отложи срещата и легни да поспиш.

— Няма начин. Важна е. Ще отида допроверя дали са станали и ще си взема душ. Ще ги оставя в училище на път за работа. Само се погрижи да закусят, Ани.

— А ти?

Но Лора вече бързаше.

— За мен само кафе, благодаря. Нямам време за друго.

— Захванала се е с прекалено много неща — отбеляза госпожа Уилямсън, докато разбиваше сместа за палачинки. — Ако я кара така, скоро ще се строполи. Помни ми думите.

Тя самата не би имала нищо против, ако един определен млад побойник наоколо я подхване. Не би имала абсолютно нищо против.

— Не е трябвало да стои будна цяла нощ и да се товари с проблемите на друг.

— Госпожо Съливан, ти си чудесна жена, но си упорита колкото шест магарета заедно, когато стане въпрос за някои неща. Но съм готова да се обзаложа на месечната си заплата, че не след дълго ще си промениш мнението.

— Тепърва предстои да видим дали ще стане така. — Ан наля кафе за Лора и се накани да го занесе горе. — Това момче носи само неприятности.

— Ако е така — не се предаваше госпожа Уилямсън, — това са неприятности, които едно младо момиче копнее да има. Де да бях имала самата аз повече подобни тревоги през живота си.

Ан се изниза с вирната брадичка, а госпожа Уилямсън си затананика весела песничка.

Не, че не вярваше, че през нощта се е родило конче, но Ан Съливан предпочиташе да се увери със собствените си очи. Вървеше с решителна крачка към конюшната и с неудоволствие носеше кошницата с питки, която госпожа Уилямсън ѝ връчи да занесе. Ако зависеше от нея, Майкъл Фюри нямаше да яде от кухнята на семейство Темпълтън още дълго.

Първо погледна нагоре към помещенията и леко се намръщи, забелязала наскоро боядисаното черчево. Опитва се да се отблагодари, това е всичко, реши тя. Помага и се прави на сговорчив, а е в състояние да унищожи всичко. Е, успява да заблуди другите, но нея няма да подведе.

Влезе в конюшната — след появата на Майкъл избягваше да го прави. Остана изненадана — подредено и спретнато, мястото съвсем не миришеше неприятно на слама и коне. Подскочи, когато Макс подаде глава и я бутна по рамото за поздрав.

— Господ да ни е на помощ, голям си като къща. — Добрите му очи обаче я накараха да се усмихне. Озърна се, за да е сигурна, че няма кой да я забележи, и прокара ръка по копринената му козина. — Колко хубаво момче си. Ти ли правиш номерата, за които момичетата непрекъснато разказват?

— Той е един от всичките. — Майкъл излезе от яслата на родилката и Ан дръпна ръка, проклинайки се, задето не се огледа повнимателно. — Искаш ли да го пояздиш?

— Не, благодаря. — Вдигна високомерно рамене и тръгна напред. — Госпожа Уилямсън ти изпраща питки.

— Така ли? — Пое кошницата и си избра една. От тях още се вдигаше пара. Идеше му да простене от благодарност. — Тази жена е истинска богиня — отбеляза той с пълна уста. — А ти какво, госпожо Съливан, правиш се на Червената шапчица и носиш храна на вълка?

— Много знаеш за приказките, няма що. Вълкът е примамил невинното момиче, когато отивало при баба си.

— Приемам поправката.

Тя го притесняваше не по-малко отколкото той нея, затова Майкъл предпочете да се върне в яслата, за да се занимава с кобилата и малкото ѝ.

— Доста симпатична изглежда — не се сдържа Ан Съливан.

— Така е. И двете са такива. Изкара дълга нощ, нали, Дарлинг?

Яслата с нищо не подсказваше, че само допреди час тук е привършило дълго и мъчително раждане. Почистена, младата майка и рожбата ѝ стояха върху прясна слама. Момчето очевидно не си бе губило времето.

— И за теб е била дълга, доколкото чувам, господин Фюри. Изненадана съм, че не хъркаш в леглото.

— Надявам се да го сторя, като приключа тук. Но първо трябва да нахраня и напоя конете. — И понеже искаше да я раздразни, я погледна през рамо, засмя се и попита: — Искаш ли да ми помогнеш?

— Имам си достатъчно задължения. Сам се оправяй. — А той очевидно го правеше добре, наложи се да признае тя. Добрите навици винаги печелеха уважението на Ан. Но... — Нещо, което не си направил през нощта, е, че не си накарал госпожица Лора да си легне.

Успокоен от състоянието на майката и малкото, Майкъл излезе от яслата, мина покрай вдървената фигура на Ан и започна да приготвя

храната на останалите коне.

— Точно така — небрежно подметна той.

— Момичето се нуждае от сън.

— Е, нали сега наваксва.

— Напротив, на път е за Монтъррей.

Неволно спря и се извърна към нея.

— Това е глупост. Не е лягала цяла нощ!

— Имала среща сутринта.

— Но тя бе напълно изтощена.

— Знам — отбеляза Ан, изненадана, че той изглежда така загрижен.

— Глупаво е постъпила. — Залови се отново със смеските. — Можеше да си направи прическата или маникюра по-късно.

— Прическата или маникюра? — Отвратена, Ан сложи ръце на кръста. — Щом мислиш, че затова е тръгнала госпожица Лора, значи си глупак. Но никога не съм и очаквала друго. Отиде на работа, празноглавецо. В хотела. А следобед ще отиде да се труди в магазина. После, ако все още се държи на краката си, след като си я карал да стои будна цяла нощ, за да се занимава с коня ти, ще се погрижи за децата си, ще...

— Та тя е собственичка на проклетия хотел, а и на магазина — прекъсна я той. — Сигурно нищо няма да стане, ако си даде един ден почивка.

— Приема задълженията си отговорно. А и има деца за отглеждане, нали? Да плаща за обучението им, за дрехите и храната, да посреща сметки.

— Членовете на семейство Темпълтън не работят за заплата.

— Лора Темпълтън го прави. Да не си въобразяваш, че ще живее на гърба на семейството си? Да не си въобразяваш, че след като оня безсърдечен тип ѝ задигна всичките пари, тя ще отиде да плаче на родителите си?

— Какво значи задигна всичките ѝ пари?

— Сякаш не знаеш! — Тя изсумтя. — Цял Монтъррей, та чак и в Кармел знаят как онзи тип изпразни банковите им сметки от пари, ценни книжа и облигации още преди развода им.

— Риджуей е направил това? — Очите му потъмняха и станаха остри като саби. — Защо не е мъртъв?

Ан сепнато си пое дъх. Поне по този въпрос можеше да се съгласи с негодника. Но и без това се разприказва повече, отколкото възнамеряваше.

— Не е моя работа да разменям клюки с коняря.

— Не съм коняр, а и защо да спираш, след като веднъж си започнала? Защо са допуснали на Риджуей да му се размине? Джош е могъл да го спре, баща ѝ е могъл да го разпъне на кръст.

— Това е работа на госпожица Лора и неин избор — отсече Ан накрая.

— Нещо не ми е ясно. — Отнесе храната на Макс, който търпеливо чакаше. — Тя трябва да има семейни пари, с които да разполага. Има къща и прислуга. Никой не живее по този начин и същевременно да брой стотинките.

Ан го погледна насмешливо.

— Финансовите дела на госпожица Лора не са твоя грижа, Майкъл Фюри. И ако си възнамерявал да ѝ измъкнеш пари, си сбъркал адреса.

Тя разбираше, когато насреща си имаше разгневен мъж, който едва се овладява, за да не му проличи. Очакваше първото, но не и второто.

— Е, поне ме предупреди — процеди той и продължи да храни коня.

Тя се наклони да каже нещо. Нима бе видяла горчивина под внезапно пламналия гняв? Не, не беше възможно за човек като него. Но прехапа устни при мисълта как ли ще се чувства, ако все пак греши и трябва да промени мнението си.

— Ще те оставя да си гледаш работата.

Тя си тръгна, а той продължи внимателно да отмерва зърното. По някое време черпакът падна от ръцете му и със силен трясък се стовари на пода, от което дръжката се счупи. В яслите конете се раздвижиха неспокойно. Макс спря да яде и погледна изучаващо господаря си.

— По дяволите! — промърмори Майкъл и прокара ръце през лицето си. — И без това имам много работа. Проклетата жена би трябвало да е в леглото. — Вдигна черпака само за да го захвърли отново. И отиде да вземе нов.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В два следобед Лора преживяваше нова фаза на изтощение — сякаш плуваше ниско над земята, а мекият въздух около нея ѝ бе почти приятен.

Проведе съвещанието за предстоящата писателска среща, даде последни указания във връзка с пристигането на гостите след два дни; провери и уточни всички подробности с отговорниците за банкетите, за поддръжката, носачите и обслужването по стаите.

Изпи поредното кафе, изгълта още едно шоколадово блокче и тръгна към „Претенции“. Единственият светъл лъч през деня бе почти истеричното обаждане на Кейт, точно когато Лора излизаше от банята сутринта.

— Розово е! Стана розово. Бременна съм. Байрън, пусни ме. Чу ли, Лора? Ще имам бебе.

Чу я отлично. Двете се посмяха, после поплакаха. Сега Кейт блуждаеше като в транс из магазина.

— Какво ще кажете за Гуинивир, ако е момиче? — попита Кейт. — В семейството на Байрън има традиция да избират имена от литературата и това от „Крал Артур“ може да им хареса.

— Гуинивир мамеше мъжа си с най-добрия му приятел — напомни Марго, — но ако искаш...

— Винаги ми е харесвала Ариел от „Бурята“ — обади се Лора.

— Ариел де Уит. — Кейт го записа в бележника. Имената са сериозно нещо, мислеше си тя. Нужно е да бъдат внимателно огледани, да звучат добре. — Хм... — Последното определено съдържаше потенциал. — Не е лошо. — Прибра очилата и констатира: — Лора пак дреме.

— Не е вярно. — Хваната на местопрестъплението, Лора разтърси глава и се постара да фокусира погледа си. За какво, по дяволите, разговаряха? — Имена — обяви тя, сякаш отговаряше на въпрос в състезание. — Имена за момиче от литературата. Хестър, Жулиета, Дилайла.

— И като награда за верния отговор е най-добре да отидеш вкъщи да си починеш. Или искаш да се състезаваш за второ място — пътешествие в Страната на сънищата?

— Много смешно — нацупи се Лора като свадливо дете, но се въздържа да разтърка очи. — Жулиета ми харесва.

— Ще го поставим пред нашето компетентно жури. Но, Лора, наистина, дремни малко, преди да се срутиш.

— Послушай нашата новозабременяла приятелка с глуповатия израз в очите — обади се и Марго. — И тя като теб е веща по въпросите как да се самозащити човек. Иди отзад и легни малко. — Марго бършеше кристалните чаши, докато изучаваше внимателно Лора. — След като човек прекара нощта с Майкъл, няма начин това да не се отрази на тонуса му.

Лора трепна и се огледа дали някой клиент не ги слуша.

— Казах ви, помагахме на кобилата да роди, а не се търкаляхме в леглото.

— Което доказва единствено, че нищо не разбираш от приоритети. Кейт, онзи клиент има нужда да бъде подтикнат леко. — Марго кимна към мъжа пред кутиите за енфие. — Хвърлил ти е око — довърши тя, докато Кейт се отдалечаваше.

— Клиентът?

— Майкъл, Лора! Майкъл. А ако не си забелязала, най-добре е да посетиш очния си лекар.

— Нямам време... Добре де, може и да съм го забелязала.

Марго внимателно остави чашата и се обърна. Прогрес, помисли си тя. Най-сетне.

— Да ти дам ли начален тласък.

Лора въздъхна.

— Той иска от мен... Иска... ме.

— Каква изненада.

— Не, искам да кажа, че го заяви. Ей така, между другото. Как се отвърща на подобно нещо?

— Има няколко начина. Дай да помисля... Опитала съм ги всичките. — Тя потупа бузата си с пръст. — Коя от дяволиите на Марго ще ти допадне най-много?

— Не търся дяволии. — Краката ѝ буквално се подгъваха и тя приседна на столчето зад щанда. — Марго, през живота си съм спала

само с един мъж. Бях омъжена за него цели десет години. Не знам никакви дяволии, номера, начини или отговори.

— Най-вече дяволии и може би така е по-добре. Но всяка жена знае различни начини, а ти имаш отговорите. Опитай с този въпрос: Привлича ли те?

— Да, но...

— Значи — да — прекъсна я Марго с едно око към клиентите, които разглеждаха бижутата встрани от витрината. — Ти си отговорна, необвързана възрастна жена, която е привлечена от един необвързан възрастен мъж и на всичкото отгоре е привлекателна за него.

— Идеално би било, ако бяхме зайци.

— И при хората е същото. Лора, няма никакви гаранции, това знаеш със сигурност. Да, има опасност да пострадаш. Но може и да си щастлива. Или просто ще си смажеш организма.

Лора изсумтя и поклати глава.

— Сексът винаги е бил по-лесен за теб, отколкото за мен.

— Няма да го отрека, но не се гордея.

— Не исках да кажа...

— Знам. Спала съм с повече от един мъж. Някои от тях бяха женени. Понякога значеше нещо, понякога — не. — Вече можеше да го забрави без съжаление или угризение, защото разбираше, че всичките й постъпки винаги са я водили до там, където е сега. — Джош е единственият, който е имал някакво значение.

— Защото двамата се обичате — подметна Лора замечтано. — Не говорим за любов между мен и Майкъл, а за чиста похот.

— И какво лошо има в това?

— Обикновено мога да посоча кое му е лошото, докато не ме прегърне и целуне.

Според Марго беше отличен признак.

— И тогава?

— Тогава просто го желая, а никога никого не съм желала така. Всичко е прекалено горещо, забързано. — Раздвижи се, защото само мисълта за него я правеше неспокойна. — Не се чувствам удобно.

— Ура! — Марго се засмя и се наведе напред. — Изненадай и себе си някоя нощ, Лора, иди в конюшнията и му се нахвърли.

— Благодаря ти. Точно това възнамерявам да направя. Марго, сериозно — нужен ми е разумен съвет.

— Ще си остарееш все толкова разумна.

— Госпожице? — Една клиентка ѝ направи знак. — Бихте ли ми показали тази декоративна игла?

— Разбира се. — Марго взе ключовете и се отдалечи. — Тя наистина е чудесна. Открих я при разпродажба в Лос Анжелис. Смята се, че някога е принадлежала на Марлен Дитрих.

Лора обходи магазина с поглед и потисна надигащата се прозявка. Имаше работа, отбеляза тя, но не бяха претрупани. Защо пък наистина да не подремне малко. Надигна се от стола и се насочи към една клиентка, за да види дали не се нуждае от помощ. Вътрешно се молеше отговорът да е „не“. В този момент вратата се отвори.

— Питър? — произнесе тя името му и замръзна на място.

— Звънях в офиса на хотела. Подказаха, че може да си тук.

— Да, следобед обикновено съм тук.

— Интересно.

Не беше идвал досега. Нарочно потискаше любопитството си относно начинанието на бившата си съпруга да поддържа магазин. Но вече тук, той се огледа бавно и критично.

Описанието на Кенди — „магазин с боклуци втора ръка“ — не бе съвсем точно. Но разбираше отношението на годеницата си към Лора и партньорките ѝ.

Ала не беше очаквал да види едно изпълнено с очарование място, задоволяващо вкуса на богатата клиентела и на туристите. Не беше очаквал и да се заинтригува от стоката, а тя дори леко го изпълни със завист.

— Е! — Лора схвана, че е впечатлен. — Как го намираш?

— Различен е от другите магазини. И не е нещо, с което си се занимавала и разбираш. — Отново я погледна. Продължава да е сдържана и прекрасна, мина му през ума. Странно, никога не бе допуснал, че Лора или която и да било от двете ѝ приятелки имат акъла, средствата или въображението да изградят нещо така привлекателно и очевидно доходно.

— Вече не е като да не се занимавам. — Нямахме намерение да му позволи да я разстрои. — Или да не разбирам.

— Развлича те, предполагам.

— Това е бизнес, Питър, не развлечение. — Защо да очаква от него да разбере замисъла на „Претенции“? Та той никога не е разбирал

собствената си съпруга. Вероятно, хрумна ѝ, ще бъде много по-спокоен с новоизбраната си жена. — Съмнявам се, че си се отбил да търсиш подарък за Кенди. Тя по принцип не харесва нашите неща.

— Дойдох да поговорим. — Отново се огледа, забеляза витата стълба към балкона, който опасваше втория етаж. Видя Марго, която го гледаше с ледено неодобрение. Определено не смяташе да допусне да го обиди, макар и мълчаливо, дъщерята на прислужничка. — Разполагаш ли с офис, където да поговорим?

— Използваме почти цялата площ, за да излагаме стока. — Имаха офис, разбира се, но тя не възнамеряваше да говори с него в магазина. Магазинът бе неин и тя не желаше да го скверни с лични проблеми. — Защо не излезем навън? Марго, ей сега ще се върна.

— Щом така искаш. — Марго се усмихна хладно на Питър. — Непременно да поздравяш годеницата си, Питър. Кейт и аз точно си говорехме колко си подходите.

— Не се и съмнявам, че Кенди ще намери вашата загриженост за... трогателна.

Лора направи знак на Марго да спре с хапливите си забележки.

— Няма да се бавя.

Отвори вратата и изчака Питър да я последва.

Той не си падаше по „Кенъри Роуд“ и атмосферата наоколо. Намираще я карнавална, смяташе, че е претърпано с хора, шумно е и неудобно.

— Тук едва ли ще сме уединени, Лора.

Тя се усмихна към разхождащите се хора, групите приятели спрели да поговорят, бавнодвижещите се коли.

— Никъде не е така уединено, както сред тълпата. — Без да го пита какво предпочита, тръгна да пресича улицата. — За нас мястото е идеално. Приличаме на хора, тръгнали да се поразходят по кея или на път за аквариума. — Отметна разпилените си от вятъра коси и тръгна към кея — прииска ѝ се да е близо до морето. — И, разбира се, е приятно да се откъснеш за малко и да дойдеш да погледаш водата, да нахраниш чайките.

— Бизнесът ти едва ли ще преуспее, ако прекарваш времето си замечтана на кея.

— Все някак успявам. — Облегна се на металния парапет и огледа лодките и вълните. Наоколо летяха чайки. Младо момиче се

разсмя на строените в редица птици, долетели, за да получат соленки от пакетчето в ръцете ѝ. — Какво искаш, Питър?

— Да поговорим за Алисън и Кейла.

— Добре. — Обърна се към него и се облегна на перилата. — Алисън се справя много добре в училище, оценките ѝ са изключителни. Заслужава пълно одобрение. Кейла има малко затруднения с математиката, но работим заедно.

— Не точно...

— Извинявай, не съм приключила. — Знаеше, че никак не го интересува, но се бе увлякла. — Али изпълни ролята на Карла в „Лешникотрошачката“ по случай коледното тържество. Беше много красива, но след представлението плака, защото баща ѝ не дойде, въпреки обещанието му.

— Нали вече обясних. Бях възпрепятстван.

— Да. Кейла изпълняваше ролята на една от мишките и не се трогна особено дали си там, или не. Али сигурно ще ходи на уроци по танц поне още една година. Кейла губи интерес, но рисува все по-добре. Вече взимат уроци и по езда при Майкъл Фюри. Той е доста впечатлен и от двете. Кейла беше малко настинала преди няколко седмици, но ѝ мина. А, да, взех им куче и две котета.

Той изчака, преди да се осведоми.

— Свърши ли?

— Всъщност има още доста неща. Растат жизнени, интелигентни деца. Но засега това е основното.

— Дойдох тук с надеждата за спокоен и цивилизован разговор, Лора, а не да те гледам как се увличаш.

— Още дори не съм загляла, Питър, но ако искаш...

Той се размърда и се ядоса, когато някой неволно го бутна.

— Кенди и аз ще се венчаем след осем седмици в Палм Спрингс. Алисън и Кейла би трябвало да присъстват.

— Това изискване ли е, или покана?

— Хората ще очакват децата да са там. Кенди урежда нейните деца да дойдат. Ще ги доведат в деня преди церемонията. Алисън и Кейла могат да пътуват с тях.

Колко цивилизовано, помисли си тя. И колко студенокръвно.

— Искаш да ти бъдат доставени от човека, който Кенди ще наеме, и да бъдат върнати по същия начин?

— Разумно е и е удобно.

— И няма да ти отнеме време. — Направи му знак да замълчи. — Съжалявам. Изморена съм и очевидно — нервна. Сигурна съм, че момичетата ще се зарадват. Ако звънеш довечера...

— Имам други планове. Не виждам защо отново да уточнявам подробностите.

Тя се извърна и отново се загледа в морето. Можеше да потисне своите огорчения и да се опита за пореден път да даде на дъщеря си онова, което ѝ липсва.

— Питър, Али е много наскърбена, обърквана и изплашена. Ти така рядко намиращ време да ги видиш или да им се обадиш. Чувства се изоставена.

— И друг път сме говорили за това, Лора. — Смяташе, че проявява изключително търпение, като отново я слуша. — Ти искаше развода. Сега вече е минало и всичко е уредено. Тя имаше достатъчно време да се приспособи. Трябва да мисля за своя живот.

— А мислиш ли някога за децата?

Той въздъхна и погледна часовника си „Ролекс“. Разполагаше с още десетина минути. Не повече.

— В тази област винаги си очаквала повече, отколкото мога да дам.

— Те не са област, а деца. — Извърна се, но се въздържа да даде воля на цялата си ярост и горчивина. Само го погледна в лицето. Толкова е привлекателен, мина ѝ през ума. Така хладнокръвен, съвършен. — Ти не ги обичаш, нали, Питър? Никога не си ги обичал.

— Само защото отказвам да ги глезя или да задоволявам прищевките им, не означава, че не съзнавам своята отговорност.

— Не това попитах. — Изненадана от себе си, тя сложи ръка върху неговата. — Питър, тук сме само двамата. Нямаме какво да губим, така че нека сме честни. Хайде да наместим нещата, за да не говорим все за едно и също, без да постигаме нищо.

— Ти настояваш да обсъждаме все едно и също — припомни ѝ той.

— Добре, нека да съм аз. — Излишно бе да спори, а и изморително. — Искам да разбера. Необходимо ми е. Вече не става въпрос какво си изпитвал или не към мен, или аз към теб. Те са деца. Нашите деца. Помогни ми да разбера защо не ги искаш.

За момент той се загледа в ръката върху неговата. Беше толкова деликатна. Тази деликатност му бе допадала винаги. А фактът, че отдолу се криеше стомана, бе обезпокояващ и разочароващ.

Но ако пък се разберат по въпроса, тя ще престане с постоянното си изискване той да променя плановете си и да изпълнява очакванията ѝ.

— Не съм баща в буквалния смисъл на думата, Лора. Не го приемам като недостатък, а като даденост.

— Добре. — Макар сърцето ѝ да се късаше, тя кимна. — Това ще приема. Но, Питър, ти си техен баща.

— Твоето и моето определение доста се разминават. Поемам отговорността си — напомни той суховато. — Получавах издръжката за децата всеки месец.

А парите, припомни си тя, са от оставените под попечителството на банката средства, заделени за образованието на децата. Само че преди развода той така старателно ги прибра.

— Това ли е за теб — само финансово бреме, задължение? Единствено това ли е?

— Не съм пожертвователен родител и никога не съм бил. Някога мислех дали нямаше да се справя по-добре със синове. Въобразявах си, че ги предпочитам. — Той разпери елегантните си ръце. — Простата истина е, че вече няма значение. Не ни се родиха синове, а аз не желая повече деца. Децата на Кенди са добре гледани, възпитани и не изискват вниманието ми. Не вярвам и Алисън, или Кейла да се нуждаят от него. Те растат в един уютен и добър дом.

Като пудели, мина ѝ през ума, и се изпълни със съжаление.

— Всъщност, искаш да кажеш, че не ги обичаш.

— Не изпитвам обвързаността, която ти би искала да видиш. — Сведе глава, за да я погледне. — Хайде да сме честни, Лора. Те приличат повече на рода Темпълтън, отколкото на Риджуей. По-скоро са твои, а не мои. Така е било винаги.

— А можеше и да не бъде — тъжно рече тя. — Толкова са красиви. Истинско чудо. Жал ми е, че не желаш да получиш онова, което са в състояние да ти дадат.

— А според мен нещата, така както са, са идеални за всички ни. Когато настоя за развода, първоначално се ядосах. Щеше да ми струва извоюваните позиции в империята „Темпълтън“. Но през последните

няколко месеца си дадох сметка, че е било неизбежно. Тръпката да разработвам собствен хотел ми допада и, откровено казано, Кенди е повече типът жена, която отговаря на потребностите и характера ми.

— Тогава се надявам да сте щастливи. Наистина. — Тя въздъхна. — Наистина ли искаш момичетата да присъстват на сватбата, Питър, или само заради етикета?

— Ако решат да не дойдат, лесно ще измисля някакво извинение.

— Добре. Ще говоря с тях и ще ги оставя да решат сами.

— Очаквам да ми съобщиш до края на седмицата. А сега, ако сме приключили, да вървя. Имам среща. — Той хвърли поглед през улицата. След като атмосферата помежду им донякъде се бе разведрила, реши да прояви великодушие. — Магазинът ти е впечатляващ, Лора. Надявам се да пожънеш успех.

— Благодаря ти, Питър.

Той се извърна, канеше се да тръгне. Наоколо беше пълно с хора, но това нямаше значение. Тя си припомни една вълшебна нощ с лунна светлина и аромат на цветя във въздуха.

— Всъщност, някога обичал ли си ме? Нужно ми е да го знам. И аз трябва да уредя живота си.

Той я погледна. Стоеше с гръб към морето, а слънцето се отразяваше в косите ѝ. Кожата ѝ бе така бледа и крехка. Едва когато чу думите да излизат от устата му, си даде сметка, че не бе възнамерявал да ѝ каже истината.

— Не. Не те обичах. Но те желяех.

Сърцето може да бъде разбито и втори път, даде си сметка тя. Кимна и отново се обърна към морето. Може да бъде разбито отново и отново, и отново...

С влизането ѝ в магазина Кейт нареди:

— Горе!

— Какво? — едва успя да попита, замаяна от умора и тъга, но все пак се остави да бъде поведена нагоре.

— Горе и в леглото.

— Но магазинът още е отворен. Будоарът...

— ... е затворен за остатъка от деня. — Кейт я бутна върху лъскавата сатенена покривка на голямото легло и се наведе да свали обувките ѝ. — Лягай и изключвай. Не искам да мислиш за нищо.

Абсолютно за нищо. Особено за онова, което онзи негодник ти е наговорил.

Странно, помисли си Лора, как едва вижда нещата пред себе си.

— Никога не ги е обичал, Кейт. Заяви ми го. Никога не е обичал децата ми. Нито пък мен.

— Не мисли за това. — Изпълнена със съчувствие, очите на Кейт се напълниха със сълзи. — Не се тревожи. Поспи.

— Жал ми е за него. За всички нас. Толкова съм уморена.

— Знам, скъпа, знам. Легни. — Грижовна като кокошка около пиленцето си, тя намести завивките върху приятелката си. — Спи — прошепна тя. Седна на леглото и хвана ръката на Лора.

— Някога мечтаех как ще се подредят нещата. Съвършено, прекрасно.

— Шшт... — прекъсна я тя, докато гласът на Лора замираще. — Помечтай за нещо друго. Намери някой друг.

— Заспа ли най-после? — попита Марго от прага.

— Да. — Кейт подсмръкна и погали бузата на спящата си приятелка. И се сети за детето в утробата си. И за мъжа, когото обичаше и за когото се омъжи, който вече не можеше да живее без нея и без детето. — Ненавиждам Питър Риджуей.

— И аз. — Марго пристъпи напред и хвана Кейт за рамото. — Когато се върна, изглеждаше така... съкрушена. Бих го убила, задето я кара да страда така.

— И аз — подкрепи Кейт приятелката си. — Но тя ще се оправи. Ние ще се погрижим за това.

Вкъщи, главата на Лора продължи да се върти от умора. Помисли си дали да не се наслади на една продължителна топла вана, а после да се отпусне в хладните чаршафи и да забрави всичко. Ала имаше нужда от децата си. Страхотна нужда.

Откри ги, както очакваше, в конюшната. Бонго я посрещна пръв, с изплезен език. Спря рязко в краката ѝ, седна и протегна лапа.

— Това пък какво е? — Очарована, приклепна и му подаде ръка. — Научил си се на номера, така ли? Я да видим какво още можеш да правиш. Можеш ли да легнеш?

Той се излегна начаса, без да сваля очи от нея. Очакваше одобрение, както и заслужената бисквитка.

— Можеш ли да се претъркаляш, да се правиш на умрял?

— Все още работим по въпроса. — Майкъл се приближи и за радост на Бонго му подаде бисквитка. — Винаги трябва да си платиш за представлението — напомни той на Лора.

— Момичетата сигурно са във възторг.

— Те го учат да се претъркаля, а той проявява напредък. — Майкъл не откъсваше изпитателен поглед от Лора и от сенките под очите. — Сега ли се връщаш?

— Ъхъ. Дойдох да прибера момичетата и да погледна кончето. Как се справя?

— Много добре, но не мога да кажа същото за теб. — Раздразнението и ядът, терзали го дълги часове, се изляха в груби думи. — Луда ли си да стоиш на работа цял ден, след като не си мигнала през нощта? Ами ако беше заспала зад волана по магистралата?

— Имах срещи.

— Глупости, Лора. Пълни глупости. Какво става изобщо тук? Какви са тези небивалици? Допуснала си Риджуей да ти измъкне парите, а ти трябва да работиш на две места, за да плащаш сметките?

— По-тихо. — Тя хвърли тревожен поглед през рамо и се успокои, че децата не са наоколо. — Не знам с кого си разговарял, но това не е нито негова, нито твоя работа. Не желая децата да узнават.

— Моя е, щом ми помагаш цяла нощ, а след цял ден работа приличаш на човек, който ще се срине всеки момент. — Той я разтърси лекичко. — Смятах, че се шляеш из магазина, мотаеш се из офиса в хотела и накрая отиваш на фризьор.

— Е, сгрешил си. А и наистина не е твоя грижа. Къде са момичетата?

Разтресе се от безсилие, защото не беше в състояние нито да й помогне, нито да я възпре. Накрая сви рамене и й обърна гръб.

— В заграждението.

— Сами?

Докато тичаше нататък, в главата ѝ се мяркаха какви ли не страхотии. А щом ги видя, уплахата ѝ прерасна в шок.

Дъщерите ѝ щастливо яздеха в кръг върху гърба на два спокойни дребни коня.

— Засега не ги карам да прескачат през пламтящи обръчи или високи препятствия — осведоми я Майкъл суховато. Тази жена, помисли си той, е като отворена книга. — Възнамерявам да го сторя следващата седмица.

— Гледай как добре се справят. — Забравила раздражението си към него, тя го хвана за ръката. — Али даже язди в тръс. Как добре седи на коня!

— Нали ти казах. Има талант. Кейла — провикна се той, — петите надолу.

Крачетата ѝ веднага изпълниха указаниято и подобно на кутрето, погледна, за да получи одобрение.

— Мамо! Мамо, виж. Мога да яздя.

— Така е. — Очарована, Лора се приближи към оградата и опря стъпало на долната напречна греда. — И двете сте знаменити.

С високо вдигната глава Али се приближи и спря коня.

— Това е Тес. На три години е. Господин Фюри каза, че е много добра скачачка и че ще ме научи.

— Голяма красавица е, Али, а и ти изглеждаш страхотно на нея.

— Затова я искам. Ще я купя с парите от спестяванията си. — Погледна майка си предизвикателно. — Парите са мои.

Бяха, помисли си Лора съкрушено. Питър взе и тях, заедно със средствата за образованието на децата. А тя още дори не бе започнала да възстановява тази загуба.

— Един кон е голяма отговорност, Али. Не е въпрос само да го купиш, но и да го гледаш.

— Нали имаме конюшня? — Мечтаеше за това от дни насам. — Ще я храня и ще плащам за сеното от джобните си пари. Моля те, мамо.

Главата започна ужасно да я боли, а и умората си казваше думата.

— Али, не съм в състояние да реша в момента. Ще почакаме и...

— Тогава ще попитам татко. — Али вирна глава, но устничките ѝ трепереха. — Ще му се обадя и ще го попитам.

— Разбира се, че може да му се обадиш, но той няма нищо общо с това.

— Ти си имала кон като малка! Имала си всичко, което пожелаеш, а на мен все казваш да чакам! Никога не разбираш, когато нещо е важно. Никога не разбираш!

— Добре, чух те. Няма да спорим сега.

Тъй като щеше да се разплаче, Лора се извърна и се отдалечи.

— Слизай от коня, Али. — Лора погледна и видя как Майкъл хваща юздата. — Слизай. Веднага.

— Урокът ми не е приключил.

— Напротив. А сега ще получиш друг урок.

Али стъпи на земята. Той върза юздата за оградата, взе момиченцето на ръце и я настани върху перилото, така че се гледаха очи в очи.

— Мислиш ли, че имаш право да говориш така на майка си?

— Тя никога не слуша...

— Не. Ти не слушаш и не разбираш. Но аз ви слушах и знаеш ли какво чух? — Хвана я за брадичката и вдигна сведената ѝ глава. — Чух едно разглежено, неблагодарно момиче да се зъби на майка си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато му възрази.

— Не съм неблагодарна!

— Но се държа като такава. Въобразяваш си, че ще щракнеш с пръсти и ще получиш каквото искаш, ако ли не — ще се тръшнеш и ще продължиш да настояваш!

— Парите са си мои — отвърна Али разпалено. — Тя няма право да...

— Грещиш. Тя има всичките права. Майка ти току-що се прибра, след като цял ден се е трепала, за да имате хубав дом и храна на масата. За да взимате уроци по какво ли не и да ходите в представително училище.

— Винаги съм живяла тук. Не се налага тя да работи. А въпреки това ходи всеки ден.

— Отвори си очите. — Нещо, помисли си Майкъл, което трябваше да направи и той по-рано. — Достатъчно си голяма и умна, за да прецениш през какво минава майка ти.

Сълзите ѝ бликнаха.

— Тя се разведе с него. Тя го накара да си отиде.

— Предполагам само за да ти причини страдание.

— Ти не разбираш. Никой не разбира.

— Глупости. Разбирам го прекалено добре и само затова се възпирам да не те набия.

— Не можеш да ме биеш!

Той се наведе към нея.

— Хващаш ли се на бас? — Самата идея бе така шокираща, така невероятна, че тя здраво стисна устни. — Мъдро решение — отбеляза той. — А освен това този кон не е за продан за теб.

— Но, господин Фюри...

— И не си добре дошла в конюшнията, докато не се извиниш на майка си. Ако някога пак те видя да й се зъбиш, ще те напляскам. — Взе я на ръце и я свали от оградата.

Усетила твърда почва под краката си, Али стисна ръце в юмручета и заяви:

— Не можеш да ме принудиш да направя каквото и да било. Ти си само наемател тук!

— А кой е по-голям? — Той спокойно прескочи оградата и се залови с коня. — И точно в момента, госпожице Риджуей, си стъпила на моя територия.

— Мразя те! — Изрече го сподавено и през сълзи, но и убедено. — Мразя всички!

Тя се отдалечи. Майкъл галеше коня.

— Да, познато ми е това чувство — тихо изрече той.

— Ти й се развика.

Трепна и видя застаналата наблизко Кейла с широко отворени от изненада очи. Беше забравил, че има публика.

— Никой никога не й се кара. Мама го е правила няколко пъти, но после винаги е казвала, че съжалява.

— Аз не съжалявам. Тя си го заслужаваше.

— Наистина ли ще я нашляпаш? — Сивите й очи блестяха. — И мен ли ще нашляпаш, ако съм непослушна?

Въпросът бе зададен така искрено, че Майкъл се предаде. Взе я от коня и силно я прегърна.

— Ще те направя на пух и прах. — Леко я тупна по дупето. — Няма да можеш да седнеш цяла седмица.

Тя се притисна още по-силно към него.

— Обичам те, господин Фюри.

Господи, какво бе направил?

— И аз те обичам. — За първи път в живота си, даде си сметка той, казваше тези дума на жена. — Като че ли бях прекалено строг с нея — промърмори той. Представи си нещастното личице на Али и почувства вина.

— Знам къде ще отиде. Винаги ходи там, когато е ядосана.

Трябва да остави нещата така, убеждаваше се той. Не бива да се намесва. Редно е да... По дяволите!

— Хайде, покажи ми.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разкъсвана от срам и гняв, Али хукна през поляната и профуча под арката от глицинии. Никой не я разбираше, никой не се интересуваше от нея. Мрачните мисли бушуваха в главата ѝ, докато тичаше по каменистата пътека между хибискус и жасмин.

И тя няма да се интересува, реши момичето, от никого. Няма да се интересува от нищо. Излезе на огряната от слънце моравата с мраморните пейки около фонтана с форма на лилия.

Устремният ѝ бяг спря. Беше шокирана.

Това бе нейното местенце, където идваше, за да остане сама. Да помисли, да планира, да потъгува. Откъде да знае, че и майка ѝ идва тук. Скалите са нейното любимо място. А ето, че сега майка ѝ седеше на една от мраморните пейки. И плачеше.

Никога не я бе виждала да плаче. Поне не по този начин — захлупила лице в ръцете си, а раменете ѝ се тресяха. Никога не я бе виждала да рони такива яростни, безпомощни, безнадеждни сълзи.

Потресена, продължаваше да гледа жената, която смяташе за непобедима, как риде, сякаш никога нямаше да спре.

Заради мен, помисли си Али, и дъхът ѝ спря. Заради мен!

— Мамо.

Главата на Лора се стрелна нагоре. Скочи от пейката, опита да се овладее, но не успя. Отново приседна. Беше прекалено уморена, наранена и съсипана, за да се бори.

— Не знам какво още да направя. Наистина не знам. Не мога повече.

Паника, срам, чувства, които не разбираше, така бързо я обзеха, че преди да осъзнае какво прави, Али се втурна и я прегърна.

— Съжалявам, съжалявам...

Под арката, към това кътче на моравата, Кейла хвана ръката на Майкъл.

— Мама плаче. Мама така жално плаче.

— Виждам. — Мъчително му бе да я гледа, да я чува, да знае, че не е в състояние да ѝ помогне. — Всичко ще се оправи, скъпа. — Вдигна Кейла на ръце, остави я да притисне личице към рамото му. — Двете трябва да си поприказват и да се разберат. Това е всичко. Хайде, да ги оставим сами.

— Не искам тя да плаче — подсмръкна Кейла, докато той я отнасяше.

— И аз не искам, но понякога помага.

Тя се отдръпна назад, сигурна, че той ще я удържи.

— Ти плачеш ли понякога?

— Правя глупави мъжки неща вместо това. Говоря лоши думи, чупя разни предмети.

— Помага ли ти да се почувстваш по-добре?

— Общо взето — да.

— Да отидем ли да счупим нещо сега?

Той ѝ се усмихна. Господи, какво характерче.

— Разбира се. Хайде да намерим нещо подходящо за чупене. Но лошите думи ще изговоря аз.

На пейката, Лора силно притискаше дъщеря си, люлееше я напред-назад, утешаваше я.

— Всичко е наред, Али. Наред е.

— Недей да ме мразиш.

— Никога не бих могла да те мразя. Каквото и да стане. — Тя обърна обляното в сълзи лице на дъщеря си към себе си. Нейното бебе, помисли си тя, разкъсвано от любов и тъга. Нейното първородно дете. Нейното съкровище. — Обичам те, Алисън. Обичам те ужасно много и не е възможно нищо да го промени.

— Спря да обичаш татко.

Сърцето на Лора отново се сви. Защо трябваше да я подлагат на такова изпитание?

— Да, така е. Но то е различно, Али. Сигурно ти е трудно да разбереш, но е съвсем различно.

— Знам защо си отиде той. — Али се стараяше брадичката ѝ да не трепери. Накара майка си да плаче и нищо — добре съзнаваше — нищо не можеше да е по-ужасно. — Заради мен.

— Не. — Лора решително постави ръце около лицето на детето.
— В никакъв случай не е твоя грешка.

— Моя е. Той не ме харесва. Опитвах се да съм добра. Толкова исках. Щеше ми се да остане и да ни обича, но той не ме искаше и затова си отиде.

Как не се бе досетила досега, питаше се Лора. Защо никой не се бе досетил?

— Али, това изобщо не е вярно. Понякога хората се развеждат. Тъжно е и е жалко, но се случва. Баща ти и аз се разведохме заради него и заради мен. Знаеш, че никога не те лъжа, Али.

— Напротив, лъжеш ме.

Смаяна, Лора се дръпна назад.

— Али!

— Не лъжеш точно, но търсиш разни извинения, а то е едно и също. — Прехапа устни, ужасена, че майка ѝ отново ще заплаче. Но трябваше да го изрече докрай.

— Вечно го извиняваш. Каза, че искал да присъства на рецитала, но имал важна среща. Искал да отиде с нас на кино, до зоологическата градина или където и да е, но имал работа. А това не е вярно. Той просто не иска да дойде. Не иска да ходи никъде с мен.

Милостиви боже, възможно ли е опитът да защитиш детето си да боли толкова много?

— Не е заради теб, Али, или заради Кейла. Честна дума, не е заради вас.

— Той не ме обича.

Как да ѝ отговори? Кое е правилното? Молейки се да намери най-подходящите думи, погали разчорлените коси на Али.

— Сигурно ти е трудно да го разбереш, но някои хора просто не са родени да бъдат родители. Дори да желаят, не могат. Баща ти никога не е имал намерение да нарани теб или Кейла.

Али бавно поклати глава.

— Той не ме обича. — Изрече го много тихо. — Нито Кейла. Нито теб.

— Ако не го прави както на теб ти се иска, вината не е твоя. Не е свързано с нещо, което ти си направила. Не е и негова грешка, защото...

— Пак го извиняваш.

Лора се облегна назад и притвори очи.

— Добре, Али. Никакви извинения.

— Съжالياваш ли, че си ме родила?

Лора мигом отвори широко очи.

— Какво? Да съжالياвам? О, Алисън. — Тази част поне е лесна, като дишането. — Ще ти кажа нещо. Бях малко по-голяма от теб и си мечтаех как един ден ще се влюбя и ще се омъжа. Ще имам дом и красиви деца, които да го напълнят. Ще ги гледам как растат. — Усмихна се, отмятайки кичур от влажната бузка на дъщеря си. — Не цялата мечта се сбъдна, но поне най-хубавата част. Най-хубавата част от мечтата и от живота ми сте ти и Кейла. Нищо на света не е по-вярно от това.

Али избърса една сълза от брадичката си.

— Не ги мисля онези неща, които наговорих.

— Известно ми е.

— Казах ги, защото съм сигурна, че никога няма да ни оставиш. Каквото и да направим, никога няма да си отидеш.

— Точно така. — Усмихната, Лора погали детето по бузата. — Няма да се отървете от мен — нежно се закани тя.

— Не ми беше хубаво и исках ти да си виновна. — Наложил се да преглътне, преди да попита: — Той спал ли е с други жени?

Точно когато помисли, че всичко е безопасно, се наложи Лора пак да застане нащрек.

— Къде си чула това нещо?

— В училище. — Руменина покри скулите на Али, но не откъсна очи от майка си. — Някои от по-големите момичета приказваха...

— Не е редно нито ти, нито по-големите момичета да коментирате тези неща.

Али стисна устни.

— Значи го е правил. — Кимна. Оставяйки една малка прелестна част от детството си на пейката, Алисън се надигна и отсъди: — Не е бил прав. Наранил те е и ти си го принудила да си отиде.

— Поисках развода поради много причини, Али. — Стъпвай внимателно, предупреди се Лора, макар сърцето й да се късаше, като гледаше прекалено зрялото изражение върху лицето на Али. — Но не е редно ти или приятелките ти да обсъждате която и да е от тях.

— Аз говоря с теб, мамо. — Изрече го така простичко, че Лора нямаше какво да ѝ отвърне. — Не е било моя грешка — продължи детето. — Не е било и твоя. Грешката е само негова.

— Грешката не е твоя, Али, но в един брак участват двама души. Двама души го развалят.

Не, помисли си Али, изучавайки майка си. Невинаги.

— Ти спала ли си с друг мъж?

— Разбира се, че... — Лора млъкна, ужасена, че обсъжда сексуалния си живот с десетгодишно дете. — Алисън, въпросът е свършено неуместен.

— И да мамиш е неуместно.

Изтощена до крайност, Лора прокара ръка през челото си.

— Прекалено си малка, за да отсъдиш, Али.

— Означава ли това, че човек може да мами от време на време?

Попадна в капан. Капанът на желязната логика и възхитителните качества на десетгодишно момиченце.

— Добре тогава, не, не бива.

— Той е взел и всичките ни пари, нали?

— Господи! — Лора се надигна. — Не е хубаво човек да слуша клюки, а и не е важно.

Сега Али вече разбираше подхилкванията на другите момичета, приглушените думи, чути в разговорите на възрастните. И всички онези пълни със съжаление погледи.

— Значи, затова трябва да работиш.

— Не парите са важни в случая. — Не желаете да се предаде. — Ходя на работа, защото искам. Отворих магазина, защото исках. Хотелите „Темпълтън“ винаги са били част от живота ми. Както Марго и Кейт са част от него. Понякога е трудно и изморително да работиш. Но ми помага да се чувствам добре, а и успявам да се справя. — Пое си дъх, чудейки се как да продължи. — Нали знаеш колко си уморена след дълга репетиция? Но ти е изключително приятно, а прецениш ли, че си се представила както трябва, се чувстваш силна и щастлива.

— Това не е оправдание, нали?

— Не. — Лора отново се усмихна. — Не е оправдание за поведението ми. Истината е, че сериозно обмислям да поискам повишение на заплатата от шефа си в хотела. Страшно добре се справям с работата.

— Защо дядо просто не ти повиши заплатата.

— Ние от семейство Темпълтън не използваме привилегии.

— Може ли да дойда някога с теб в хотела и да погледам как работиш? Приятно ми е да идвам в магазина, но никога не съм била в другия ти офис.

— Ще ми бъде много драго. — Приведе се напред и погали Алисън по косите. — Никога не е прекалено рано да започнеш да обучаваш следващото поколение за империята „Темпълтън“.

Успокоена, Али отпусна глава върху гърдите на майка си.

— Обичам те, мамо.

Много отдавна, помисли си Лора, не бе чувала тези думи. Птички пеят в градината, осъзна тя. Водата във фонтана се лее като музика. Въздухът е мек, а детето — в ръцете ѝ.

Всичко щеше да е наред.

— И аз те обичам, Али.

— Няма да ти се зъбя повече или да съм неблагодарна, или да казвам разни неща, които те разплакват.

Разбира се, че ще го правиш, знаеше Лора, самата тя вече успокоена. Нали тепърва ще растеш. Ала на глас обеща:

— А аз ще се постарая да не търся извинения.

Усмивната, Али вдигна глава.

— Но ще продължа да не харесвам госпожа Личфийлд и никога няма да я нарека „мама“.

— Е, това вече ще го преживея. — Със злорадо пламъче в очите, Лора се наведе към дъщеря си. — Ще ти кажа по женски и само между нас — и аз не я харесвам. — Прокара пръст по разцъфналата усмивка на устните ѝ. — Сега по-добре ли се чувстваш?

— Тъхъ. Мамо, всички разправят, че домът ни е разбит, но грешат. Той въобще не е разбит.

Лора обви раменете на дъщеря си и погледна градините около Темпълтън Хауз.

— Не, не е. И нашата фамилия не е разбита. Ние също не сме. Всичко е наред, Али.

Не беше лесно за малко момиче с много гордост да предприеме първата крачка. Макар че се терзаеше и остана будна дълго през

нощта, Али не сподели с майка си какво ѝ бе казал Майкъл. Или как се бе почувствала след това.

Не знаеше какво ще предприеме майка ѝ, нито какво ще каже, но знаеше, че когато човек е постъпил неправилно, трябва да оправи нещата.

Стана рано, пригответи се за училище и се измъкна през страничната врата, за да избегне всякакви въпроси. Днес старият Джо беше на работа и тананикаше на азалиите. Али предпазило заобиколи тази част от градината и се отправи към конюшнията.

Подготви си речта и много се гордееше с нея. Беше зряла, пълна с достойнство и мъдра. След като приключи, господин Фюри трябваше да кимне и да остане впечатлен.

Поспря за миг да погледа конете, пуснати в заграждението. Значи чисти яслите. Опитваше се да не се муси, докато гледаше Тес и си представяше какво е да я яздиш, да я разчесващ и да ѝ даваш ябълки.

Майка ѝ избегна темата за парите, но Али съобрази, че ако купят кон и се грижат за него, ще се отрази на бюджета им.

А не възнамеряваше да иска нещо от господин Фюри.

Той ѝ се бе развикал, накара ѝ се, дори заплаши да я напляска. Това просто не бе позволено.

С високо вдигната глава тя влезе в конюшнията. Всички миризми, които обичаше, се усещаха във въздуха: слама, зърно и кожа. Припомни си, че той ѝ показва как се оседлава кон, за пръв път той я сложи на седлото и я похвали.

Прехапа устни. Всичко това нямаше значение. Той я беше обидил.

Чу звука от лопатата и се отправи към крайната ясла, където Майкъл пълнеше количката с мръсна слама и изпражнения.

— Извинете, господин Фюри.

В гласа ѝ долови царствени нотки и се изненада колко много приличат на майчините ѝ.

Погледна през рамо и видя слабо момиченце в спретната синя рокля и модни италиански гуменки.

— Рано си излязла. — Замислено се облегна върху дръжката на лопатата. — Не си ли на училище днес?

— Имам малко време, преди да тръгна.

Погледна към часовника и скръсти ръце. Движенията ѝ така приличаха на Лорините, че се наложи да потисне усмивката си.

— Искаш да кажеш нещо ли?

— Да, сър. Искам да се извиня, че бях невъзпитана и направих сцена пред вас.

„Малка госпожице Достоянство, помисли си той, брадичката ти трепери.“

— Извинението ти е прието — отсече той и отново се залови за работа.

Сега е негов ред да се извини, сепна се тя. Нали така се слага край на едно недоразумение? Той обаче не го направи. Веждите ѝ се събраха.

— Мисля, че и ти беше невъзпитан.

— Аз не мисля така. — Събра последния боклук и хвана дръжките на количката. — Най-добре да се отдръпнеш. Ще си изцапаш роклята.

— Ти повиши тон и ме нарече с обидни епитети.

Той наклони глава.

— И какво от това?

— Очаква се да кажеш, че съжаляваш.

Той пусна дръжките и изтри ръце в джинсите.

— Да, но не съжалявам. Ти си го заслужаваше.

— Не съм неблагодарна. — Цялото ѝ достойнство рухна. Вече не се владееше. — Не мисля нещата, които наговорих. Не исках да я разплача. Тя ме разбра. И не ме мрази.

— Знам, че те разбира. Тя те обича. Хлапе с такава майка има на практика всичко на този свят. Да го отблъскваш с лека ръка е доста глупаво.

— Никога повече няма да го правя. Вече знам как да се държа. Вече знам много неща. — Тя избърса една сълза. — Можеш да ме напляскаш, щом искаш. На никого няма да кажа. Не искам да ме мразиш.

Майкъл клекна и дълго и изпитателно я изгледа.

— Ела тук.

Трепереща, ужасена от представата за предстоящото унижение и болка, тя пристъпи напред. Когато я сграбчи, тя потисна надигналия се тревожен вик. В следващия миг бе смаяна, че я прегръща.

— Страхотно момиче си ти, Русокоске.

Той миришеше на коне.

— Така ли?

— Знам колко е трудно човек да преглътне гордостта си. Великолепно се справи.

Изпълнена с удивление, тя се притисна още по-силно към него. Беше както при дядо ѝ, при вуйчо Джош, при чичо Байрън. Но малко по-различно. Съвсем мъничко по-различно.

— Не ми ли се сърдиш вече?

— Не. А ти на мен?

Тя поклати глава и изрече на един дъх:

— Искам да ми разрешиш да яздя, моля те. Да ти помагам да се грижиш за конете. Казах на мама, че съжалявам и няма да ѝ се зъбя повече. Не ми забранявай да идвам.

— Как бих се справил с работата тук без теб? А и липсваш на Тес.

Тя подсмръкна и се отдръпна.

— Наистина ли?

— Имаш ли време да ѝ кажеш „здравей“, преди да отидеш на училище? Но май най-добре да махнем първо това.

Извади от джоба си кърпа. Али, която за пръв път изпита усещането, породено от това, мъж да избърше сълзите ѝ, се влюби.

— Ще продължим ли с уроците по езда? Ще ме научиш ли как да прескачам препятствия?

— Непременно. — Той ѝ протегна ръка. — Приятели ли сме?

— Да, сър.

— Майкъл. Приятелите ме наричат Майкъл.

Никога не беше влизал в хотела „Темпълтън“ в Монтърей. Израсна наблизко, но какво от това. Никога не му се беше налагало да ползва хотел в района, а и дори да беше, „Темпълтън“ не би бил по джоба му.

Навремето наминаваше само във ваканционното селище. Все пак, майка му работеше там. Така че знаеше какво да очаква. Но, припомни си той, човек обикновено получава повече, отколкото очаква от семейство Темпълтън.

Огромното фойе гъмжеше от оживени разговори. Накъдето и да погледнеш, виждаше кътчета със зеленина и удобни за уединение кресла. Големият широк бар с дълга редица високи столчета и множество маси край тях, беше на леко издигнат подиум и отделен с месингова решетка.

Посетителите се наслаждаваха на питието си и наблюдаваха как хората влизат и излизат.

Такива имаше мнозина, забеляза Майкъл.

Служителите от рецепцията делово обслужваха доста голямата група чакащи гости. Две сервитьорки поднасяха студена газирана вода на скупчилите се около махагоновия плот хора.

Шумът беше силен.

Независимо дали стояха, седяха, или се шляеха — всички приказваха. Бяха предимно жени, забеляза той, някои в делово, други — в спортно облекло. И всички, реши той, изучавайки камарите куфари по количките, сякаш имаха намерение да прекарат тук поне шест месеца.

Пробиваше си път; две жени се срещнаха с възторжени писъци и прегръдки; няколко други го наблюдаваха. По принцип нямаше нищо против да го зяпат, но тук жените бяха твърде много на брой и той реши за най-уместно да прояви дискретност, а не храброст. Дори се зачуди дали да не се оттегли.

В този момент я зърна и всичките ѝ посестрими в помещението сякаш изчезнаха. Държеше голям бележник, подпрян на дебела папка. Косите ѝ бяха вдигнати и някак прибрани в гладък, делови кок. Черният ѝ семпъл костюм даваше да се разбере, дори за човек непосветен в модата, че е изключително скъп.

За собствено удоволствие спусна поглед към краката ѝ и мислено благодари на онзи садист, внушил на жените да се покатерят на такива тънки остри токчета.

Макар и погълната от разговора с координаторката на писателската среща, Лора усети прилив на топлина и нещо я загъделичка по тила.

Тя се раздвижи, направи опит да пренебрегне усещането, но най-накрая хвърли поглед през рамо.

Сред всичките тези жени — мнозина, от които не сваляха очи от него — седеше той, с втъкнати в джобовете на джинсите палци, и ѝ се

усмихваше.

— Госпожо Темпълтън? Лора?

— Хм... А, да, Малиса, ей сега ще го проверя.

Координаторката бе не по-малко заета и забързана от Лора. Но тя бе и човешко същество — усети как нещо я дърпа да погледне към далечния край на помещението.

— Леле! — Тя се усмихна. — Страхотни типове имате тук в Монтърей.

— Очевидно. Ако ме извиниш за минутка. — Пъхна бележника под мишница и забърза към Майкъл. — Добре дошъл в лудницата. Байрън ли търсиш?

— Представа нямах, че ръководните кадри са толкова секси. — Докосна блестящата брошка във формата на сърце върху ревера ѝ. — Доста симпатично.

— Всички от персонала ги носят. Това е среща на писатели на любовни романи.

— Сериозно? — Заинтригуван, се озърна и срещна няколко чифта не по-малко заинтригувани очи. — Тези жени пишат всичките онези книги?

— Любовните романи представляват огромна индустрия. Съставлява около четирийсет процента от пазара на книги, а освен това доставят радост и развлечение на милиони, които търсят любовта, обречеността и надеждата. — Посегна и разтърка тила си. — Най-добре да не започвам. Някога ги четях, защото ми харесваше фабулата, а сега съм техен ревностен защитник. Байрън е горе. Асансьорите...

— Не съм дошъл за Байрън, но може и да се отбия по-късно при него. Дойдох да видя теб.

— О! — Тя погледна часовника си. — Ужасно съм заета в момента. Важно ли е?

— Минах през магазина. Мястото си го бива. — Остана възхитен, тъй както хотелът го очарова и впечатли със стила си. — И там имаше огромна тълпа.

— Да, нещата вървят добре. — Опита се да си го представи как разглежда в „Претенции“. Вероятно не е недодялан като слон в стъкларски магазин, реши тя накрая. По-скоро, като вълк сред стадо овце. — Хареса ли си нещо?

— Роклята на витрината не е за пренебрегване. — Очите му се плъзнаха по нея. — Но щеше да е още по-хубава, ако имаше женско тяло в нея. Не разбирам много от джунджурийки. Кейт успя да ме уговори да купя някакъв син кон.

— А, малката скулптура от аквамарин. Прекрасна е.

Той сви рамене.

— Представа нямам какво ще правя с него, нито как успя да ми измъкне три банкноти за някаква дребна статуетка.

Лора се засмя.

— Много я бива. Съжалявам, че се е наложило да обикаляш и да ме търсиш. А сега, ако ме извиниш...

— Обичам да те гледам — промърмори той небрежно и пристъпи напред.

— Майкъл! — отдръпна се тя, попадайки на някаква гостенка, която съвсем безцеремонно ги подслушваше. — Наложително е да отскоча до офиса.

— Чудесно. Ще дойда с теб.

— Не, насам — поясни тя, когато той я хвана подръка. — А, и наистина не разполагам с време.

— Аз пък разполагам. Срещата ми е чак след няколко часа. Ще се видя с един колега, който също отглежда коне. — Зад рецепцията зърна стъклена врата с надпис „Управители“. — Винаги ли е така шумно?

— Не. Но когато има среща, нещата доста се променят.

И тук не беше по-спокойно — телефони звъняха, кутии се внасяха, хора влизаха и излизаха. Лора се вмъкна в тесничък офис. Върху малко бюро се издигаха купчини подредени папки и листове. Факсът жужеше и бълваше непрекъснат поток.

— Господи, как работиш тук? — Почувства се неволно притиснат и сви рамене. — Как изобщо дишаш?

— Напълно достатъчно ми е, а ограниченото пространство изисква строга организация. — Откъсна лентата от факса, хвърли бегъл поглед на съдържанието и вдигна телефонната слушалка. — Седни, ако искаш, и извинявай. Трябва да свърша с това. — Натисна бутоните и притисна слушалката между рамото и ухото, за да освободи ръцете си. — Карън? Да, тук е — пред мен. Изглежда ми добре. Едно допълнително бюро за регистриране час по-рано е достатъчно. Да,

така е, но се налага да променят първоначалната програма. Знам, че Марк отговаря, но не успявам да го открия. Не, как така ще дезертира. — Засмя се и млъкна колкото да вземе някаква бележка от бюрото. — Ъхъ. Да, в моя списък са. Не се тревожи. Но ако можеш... Длъжница съм ти. Бутилката е от мен, когато всичко това приключи. Благодаря. Искам... По дяволите. Звъни другият телефон. По-късно ще ти се обадя пак.

Майкъл се настани удобно, праметна крак и я заглежда как работи. Кой би си помислил, чудеше се той, че сдържаната, гледана принцеса е затънала до гуша в разрешаването на най-различни проблеми и така нещо се справя с телефона, компютъра и факса, сякаш е воин-ветеран, тръгнал срещу врага?

В зависимост от случая, гласът ѝ звучеше топло, хладно, делово или настойчиво. И за миг не трепваше!

Всъщност сърцето ѝ трепваше всеки път, когато погледът ѝ попадеше на фигурата му. Тъмни джинси, износени ботуши и обветрена коса. А очите му не пропускаха нищо.

— Майкъл, не е нуж...

Преди да успее да довърши, дребен мъж с бърза усмивка надникна в стаята.

— Лора?

— Марк! Търся те от час.

— Предполагам. Но ме сгасиха, честна дума. Отивам да се погрижа за организирането на допълнително бюро за регистриране. В „Златната зала“ обаче има малка криза. Нуждаят се от теб.

— Не се и съмнявам. — Тя се надигна. — Майкъл, трябва да видя какво става...

— Хайде да вървим.

— Нямаш ли какво да правиш? — попита тя, почувствала, че я изнервя, докато върви редом с нея през фоайето.

— Забавно ми е да те наблюдавам. На човек му се полага отдих от време на време.

Качиха се по широко, покрито с килим стълбище и той се огледа.

— Никога не съм бил тук. Бива си го мястото.

— Не знаех. Бих желала да те разведа, но... — Сви рамене. — Разходи се сам, ако искаш, но не те съветвам да използваш

асансьорите. Около осемстотин души пристигат днес и ще са претъпкани.

— Да попадна в асансьор, претъпкан с жени, които пишат любовни романи... — Той неволно потрепери. — Едва ли има нещо по-страшно.

Просторният мецанин бе също така елегантно обзаведен и също толкова претъпкан. Огромните полилеи блестяха примамливо и осветяваха сребърните и месинговите предмети, украсяващи пространството. Изобилстваха вази със снежнобели и червени бегонии. В единия край, дръпнатите завеси позволяваха да се открие възхитителен изглед към залива.

Лора се упъти към редицата от шест врати, където декоративна табелка оповестяваше, че се намира „Златната зала“.

— Няма как човек да не се възхищава на представителите на семейство Темпълтън.

— Какво?

— Определено знаят как се гради хотел.

Оценката ѝ хареса и тя поспря за миг.

— Чудесен е, нали? Този е един от любимите ми, макар и другите да имат своите достойнства. Онзи в Рим, например се издига непосредствено до испанското стълбище. От прозорците му се откриват гледки, които карат сърцето ти да замре. А хотел „Темпълтън“ в Ню Йорк е с неописуемо красив вътрешен двор. Човек дори не подозира, че е възможно да открие такава прелест наред Манхатън. Само една крачка от Медисън авеню и попадаш в съвършено различен свят. Приказни светлини играят по дърветата, има малък фонтан. А в Лондон... — Тя поклати глава. — Не бива да ме оставяш да се впускам и в тази тема.

— Винаги съм смятал, че ги приемаш, като нещо наготово. Грешно съм те преценил — замислено заключи той, докато крачеха към залата. — Колко ли още неща не знам за теб?

— Ние от семейство Темпълтън нищо не приемаме наготово.

При тези думи тя влезе в залата.

Вътре цареше пълен хаос. Половината от масите, където покъсно вечерта щяха да се раздават автографи, бяха подредени, другата — струпани в ъгъла. Планини от кашони се издигаха край стените.

Само мисълта, че трябва да бъдат разопаковани, а книгите — подредени, я правеха нервна. Е, поне това не бе нейна работа.

— Лора? — Отново беше Малиса с очила на носа. Само дето не се хвърли в ръцете ѝ. — Толкова се радвам, че си тук. Още не сме открили книгите на шест авторки, а една пратка от издател е изчезнала безследно в мазето на хотела.

— Ще ги открия, не се тревожи...

— Да, но...

— Ще отида при разпределителите на пратките лично. — Усмивката ѝ трябваше да е успокоителна, а не уморена. — Ако се наложи, ще сляза в мазето и лично ще открия книгите.

— Не мога да ти опиша какво би означавало това за мен. Представа нямаш какво е да съобщиш на една писателка, че книгите, които ще разписва, липсват.

— Затова ще се погрижим да им ги доставим. Дори да се наложи да изпратим някой да купи книгите от книжарницата.

Малиса отметна коси от очите си.

— Организирах с четири национални и шест регионални конференции. С теб най-добре се работи. И не го казвам само защото животът ми е в твои ръце.

Поуспокоена, тя извърна поглед към Майкъл и се усмихна подкупващо.

— Здравейте. Аз съм Малиса Манинг, когато не съм умопомрачена, както сега.

— Майкъл — представи се той. — Писателка ли си?

— Да, особено когато не съм на себе си.

— Имаш ли книга, която да си купя?

Тя премигна. Очите ѝ се изпълниха със задоволство.

— Всъщност, случайно имам една в куфарчето си. Мога да ти я дам. Да ти я надпиша ли?

— Би било страхотно.

— Само минутка.

— Беше много мило от твоя страна — отбеляза Лора, когато Малиса хукна за книгата.

— Обичам да чета. Може да науча нещо. — Той погали ръката ѝ и накрая остави пръстите си да се преплетат с нейните. — Какво ще

кажеш да вечеряме заедно довечера? После да се поразходим с кола, дори да се впуснем в див, невъздържан секс?

— Както обикновено, интересно предложение. — Беше ѝ унизително да си прочисти гърлото, но иначе нямаше да е в състояние да продължи. — Довечера ще работя до късно.

— Но това е напълно налудничаво. — Развеселена, Малиса се приближи и връчи книгата на Майкъл. — Ти си по-силна жена, отколкото предполагам, Лора, щом предпочиташ работата пред невъздържания секс.

Майкъл се разсмя.

— Книгата ти ще ми хареса.

— Надявам се.

— Разчитай, че ще е така. Извини ме за секунда. — Той взе Лора в обятията си, приведе се и я целуна. Цялата кръв се оттегли от главата ѝ. Най-после той я пусна и леко докосна брадичката ѝ. — Все още остава да спазиш онази уговорка, сладурано. Приятно ми беше да се запознаем, Малиса.

— Благодаря. — Загледана в гърба му, Малиса сложи ръка на сърцето си. — Аз съм за качественото, съдържателно писане — подхвана тя — и за внимателния подбор на думите. А единственото, което ми хрумва в момента, е: „Леле, мале“.

Лора се стараеше да избистри главата си.

— Аз, ъ...

— Всичко е наред. Поеми си дъх.

— Ще отида да проверя онова, което ти обещах.

Малиса се въздържа да не се усмихне.

— Ще съм ти доста благодарна.

— Ако ме извиниш...

Лора се стараеше да не залита, докато се насочваше към вратата. Малиса въздъхна и възкликна доста високо:

— Господи, колко обичам този занаят!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва след десет, Лора сви по алеята към Темпълтън Хауз. Беше доволна от добре свършената работа и приятно изморена. От онази умора, даде си сметка тя, на влизане в къщата, която не я тегли към сън.

Но, напомни си тя, само след девет часа я чакаше нов, претрупан с работа ден. Нуждаеше се от хубава топла вана и легло.

Надникна в стаите на децата — спяха дълбоко. Напълни ваната, добави обилно соли и с дълбока въздишка се потопи във водата.

Протегна се, загледа се в капандурата над ваната и се замечта, броейки звездите. Животът ѝ отново се изпълваше със смисъл, помисли си тя. Възвърна доверието на дъщеря си; по пътя неминуемо ще има сблъсъци, но ще се справи. А и всичко бе така блажено нормално, когато сутринта ги откара до училище.

Семейството ѝ е наред. Родителите ѝ се наслаждават на живота и на работата си. Джош и Марго са така отдадени на бебето, Кейт и Байрън очакват дете.

Работата в хотела ѝ носи удовлетворение и я кара отново да се чувства част от екипа на „Темпълтън“. А магазинът... Усмихна се и покри крака си с ароматни балончета пяна. Магазинът се оказва вълнуваща, неочаквана приказка, която ѝ доставяше огромно удоволствие и безброй много приятни изненади. Макар днес да бе извънредно заета, изпита липсата на разговори с клиентите, продажбите, суетенето около стоката, дори обстоятелството да е за известно време само с Кейт и Марго.

Ако утре не възникне нещо спешно, ще отскочи за няколко часа. Същевременно ѝ се искаше да има някакви въпроси, изискващи спешно вниманието ѝ. Биха представлявали предизвикателство да открие верните отговори. Изпълваше се със задоволство при мисълта, как ще успее да намери тези отговори.

Като в книга, хрумна ѝ сравнението, цяла нова страница от живота ѝ се отваря пред нея. Възнамеряваше да ѝ се наслади.

Източни водата, излезе от огромната вана и бавно започна да се подсушава. Намаза кожата си с крем. Свали фибите и ги постави в сребърната кутийка. След това започна продължително да разресва къдриците си.

Едва когато се обличаше, си даде сметка, че всъщност си тананика и въобще не смята да си ляга. Поне не сама.

Шокирана, прецени отражението си в огледалото. От там я наблюдаваше жена в копринени панталони и блуза. Тя се подготвяше да отиде на среща с мъж, проумя Лора. Ваната, солите, парфюма... Всъщност се бе подготвила за Майкъл.

Зачуди се, дали ще успее да го направи докрай.

Той я желаше, но не я познаваше. Нямахше представа какво иска тя, от какво се нуждае. Самата тя не бе сигурна. Как тогава би могъл да знае той? Нямахше идея как една жена се предлага на мъж. В сънищата и мечтите всичко е забавено, обвито с мъгла, но в действителността има непредвидими последствия.

Веднъж се предложи на мъж, в един друг живот. Ако пак го стореше и отново се провалеше, щеше да се почувства унищожена.

Страхливка, упрекна се тя и затвори очи. Щеше ли да остане самотна през останалата част от живота си само защото не бе успяла като съпруга и оттам — като любовница?

Той я желаше и тя бе готова да му се отдаде. Тази вечер. Искаше тази вечер той да не ѝ остави никакъв избор.

Втурна се надолу по стълбите, преди да се е разколебала.

Нощта бе пълна със звуци и аромати, и така вълнуваща. Затича, както жени бяха правили векове наред. Към съдбата, към един мъж.

Куражът ѝ изчезна в подножието на стълбите.

Лампата горе светеше. Трябваше само да се изкачи по дървените стълби и да почука на вратата. Той щеше да разбере и да я вземе. Точно така щеше да постъпи, обеща си тя и постави ръка върху разтуптяното си сърце. Ей сега ще го направи, само да се поуспокои и шеметът ѝ да премине.

Вместо това отиде в конюшнията и мина край яслите на дремещите коне. Не бе виждала кончето, откакто се роди. Само да го зърне, да му се порадва. А после ще отиде и ще почука.

Спря пред вратата на яслата и започна да изучава майката и рожбата ѝ. Малкото лежеше на сламата, а майката бдеше над него.

— Така ми липсва дете, което да има нужда от мен — пророни тя. — Така ти се доверяват, когато се грижиш за тях. Усещането е невероятно? Особено като знаеш, че са излезли от утробата ти.

Продължи да стои там и погали по главата приближилата се кобила. Обърна се и го видя. Целият в черно, същинска сянка, изведнъж добила плът и кръв. Неволно отстъпи назад.

— Аз... Не бях виждала кончето... Не исках да те безпокоя.

— Безпокоиш ме от дълго време. Дори по-дълго, отколкото си давам сметка. — Без да сваля очи от нея, пристъпи напред. — Видях те, как тичаш през моравата. На звездната светлина. Приличаше на излязла от сънищата. Но не си, нали?

— Не. — Отстъпи малко, защото изпита нервност. — Трябва да вървя... — Нямахте сили да откъсне очи от неговите, докато той я приближаваше. — Трябва да...

— Хубавата Лора Темпълтън — прошепна той. — Винаги изглеждаш така спретната... безупречна. Всичко си е на мястото. — Прокара пръст по якичката на блузата ѝ, спусна ръка в деколтето, докато наблюдаваше как очите ѝ се разширяват. — Кара мъж като мен да му се прииска да те разтърси, да разбере коя си ти всъщност и какво се крие зад цялата тази безупречност. — Сложи длан върху гърдата ѝ — едра ръка върху нежната кожа. Усети я как потрепери. — Коя си ти всъщност, Лора? Защо си тук?

Сърцето ѝ биеше така забързано, че тя се зачуди дали няма да изхвъркне и да се озове върху дланта му.

— Дойдох да видя кончето.

— Лъжеш. — Той я притисна към вратата на яслата. Тя поддаде и Лора щеше да падне, ако не я бе задържал. — Бас държа, че той никога не ти се е нахвърлял, не те е разтърсвал, нали? Винаги възпитан, вечният джентълмен. Няма да получиш това от мен.

— Аз... — Беше паникьосана, но и очарована; изплашена, ала и любопитна. Очите ѝ се откъснаха за миг от неговите и тя неволно погледна към сламата в краката им. Беше насаме с него. Попаднала в капан. — Не знам как да постъпя...

— Аз знам. Мога да те накарам да останеш, а мога и да те накарам да побегнеш. Чудя се кое предпочиташ. Ала ти дойде при мен, затова аз диктувам какво ще правим. — Дръпна отвора на блузата ѝ и я разкъса с едно-единствено рязко движение. — Да останеш или да

побегнеш... — Очите му бяха тъмни, изискващи, впити в нейните. Хладният въздух докосна оголената ѝ плът. — Ако останеш, ще си моя. По моя начин. Ще останеш ли, или ще побегнеш? — Хвана я за косите и изви главата ѝ назад. Чакаше. — Остани — прошепна той накрая и впи устни в нейните.

Възбуда и отчаяние я обзеха. Докато я свличаше върху сламата, тя изпитваше едновременно и двете, а той не преставаше да обсипва устните, шията, гърдите ѝ с целувки. Зъбите му се впиха в плътта ѝ и тя извика. От слабините ѝ изригна топлина, цялото ѝ тяло потрепери.

Въпросите бяха свършили. Изборът беше направен. Сега щеше да я обладае, както го бе правил в сънищата ѝ — грубо, бързо и безмилостно.

Тя жадуваше да изпита точно това — болката, грубостта, невъздържаността, нетърпението. Бруталните му устни продължаваха да я изследват.

Кожата му бе така гладка и гореща. Сламата под нея бодеше и привнасяше още тръпка към неописуемото преживяване. Чу как доразкъсва дрехите ѝ. Ръцете му я стискаха, мачкаха, изследваха и притежаваха по особено еротичен начин.

Чу сподавения си вик, забързаното си дишане. Изпитваше върховна наслада. Безпомощна, като сал в открито бурно море, тя се отдаде на съдбата си.

При всяко вкопчване на ръцете ѝ в него — тези нежни дамски ръце, чийто нокти се забиваха в гърба му — кръвта му кипваше. При всяко нейно стенание пулсът му се ускоряваше. Първия път, когато тялото ѝ се разтресе, а името му — неговото име — изпълзя от устните ѝ, главата му се замая.

Виждаше замъглените ѝ очи, изпълнени с наслада, но и шокирани, чуваше сподавените ѝ стонове. Никой не я бе обладал така — беше сигурен. От всички неща, които бе получавала, от всички места, които бе посещавала през привилегирования си живот, това усещане бе различно и ново за нея. Макар една дълбоко заровена у него част да скърбеше, че е единственото, което е в състояние да ѝ предложи, тази нощ щеше да ѝ го предостави в достатъчно количество.

Тази нощ щеше да ѝ поднесе онова, което никой никога не ѝ бе давал.

Усещаше тялото ѝ, обладано от новата наслада. Самият той бе готов да се потопи в нея. Чуваше накъсаното ѝ затруднено дишане. Искаше още и още тя да се гърчи отчаяно от незатихващата му необходимост. Бялата ѝ кожа бе нежна и ароматна, мокра от пот и сладък секс. Тялото му бе така стегнато, толкова мъжко. Мускулите играеха по ръцете му.

Въздухът бе наситен с миризмата им. Каквото и да правеше, тя го приемаше, каквото и да поискаше — тя му го даваше.

Вдигна високо бедрата ѝ и впи пламнал поглед в нея. С едно мощно движение се озова в нея, проникна дълбоко. Ръцете, които силно го притискаха, се отпуснаха върху сламата, когато тялото ѝ сякаш изригна.

— Остани с мен, Лора. — Пръстите му не спираха да се движат по плътта ѝ. — Остани при мен.

Какъв избор имаше? Сега дишаше по-бавно, но зрението ѝ бе неясно. Движеше се с неговото темпо. Спазваше неговия ритъм.

Той потрепери, когато тя свърши и се впи в него. С неимоверно усилие на волята си наложи да не я последва. Още не. Тя искаше още. Кръвта бушуваше като море в главата му, ала знаеше, че тя иска още.

Повдигна я и краката ѝ обвиха кръста му. Тялото ѝ бе така гъвкаво, сякаш бе станало течено. Продължи да я възбужда. Обзе я нов екстаз и главата ѝ се сгуши в рамото му.

Едва тогава зарови лице в косите ѝ и се остави да се освободи напълно.

Тежестта му я притисна към пода. Усещането ѝ се струваше странно и непознато. И изпитваше чувство на триумф, защото съзнаваше, че той не е в състояние да помръдне, че е така опиянен и омаломощен като нея.

Не се съмняваше, защото зърна очите му, усети ръцете му, чу вика му. Отпусна се треперещ, вля се в нея в миг на самозабрава.

В тъмната конюшня, сред сладката миризма на слама и коне, лежаха разкъсаните ѝ дрехи, а кръвта ѝ кипеше от радост. Отново се почувства жена. Не майка, приятелка, отговорен член на обществото. А жена.

Нямаше намерение да се суети, да започне да ниже глупости. Никога не бе изпитвала такива чувства и затова бе по-добре да се държи безгрижно, реши тя.

Усмихна се, намери сили да вдигне ръка и да го погали по косата.
— Най-накрая спазих уговорката.

Той се разсмя и дъхът му погъделичка шията ѝ.

— Как се казваше, сладурано?

Събра сетни сили и се изтърколи от нея, но я придърпа и главата ѝ легна върху гърдите му. Усмивката ѝ бе доволна и сънлива. В косите ѝ имаше слама.

— Господи, колко си красива. Страшно красива и нежна. Порядъчната Лора Темпълтън с изненадващо гъвкаво и енергично тяло, сякаш движено от парен локомотив. Кой можеше да предположи?

Явно не бе очаквала подобна оценка, затова повдигна вежди и отбеляза:

— Не допусках, че аз или то може да се опише по този начин...
— по устните ѝ се разля усмивка, — но определено ми хареса.

— Щом си в толкова добро настроение, защо не ми кажеш, защо дойде тук тази вечер?

— Да видя кончето. — Старателно измъкна една сламка от косата му и го погледна. — На път за теб. Знаеше, че ще дойда.

— По-скоро разчитах. В противен случай щях да превзема къщата и да те довлека тук. Не ми беше ясно още колко време можех да изкарам без теб.

— Майкъл. — Трогната, тя го погали по бузата. — Щеше ли наистина да ме отвлечеш?

— Сладурано, та аз те отвлякох!

— За пръв път ми се случва. — Изчака да се поуспокои. Наблюдаваше как пръстът ѝ се плъзва по шията му. — И се надявам, че не е за последен.

— Не съм очаквал само едно бързо търкаляне из сламата.

Доволна от чутото, тя кимна и отново приглади косите му.

— Тогава пак ще дойда. — Приблужи устни до неговите. — Но сега трябва да вървя.

Той само промени позата си и отново я притисна силно.

— Лора, нали не си въобразяваш, че ще те пусна да си отидеш тази вечер?

Усети как сърцето ѝ радостно трепва.

— Няма ли?

— Не.

Настойчивата му ръка се плъзна към гърдите ѝ, устните му се заровиха в косите ѝ. Тя се изви към него, потрепервайки в предчувствие.

— Добре.

Все пак не възнамеряваше да остане чак до сутринта. Не планираше да се унесе на разсъмване върху купчината слама, със сгушено в него тяло. Не очакваше да се събуди напълно възбудена от устните му върху нейните и ръцете му, които... които...

— Майкъл!

Очите ѝ бавно се отваряха, докато той нежно проникваше в нея. Движеше се бавно и внимателно. Отново ѝ се стори, че сънува.

Той наблюдаваше лицето ѝ, прекрасната руменина, плъзнала по страните ѝ. Очите ѝ се замъглиха. Подутите ѝ устни потрепваха всеки път, когато си поемаше въздух.

Този път се гледаха на светлината на утрото и всеки приемаше ритъма на другия.

Прашинки от сламата се носеха във въздуха, танцуваха, трептяха. Чуваше се чуруликането на птички. Конете в яслите се разшаваха, котките се появиха и тръгнаха да ловуват по гредите.

Ръцете ѝ се вдигнаха и обвиха лицето му, насочиха устните му към нейните и нежно го привлякоха.

— Майкъл — пророни тя.

— Не мога да се въздържа да не те докосвам.

— Не искам да се въздържаш.

Ала той бе забелязал натъртените места по деликатната ѝ кожа, още докато тя спеше.

— Бях груб с теб снощи.

— Забравих ли да ти благодаря за това?

Вдигна глава и ѝ се усмихна широко.

— Възприемам изкрепяването на името ми десет-дванайсет пъти, като достатъчна благодарност.

— Е, тогава — тя отметна косите от челото му, — не искам да бъда третирана като крехко парче стъкло. Никога.

— Значи, ако извадя камшика и белезниците, ще се включиш?

Тя зяпна шокирана.

— Аз...

— Майтапя се.

Боже, какво парче е тя само. Идеше му да прихне на глас. И изцяло негова. Изпълнен с възторг, той се надигна и я взе на ръце.

— Нали не възнамеряваш... Искам да кажа... Нямам намерение да ме налагаш по дупето...

— Сладурано, дупето ти е възхитително. — Звучно я целуна. — Но понеже се съмнявам, че ще искаш да го изложиш на показ, на път за къщи, най-добре е да ти намерим някакви дрехи.

— Много бих била благодарна... Какво правиш? — провикна се тя, когато той я изнесе навън.

— Отнасям те горе, за да ти намерим дрехи.

— Не можеш да ме понесеш така. Аз съм гола. И двамата сме голи. Майкъл! Божичко...

Студеният утринен въздух ги облъхна с прекрачването на прага.

— Рано е — уточни той спокойно. — Никой няма да ни види.

— Голи сме — успя единствено да изрече тя. — Съвсем голи и навън!

— Да, денят се очертава хубав. Планирала ли си нещо за довечера?

— Аз... — Нима не разбираше, че стоят на прага на конюшната чисто голи? — Внеси ме вътре!

— Хладно ли ти стана? Ей сега ще те сгрея.

С Лора на ръце той все пак успя да отвори вратата. Колко уничително, мина ѝ през ума. Каква безцеремонност. И колко възмутително.

— Пусни ме!

— Разбира се.

Остави я да стъпи и зачака представлението да започне. Тя не го разочарова.

— Ума си ли загуби? Ами, ако момичетата погледнат през прозореца и ни видят?

— Още няма шест часа. О, те имат навика да зяпат през прозореца на зазоряване с бинокъл, така ли?

— Не е там въпросът. Не желая да бъда разнасяна така само защото си си загубил ума и смяташ, че е забавно. Дай ми някаква риза.

Той прокара език по устните си, докато я наблюдаваше. Дори със слама в косите и зачервена от главата до петите от срам и гняв, успяваше да изглежда пълна с достойнство. Беше... фантастично.

— Сладурано, възбуждаш ме. Струва ми се, нямаме време за още един рунд.

— Какъв си...

— Селянин? Варварин?

С усилие тя се възпря. Беше невъзможно да спори при подобни обстоятелства.

— Бих искала да ми послужиш с някакви дрехи, ако обичаш.

— От друга страна, защо не — продължаваше да разсъждава той на глас. — Ще ни отнеме само няколко минути.

— Майкъл! — Тя се отдръпна, потресена от намерението, което съзря в очите му. — Майкъл, няма да позволя...

„Да бъде повалена на пода, помисли си тя, да бъде целувана, докато всичко останало престане да съществува, да стигна до разтърсващо блаженство.“

— Господи... — простена тя, отпусна стиснатите си в юмруци ръце на килима и се остави да бъде обладана.

Отне им повече от няколко минути, затова след време се наложи Лора да се промъква като крадец в собствената си къща. Само да стигне до горния етаж, мислеше си тя, отваряйки страничната врата, да се промъкне към гостната и оттам — към стаята си.

Децата ѝ всеки момент ще се събудят. Нейните деца! Трепна и стиснала обувките в ръце, тръгна на пръсти да прекоси антрето. Ума ли си загуби? Какви обяснения ще дава, ако...

— Госпожице Лора!

... се случи най-лошото, помисли Лора фаталистично и се извърна към шокираната Ан Съливан.

— Ани. Аз... Излязох рано... Да се поразходя...

Много бавно Ан продължи да слиза по стълбите. Макар и вдовица от двайсет и пет години, разпознаваше кога една жена е прекарала в обятията на мъж цялата нощ.

— Облечена си в мъжка риза — обърна ѝ тя внимание сковано. — И имаш слама в косата.

— Ъ... — Лора си прочисти гърлото, измъкна една сламка от косата и започна отново: — Да, така е. Бях... навън, както казах, и...

— Така и не се научи да лъжеш.

Ани застана в подножието на стълбището и се загледа в жертвата си, като майка, готова да започне с поученията към неразумното си дете. Със смесица от веселие и опасения Лора забеляза симптомите.

— Ани...

— Била си в конюшната и си се въргаляла в сламата с неизтощимия женкар Майкъл Фюри.

— Да, бях в конюшната — потвърди Лора, обвивайки се с мантията на достойнство. — Да, бях с Майкъл. Вече съм голяма жена.

— С ум на пиле! Какво си мислеше? — продължи тя, като размаха пръст. — Жена като теб да се въргаля в сламата с такъв като него.

Към любимите си същества Лора проявяваше търпение. Затова гласът ѝ остана спокоен.

— Предполагам, отлично се досещаш какво съм мислила. Каквото и да смяташ за него или за акъла ми, фактът, че съм на трийсет години, си остава, Ани. Той ме желаше. Аз го желая. И през целия ми живот — през абсолютно целия — никой не ме е карал да се чувствам по този начин.

— Заради моментно удоволствие...

— Да, заради моментно удоволствие — кимна Лора. Дори само това да бе всичко, което щеше да извлече от случилото се, рече си тя, пак щеше да бъде благодарна. — Бях омъжена десет години и никога не разбрах какво значи да ти бъде доставена наслада и — надявам се — да доставиш наслада на такъв мъж. И съжалявам, ако не одобряваш случилото се.

Лицето на Ан стана безизразно.

— Не е моя работа да одобрявам или не.

— О, не ми пробутвай това високомерно отношение, икономка-господарка Ани. Вече е прекалено късно. — С въздишка хвана ръката на Ан, вкопчила се здраво в парапета. — Знам колко се тревожиш за мен, знам, че всяка твоя дума е продиктувана от грижа и любов. Но пак не би успяла да промениш начина, по който се чувствам, или онова, от което се нуждая.

— И си въобразяваш, че се нуждаеш от Майкъл Фюри?

— Не. Всъщност, не знам. Не съм решила какво ще правя или накъде искам да поемат нещата, но със сигурност възнамерявам да не пропусна моментите на удоволствие.

— Независимо от цената?

— Да. Поне веднъж в живота си ще го направя, каквато и да е цената. Трябва да си взема душ. — Тръгна нагоре по стълбището, спря и се извърна. — Не желая да вадиш душата на Майкъл, заради случилото се, Ани. Не е твоя работа или на когото и да било друг.

Ан наведе глава и остана така, докато не чу вратата на Лорината стая да се затваря. Дори и да не беше нейна работа да разговаря с Майкъл Фюри, тя бе наясно със задълженията си и възнамеряваше да ги изпълни.

Без колебание се отправи през хола към библиотеката. Обаждането до Франция нямаше да ѝ отнеме много време. Тогава всичко ще си дойде на мястото, реши тя. Всичко.

— Желая да разговарям с господин или госпожа Темпълтън, ако обичате. Обажда се Ан Съливан — икономката на дома.

— В конюшната? В сламата? Цялата нощ? — На втория етаж в „Претенции“ Кейт се завъртя на столчето и зяпна. Десетминутната следобедна почивка се очертаваше далеч по-интересна, отколкото предполагаше. — Ти?

— Какво толкова шокиращо има? — Лора отмести чая и забарабани с пръсти по масата. — Нали съм човек, а не някаква навиваща се кукла?

— Приятелче, звучиш ми доста навита. И не съм точно шокирана. Просто не си представях, че е в стила ти да се хвърлиш върху сламата, но щом ти е харесало... — Тя се усмихна и си взе от бисквитите. — А доколкото разбирам, се е получило чудесно.

Омилостивена, Лора също си взе бисквита.

— Аз — обяви тя — се държах като животно.

Кейт грабна ръката ѝ и я вдигна в знак на победа.

— Браво, шампионке. А сега — подробностите!

— Не мога. Или... Не. — Очите ѝ блестяха като тези на приятелката ѝ. — Не, не мога.

— Добре де, поне малко... Няколко щрихи от дивата ноц на Лора!

Тя се засмя и прехапа устната си. Господ ѝ е свидетел, че може да каже на Кейт и на Марго всичко. А отдавна не бе имала нещо, така прекрасно и безразсъдно, което да сподели. Старателно започна да прибира трохите от масата.

— Разкъса ми дрехите.

— Метафорично или буквално?

— Буквално. Превърна ги в дрипи. Просто... — Притисна корема си с ръка. — Господи!

— Господи! — повтори Кейт, като си вееше пред лицето с ръка.

— Това е. — Лора се надигна от столчето и изля изстиналия чай в мивката. — Не мога да го разкажа. Чувствам се като гимназистка.

— Приятелче, завършила си вече. Честито! — Наклони глава и се загледа как Лора плакне чашата. Познаваше жената пред умивалника така добре, както и себе си. — Влюбена ли си в него?

Лора наблюдаваше изтичането на водата.

— Не знам. Любов, или такъв вид любов не е така лесна, както мислех някога. Надявам се да не излезе така, понеже не желая да усложнявам нещата.

— Веднъж каза, че любовта те връхлита, а не се планира — напомни ѝ Кейт. — За себе си открих колко си права.

Внимателно постави чашата да се изцеди. И без това вече достатъчно задълбочено бе обмисляла въпроса на Кейт, защото очакваше да ѝ бъде зададен от онези, на които най-много държеше.

— Ако ме връхлети, ще гледам да се справя. Майкъл има доста повече качества, отколкото предполагах. — Лора избърса ръце и се извърна. — Този път няма да изисквам повече, отколкото той е склонен да ми даде. Просто ще се насладя на усещането.

— Ще ти стигне ли?

— Ако взема под внимание как се чувствам днес следобед — напълно. — Усети се свободна и протегна високо ръце.

— Радвам се да видя, че се забавлявате. — Марго стоеше на прага намръщена. — Една от вас щеше да ме смени, ако си спомняте. За разлика от вятърничавите си партньорки, не съм почивала от четири часа.

— Извинявай. — Лора бързо отпусна ръце. — Ей сега отивам.

— Не, аз ще отида. — Кейт скочи от стола. — Така ще имаш възможност да разкажеш на Марго.

— Какво да ми разкаже?

— Снощи Майкъл е чукал Лора в яслата до умопомрачение.

Марго грациозно подреди косите си, а Лора се изчерви.

— Сериозно?

— Разкъсал ѝ дрехите — добави Кейт, отправяйки се навън. — Но ще оставя Лора да сподели подробностите.

Тананикайки, Марго седна и кръстоса добре оформените си крака.

— Лора, налей ми малко чай, ако обичаш. Гроги съм.

Лора моментално изпълни желанието ѝ и постави чаша на масата.

— Искаш ли бисквита?

— А защо не? — Марго си избра една и отхапа. — Сега седни и започни да ми разказваш подробно. И не се притеснявай да се впускаш в детайли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подсвирквайки, Майкъл пришпори Зип в галон и нахлу в гората, като устремен слънчев лъч. Малкият дявол наистина умее да тича, помисли си Майкъл. Жалко, че ще се разделят, но полученото сутринта предложение бе повече от примамливо.

След няколко часа бързото жребче щеше да е на път за щата Юта.

— Ще се забавляваш с женските там, момчето ми, и ще дадеш живот на няколко шампиона.

А с получените пари, Майкъл щеше да купи светлокафявата кобила и малкото ѝ, на които хвърли око.

Кобилата е своенравна, разсъждаваше той. По време на огледа два пъти се опита да ритне него и стопанина си. С това само още повече се хареса на Майкъл. А беше родила и такава великолепно жребче. Вече виждаше как го превръща в кон за разплод.

След две години, пресмяташе Майкъл, ще е оплодил двайсет кобили, а след четири — ще бъдат шейсет.

Славно ще се разбират, реши Майкъл. Надменната кобила и енергичното жребче слагат началото на новата фаза в бизнеса му.

След две години, по негови изчисления, ранчо „Фюри“ ще бъде нещо повече от средство за преживяване. Ще бъде синоним за качество. А това, рече си Майкъл, докато яздеше Зип към конюшната, е нещо, което не е имал през живота си.

Нямаше как, а и се смущаваше да обясни на когото и да било колко много се стреми към качеството. Не само по отношение на онова, което притежаваше или изграждаше, а и у самия себе си. Винаги е искал да постигне нещо. Да представлява нещо.

Тръгна от нищото. Това не се променя. Както и фактът, че остави една горчилка в душата му, която не можеше да бъде заличена.

Години наред се убеждаваше, че няма значение какви са родителите му, как е израснал, къде е живял. Ала се оказа, че има. Сега

го осъзнаваше дори по-остро отпреди. В живота му се промъкна една жена, която не биваше да е там.

Рано или късно, не се съмняваше, тя сама щеше да го проумее. Обиден, но с ясното съзнание за тази неизбежност, препусна още по-бързо. Ала нито за миг не би признал, че всъщност искаше да избяга. Нито можеше да бъде толкова откровен — дори пред себе си — че откакто снощи влезе в конюшната и я завари там, емоциите му бяха в пълен хаос.

Сякаш бе предопределена да е там, за него. Сякаш беше възможно да вземе и задържи нещо толкова прекрасно и жизнено като Лора. И да е за нея онова, което тя е за него.

По дяволите, смъмри се Майкъл наум, присвивайки очи от силната слънчева светлина, няма да си позволи да гради мечти за съвместен живот с Лора. Ако не друго, поне е реалист. Ще изкарат известно време заедно и ще даде от себе си колкото може, докато трае връзката.

Конят се готвеше за скок, когато Майкъл зърна фигурата до заграждението. Прескочиха оградата и Майкъл спря сред облак прах.

— Страшен кон — провикна се Байрън, докато Майкъл го приближаваше.

— Вярно е. — Майкъл се наведе, потупа Зип по врата и скочи на земята. — Днес го продадох. На някакъв от Юта. — Свали седлото и го остави на оградата. — Иска да създаде поколение състезателни коне.

— Ще ги получи. — Байрън се наведе и погали гладката шия на коня. — Дори не се е уморил.

— Не. По-скоро ще изтощи първо ездача си.

— Изненадан съм, че самият ти не го използваш за разплод. Първокласен е.

— Да, първокласен е. Но се налага да създам друга основа, преди да се захвана с разплод на расови коне. — „Още две години, напомни си той, и ще съм готов.“ — В момента повече ме интересува търговията с коне и натрупването на капитал.

— Имаш добър старт. Ей онзи там — продължи Байрън, — колко струва?

— Макс? — Майкъл обърна глава и се загледа как конят размахва опашка. — По-скоро бих продал майка си. — Протегна ръка и Макс се приближи. — Радваш ли се да ме видиш, Макс? — Конят

оголи зъби и изпръхтя във въздуха. — Добре, дай целувка. — Макс гальовно се отърка в брадичката на Майкъл и понеже не беше глупак, започна да души по джобовете му. — Очевидно само любов не стига. Искаш ли?

— Какво, целувка от коня ти или морков?

— Коего предпочиташ.

— Ще се откажа и от двете, благодаря. — Но прокара ръка по гривата на коня. — Стоката ти е забележителна.

— Искаш да купуваш ли?

— Не би трябвало, особено след като Кейт е... — Погледна ласкаво кобилата, която хранеше малкото си. — По дяволите, изглежда, няма да успея да се въздържа.

Майкъл взе четката и започна да разресва Зип.

— Колко тежиш? Деветдесет?

— По-скоро деветдесет и пет — отвърна Байрън разсеяно.

— Виждаш ли онзи скопен дорест кон, с белите чорапки? Ще те издържи с лекота.

Байрън огледа коня с възхищение.

— Хубавец е.

— И добър за яздене. Не е капризен, но му трябва твърда ръка. Подходящата ръка. — Майкъл леко се засмя. — Ще ти го предложи изгодно, защото си роднина на Джош и съпруг на една от любимките ми.

— Не съм дошъл тук да купувам кон.

— Така ли? — Майкъл небрежно се облегна на Зип, вдигна единия му крак да огледа копитото. — А тогава защо?

— Бях наблизил и си помислих, дали не искаш да дойдеш в събота. Ще направим игра на покер.

— Обикновено играя с удоволствие. — Направи пауза и присви очи. — Но нали няма да е от онези събирания, при които наоколо кръжат жени и питат дали чифт бие флош?

— Кейт би те ритнала по задника за това предположение — отвърна Байрън, но все пак се усмихна. — Не, ще бъдем мъжка компания.

— Тогава ще участвам.

— Може да спечеля дорестия кон от теб?

— Мечтай си на воля, господин Де Уит.

— Наистина е много хубав — промърмори Байрън.

Майкъл потисна усмивката си и продължи да чисти копитото на Зип.

— Я, да го поразгледам отблизо.

Без да го е грижа за скъпия костюм, шит по поръчка, Байрън прескочи заграждението.

— Чувал съм, че вие, южняците, сте акули при игра на карти, а също и конекрадци — подхвърли Майкъл.

— Правилно си чул.

Докога ще ме кара да я чакам, питаше се Майкъл, кръстосвайки напред-назад, докато гледаше бутилката вино на плота. Почеса се по главата. Отиде и купи бутилка вино! Та това изобщо не бе в неговия стил, но предположи, че да се люби в конска ясла, не бе пък в стила на Лора. Най-малкото може да ѝ предложи поне едно цивилизовано питие. Преди отново да ѝ се нахвърли.

Което искаше да направи. Ако тя изобщо се появеше.

Разбира се, че ще дойде, повтори си той поне десет пъти през последния половин час. Съдейки по онова, което изпиташа снощи, тя трябва да бе не по-малко нетърпелива от него за повторно изпълнение. Сигурен бе, че си бе мислила за него безброй пъти, точно както и той за нея.

Можеше да се закълне, че усещаше аромата ѝ всеки път, щом си поемеше дъх. И как само изпадаше в транс, появеше ли се образът ѝ в мислите му, или му се струваше, че чува гласа ѝ.

Искаше я.

Желал ли бе нещо по този начин досега? Някога искаше да се спаси и го постигна. Жадуваше за опасности, рискове и безразсъдни приключения. И това получи. После закопня за спокойствие и живот, с който да се гордее. Залови се и го постигна.

Но притежаваше ли Лора? Щеше ли да му се изплъзне, преди да я хване здраво, преди да е решил какво ще прави с нея?

Ядосан, че се тревожи за нещо, което не би трябвало да е проблем, той си наля вино. Помириса го, сви рамене и пресуши чашата. После я остави и отново закрачи напред-назад, като котка, затворена в клетка.

Следобеда, докато наблюдаваше товаренето на продадения кон, зърна Ан. От стрелкация ѝ поглед разбра, че Лора не е успяла да мине незабелязано покрай нея сутринта.

Засмя се, като си представи сцената: елегантната господарка на къщата се промъква призори с развлечени джинси и риза и е заловена от вездесъщата икономка.

Ами ако госпожа Съливан е заключила Лора? При тази мисъл усмивката му изчезна. Ами ако държи Лора насила в къщата и не я пуска? Може би...

Може би е най-добре да се стегне, реши той.

По дяволите! Бутна вратата със замах. Ще отиде при нея.

От рязкото отваряне Лора отскочи назад и притисна ръка към гърлото си.

— Изкара ми акъла.

— Извинявай. Точно отивах да те спася от затвора.

— О? — Тя се усмихна озадачено. — Така ли?

— Но, изглежда, сама си се справила.

— Нямахте начин да дойда по-рано. Настана малък хаос. Родителите ми са решили да се върнат по-рано. Пристигат след два дни и момичетата бяха силно развълнувани. Едва успях да ги сложа по леглата. После...

— Няма нужда да ми обясняваш. Просто ела.

Притисна я силно към себе си. Освободи се отчасти от натрупаното напрежение и раздражение с една груба целувка. Притисна гърба ѝ към вратата и като хвана с ръка косата ѝ, жадно впи устни в нейните. Същото, помисли си тя, обвивайки се около него. Същата топлина, бързина... и вълшебство. Когато успя отново да поеме дъх, ръцете ѝ все още стояха вкопчени в ризата му.

— Мислех...

— Какво?

Тя поклати глава.

— Нищо. — Усмихна се и обгърна лицето му с ръце. — Здравей, Майкъл!

— Здравей, Лора. — Повед я навътре и затвори вратата с ритник. — Канех се да ти предложа вино.

— Чудесно.

— Но това ще стане малко по-късно — поясни той, вземайки я в обятията си.

— О, така е чудесно.

Донесе ѝ чаша. Тя седеше върху разхвърляното му легло, наметната с една негова риза. Тъй като не притежаваше онова, което според него бе сбъркана представа за скромност, той се настани гол срещу нея.

— Има малък повод да празнувам — докосна той чашата ѝ със своята.

Тя се чувстваше така освободено, че се чудеше защо още не е полетяла.

— Какво празнуваш?

— Днес продадох два коня. Единия го купи зет ти.

— На Байрън? — Отпи и разпозна деликатната жилка на шардонето. — Странно, Кейт не ми е споменавала, че ще купуват кон.

— Мисля, че още не ѝ е съобщил.

— Ах...

— Да не би Кейт да има нещо против конете?

— Не, но е ангажимент. Изненадана съм, как така не са го обсъдили. И тя ще остане изненадана, сигурна съм.

— Според мен той ще се справи с нея.

— Не е въпрос на справяне. Бракът е партньорство и решенията се взимат с взаимно съгласие. Защо се смееш?

— Толкова си привлекателна. Седиш разрошена и изнасяш лекция за етиката на взаимоотношенията.

— Не изнасям лекция. — Тя отпи малка глътка. — Просто обръщам внимание. Не те ли интересува етиката във взаимоотношенията?

— Разбира се. — Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. — Но си представям, че както при всички взаимоотношения, понякога едната страна взема решението самостоятелно, а другата се подчинява. Харесва ми този белег тук. — Пръстите му се плъзнаха още по-нагоре към малка вдлъбнатина. — Прилича на луна. И е по-секси от татуировка.

— Опитваш се да ме отклониш от темата.

— Не е нужно да полагам огромни усилия. — Плъзна пръст обратно към коляното ѝ. — Просто не ми се иска жената на този тип да му се развика. Хареса коня, а и аз малко го подтикнах. — Сви рамене. — Ако Кейт не обича коне, ще загубя сделката.

Лора вирна глава.

— Според теб Кейт е опърничава, а Байрън — под чехъл?

— По-скоро прекалено сговорчив. — Развеселен, той повдигна крака ѝ, за да целуне коляното ѝ. — Винаги ли всичко обсъждаше цивилизовано с Риджуей?

— Не. И това бе част от проблема. Правех, каквото искаше, и се държах като добре възпитана, отговорна и безгръбначна съпруга.

— Извинявай. — Ядосан на себе си, че полюбопитства да надникне в тази част от живота ѝ, той стисна лекичко коляното ѝ. — Неуместен въпрос.

— Напротив. — Тя леко се размърда и се намести на възглавниците, подпрени върху таблата на леглото. — Това ми послужи за урок. Научих се никога повече да не бъда безгръбначна, некадърна или мълчаливо отчаяна. — Потрепваше с пръсти по чашата, докато изричаше онова, което ѝ бе на сърцето. — Всъщност, допуснах той да го стори и затова съм не по-малко виновна от него. Единствено съжалявам, че се наложи да го заваря с друга в леглото, та чак тогава да се замисля да подреда живота си.

— Сега щастлива ли си?

— Да. И благодарна. — Отново се усмихна. — И на теб съм благодарна.

Погали с пръст коляното ѝ.

— Защо?

— Защото ми помогна да разбере, че имам сексуални потребности.

Очарован от думите ѝ, той докосна устните ѝ със своите и постави чашата си на масичката до леглото.

— Имала си проблеми в това отношение, така ли?

— Вече нямам.

— Най-добре да проверя, за да се убедя. — Но преди тя да успее да го притегли в обятията си, той се дръпна назад. — Мисля да започна отгук. — И повдигна крака ѝ.

— Да не възнамеряваш... О... — Главата ѝ се отпусна назад, когато той заработи със зъби и език. — Господи — простена тя, усещайки всичките си нерви възбудени. — В клуба има басейн с подводен масаж, но никога не съм се чувствала така.

— Да не започнеш да си фантазираш, че съм масажистът?

Тя се засмя, потрепери и отново простена.

— Не, действителността е просто... Господи! — Изпусна чашата и разля виното по себе си и чаршафите. — О, съжалявам. Чакай да...

— Не. — Леко я побутна и тя отново се озова върху възглавниците. — Стой така, докато свърша. — Лекичко захапа глезена ѝ. — Предишния път малко избързахме. Пропуснах някои детайли.

Леко повдигна бедрата ѝ.

— Дръж се, сладурано. Смятам да те поведем на дълга езда.

Все едно я разкъсваха от всички страни. И отвътре, и отвън. И съзнанието, и тялото ѝ. Успяваше единствено да се наслаждава на усещанията. Той я обхождаше цялата, сякаш бе храна, която трябваше да се погълне, блюдо след блюдо.

Беше оставил светлините запалени и те блестяха прекалено ярко дори през затворените ѝ клепачи. Въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец, изведнъж стана толкова тежък, че едва успяваше да диша. Кожата ѝ пламтеше от досега на ръцете и устните му.

Никога не бе изпитвала такива усещания, никой не я бе докосвал така.

Изведнъж устните му — жадни и груби — се впиха в нейните. Вече беше луд да я има, луд да я види прикована от него в екстаз. Главата ѝ бе отметната назад, очите — затворени, а ръцете здраво стискаха таблата, сякаш само тя бе в състояние да я задържи. А той искаше да е още по-далеч.

Използва ръцете си, докато тя неистово се притискаше към него и следваше ритъма му. Наблюдаваше я, докато не простена името му, докато ръцете ѝ не се отпуснаха, докато тялото ѝ не заприлича на восък.

Лежеше неподвижно, нямаше сили дори да простене. Той я повдигна, за да разголи раменете ѝ.

— Прекрасна си, госпожице Темпълтън. Златна. — Погали с ръка косите ѝ. — Розова.

Докосна гърдите ѝ и тя потрепери.

— Майкъл... — Отвори очи и цялата стая се завъртя пред погледа ѝ. — Не мога...

— Не можеш ли? — Нежно се наведе и прокара език по зърната на гърдите ѝ. — Я да видим.

— Знам, че... — Тя се пресегна, убедена, че ще го завари възбуден. — Нека аз...

— Някой друг път. — Усмихна се, макар кръвта му да закипя от лекия досег на пръстите ѝ. — Някой друг път ще спазим тази уговорка. А сега, нека да завършим това по класическия старомоден начин.

Отново впи устни в гърдите ѝ и изтръгна поредния стон.

— Разни неща се случват вътре в мен... — Едва дишаше. Тялото я болеше от копнеж да го има. — Нямах представа какво изпитвам...

Тя отново усети възбудата. Невероятно силно. Идеше ѝ да заплаче. Той не се откъсваше от гърдите ѝ, езикът му копнееше да поеме вкуса ѝ.

Мина ѝ през ума, че и двамата са хванати в капан, заключени, в плен на едни и същи усещания. Прие това и потърси устните му.

Последва невероятна скорост, изгаряща топлина, стенания и допирът на плът до плът. Все по-силно и по-дълбоко, докато той накрая не потъна в нея.

По-късно, когато пулсът им се поуспокои и въздухът отново можеше да се диша, тя се размърда. Ръката му я притегли към себе си.

— Мислех, че спиш — промърмори тя.

— Спях.

— Трябва да вървя. Не мога да се промъквам вкъщи всяка сутрин на зазоряване с обувки в ръка.

— Остани малко. — Още не се бе разбудил и гласът му бе плътен. — Искам да те подържа.

Сърцето ѝ се разтопи. Нежно отметна кичур коса от челото му. Дива, непокорна коса, помисли си тя. Дяволска коса, тъмна и съблазнителна.

— Ще остана още съвсем малко.

Опря глава на рамото му и постави ръка върху гърдите му. Ала той беше заспал отново. Тя лежеше и усещаше ударите на сърцето му.

Госпожа Уилямсън плъзна препълнена чиния с палачинки под носа на Майкъл. Не му оставаше друго, освен да ги изяде. Със скръстени на гърдите ръце, тя го наблюдаваше как поема първата хапка.

— Цена нямат — отбеляза той. — Когато построя новата си къщата, как ще се прокрадвам тук да ме храниш? Ще ми липсва. Сигурна ли си, че не искаш да се омъжиш за мен и да те отведеа?

— Продължавай с този въпрос и мога да те изненадам. — Наля му кафе. Момчето винаги е имало невероятен апетит, припомни си тя. — Изяде ли яхнията, която ти изпратих?

— Заедно със съдинката. — Разсеяно се протегна и погали котето, замотало се в краката му. — Заедно с пая и бисквитите. — Сграбчи ръката ѝ и я доближи до устните си. Тя се разсмя. — А ако някой ден направиш онази шоколадова торта с крема и сметаната...

— Двупластовата шоколадова торта, любимата на госпожица Лора.

— Така ли? — Очевидно вкусовете им извън леглото също не се различаваха. — Вероятно няма да забележи, ако липсват едно-две парчета.

— Ще видим. — Тя прокара ръка по косата му и го дръпна за опашката. — Трябва да се подстрижеш. Мъж като теб да ходи като хипи.

— Последното хипи имигрира в Гренландия през 1979 година.

— О, колко сме образовани. Я най-добре си изяж закуската. Аз ще се погрижа и децата да хапнат, преди да тръгнат за училище. А и за госпожица Лора — добави тя, връщайки се при печката. — Яде като врабче. Никога не разполага с време да започне деня с подходяща закуска. Вечно ми казва: „Само кафе“. Как се поддържа едно тяло само с кафе?

На него тялото на Лора му изглеждаше добре поддържано, но прецени, че не е разумно да го споменава.

Госпожа Уилямсън наистина имаше слабост към него, но нека не си въобразява, че би одобрила въвличането на господарката в горещи сексуални сеанси.

— Ще се поболее като госпожица Кейт миналата година.

Майкъл се откъсна от мислите си и я погледна.

— Кейт е била болна?

— Язва. — Самата мисъл действаше обидно на госпожа Уилямсън и тя спря да обръща палачинката. — Представяш ли си? Непрекъснато правеше упражнения, не си дояждаше, не миряса, докато не стана слаба като дъска. Е, накрая все пак нещата си дойдоха на мястото.

— Сега е добре, нали? Изглежда чудесно.

— В идеална форма е и очаква дете.

— Кейт е бременна?

— Сега е в отлична форма и е щастлива. Съпругът ѝ не ѝ позволява да се впуска в дивотии. Той е разумен и знае как да се грижи за една жена.

— Изглеждат страхотно заедно. — От класа, помисли си Майкъл, като свъси вежди. И как иначе? Нали Байрън е израснал в южняшки род, а Кейт във всяко отношение прилича на семейство Темпълтън. — Страшно си подхождат — добави той.

— Така е. Много е приятно човек да види Кейт щастлива, пък и Марго така добре се задоми. А на госпожица Лора ѝ остана сама да отглежда двете си ангелчета. — Направи жест с черпака и спря да си поеме дъх. — Хубаво, че родителите ѝ се връщат. Никой на света не го бива да оправя каши по-добре от господин и госпожа Т.

Вратата се отвори и тя млъкна, за да не бъде обвинена, че клюкарства.

— Госпожо Уилямсън... О, здравей Майкъл.

В бледожълтия си костюм Лора изглеждаше като свежо цвете. Въобще не приличаше на жената, която простенваше името му предишната нощ. Освен ако човек не я погледнеше в очите.

— Здравей, Лора. Госпожа Уилямсън се смили над един умиращ от глад мъж.

— Палачинки с боровинки. Момичетата ще са в див възторг.

— Седни, госпожице Лора, и хапни и ти.

— Нямам време. Само кафе, ако обичаш. Търсих Ани. — Тя пое чашата, която госпожа Уилямсън ѝ подаде. — Налага се да тръгна рано. В службата има някакъв проблем. — Погледна часовника си. — Трябваше вече да съм в колата, но не открих Ани и не знам дали ще може да откара момичетата на училище.

— Излезе. Отиде на пазара на фермерите.

— О... — Лора прокара ръка през челото си. — Забравих. Тогава ще се наложи...

— Аз ще ги откарам.

Заета с пренареждане на претрупаната си програма, Лора премигна.

— Какво?

— Аз ще ги откарам.

— Не мога да...

— Никакъв проблем, а и ти очевидно не разполагаш с време да спориш. Заминавай на работа. Надявам се да успея да откарам две момиченца на училище, без да им нанесе трайни щети.

— Не това имах предвид. — Беше прав, призна тя, като още веднъж погледна часовника. Нямаше време да спори. — Благодаря ти. За да стигнеш, тръгваш по шосе №1 на юг и...

— Знам къде е. Нали и ти посещаваше същото училище?

— Да. — Представа нямаше, че знае в кое училище е ходила, а още по-малко — че го е запомнил. — Наистина ти благодаря, Майкъл. Закъснявам.

Отмести чашата с кафе и стана.

— Успокой се. Хотелът няма да се срути, ако закъснееш за едно съвещание.

— Не, но моят отдел може и да се срути. Тази сутрин Али трябва да предаде съчинението си по английски. Написала го е и аз го проверих. Но вероятно ще се на ложи да ѝ напомниш. А Кейла да преговори думите за правопис по пътя. Има контролно. Али да ѝ помогне.

— Казах, че ще се справя.

— Добре, но се погрижи да си вземат и чадърите. Вероятно ще вали.

— Хайде. — Той се надигна и забравил, че не са сами, я целуна. — Върви.

— Аз... — Хвърли поглед към госпожа Уилямсън, която небрежно си тананикаше, обсебена от палачинките. — Е, добре. Но все пак напомни им да нахранят кучето. Понякога...

— Вън! — Тъй като определено се нуждаеше от тласък, той я побутна към вратата. — Иди да опяваш на някой друг.

Тя понечи да каже още нещо, но той свойски я потупа и я накара да тръгне.

— Как може един човек да започва деня си по този начин? — промърмори той на глас и се извърна само за да види, че госпожа Уилямсън го наблюдава изпитателно. — Всеки ден ли е така?

Без да обръща внимание на въпроса му, тя го приближи. Реши, че се досеща какво иска да му напомни. Мъж, който влиза през задната врата, няма право да влиза през парадната.

Застана пред него и през стиснати устни процеди:

— Чудех се, дали се навърташ наоколо единствено заради готвенето ми.

От време на време тя все пак успяваше да го накара да се почувства неловко и той неволно натика ръце в джобовете.

— Е, и какво, ако не е така?

— Ами много добре. — Плесна го леко по бузата и се усмихна на изненадания израз в очите му. Това момче, помисли си тя, никога не е разбирало собствената си цена. — Много добре и за двама ви. И крайно време, ще добавя. За пръв път в живота си това момиче среща истински мъж.

Смаян, той поклати глава. Когато все пак успя да намери гласа си, пророни:

— Госпожо Уилямсън, направо ме съсипа.

— Ще го направя, ако разбиеш сърцето й. Но междувременно би трябвало да успеете да си помогнете един на друг. А сега сядай и довърши закуската си, преди да е изстинала. Ако сам ще се справяш с момичетата тази сутрин, ти е нужно да се заредиш с гориво.

— Обичам те. Наистина.

На лицето й цъфна широка усмивка.

— Знам, момче. И аз те обичам. А сега, сядай и яж. Те ще се появят всеки момент, бърбиви като свраки.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През досегашния си живот Майкъл Фюри скача от високи сгради, сражава се в джунгли, преживя ураган в открито море, състезава се с високоскоростни автомобили и няколко пъти си чупи кости. Участва в кръчмарски сбивания, прекара една нощ в ареста, където „изкуството“ по стените представляваше анатомично преувеличена скица на дамски полов орган. Убива мъже и люби жени.

И, даде си сметка той, всъщност бе водил живот на сянка.

Никога не се беше изправял пред премеждията и затрудненията да изведе две момиченца от дома им и да ги откара на училище.

— Какво значи, не можеш да ходиш с тези обувки?

— Не подхождат на тоалета ми.

Присви очи и внимателно разгледа Али, облечена в пола на цветя и розова жилетка. Само преди минута не беше ли нещо зелено?

— Така каза и миналия път, а на мен ми изглежда добре. В края на краищата става въпрос за някакви обувки.

С маниера на жените, характерен от появата на Ева със смокиновото листо, Али извърна очи.

— Не са подходящи. Трябва да ги сменя.

— Е, побързай, за бога — промърмори той.

Тя се втурна нагоре и остави Кейла, която го дърпаше нетърпеливо за ръката.

— Забравих как се пише „бъркотия“.

— А-л-и-с-ъ-н — подсказа той.

Тя се разсмя.

— Не, наистина. Не знам дали е с „а“, или с „ъ“.

— С „а“ — отвърна той почти уверено. Правописът не бе най-силното му място. А ако малките не побързат, ще закъснее за срещата с предприемача. И без това изваждането на разни разрешителни за строеж вече забави плановете му. А сега — Алисън и обувките й... — Алисън! Тръгвам след десет секунди с или без теб!

— Понякога и мама казва така — осведоми го Кейла, — но никога не го прави.

— А аз ще го направя. Хайде — дръпна той Кейла към вратата.

— Не бива да тръгваш без нея. Мама ще се ядоса.

— Не ме интересува. Тръгваме. Хайде, влизай в колата!

— А Али как ще стигне до училище?

— Пеша — отвърна Майкъл навъсено, — с обувките, които най-после е избрала.

Нали все пак разреши кризата около скъсаната диадема на Кейла? Косата ѝ му изглеждаше прилично завързана назад с ластичето, което свали от своята опашка. Не се паникьоса при изявлението на Али, че е загубила чантата си, а потърси и я намери под масата — беше я оставила там преди закуска.

Запази спокойствие и изигра ролята на справедлив съдник в спора между двете чий ред е да нахрани домашните любимци. И не трепна, макар Бонго да изрази тъгата си, че младите му господарки го напускат, като се изпика във фойето.

Да, прецени Майкъл, докато палеше колата, с всичко дотук се справи великолепно. Но не възнамеряваше да го водят за носа.

Нетърпението му се превърна в задоволство при вида на Али, която излетя от къщата с пламъчета на негодувание в очите.

— Канеше се да тръгнеш без мен! — изобличи го тя, отваряйки вратата.

— Точно така, Русокоске! Хайде, влизай.

За да не покаже при тези обстоятелства, че прякорът ѝ харесва, тя вирна глава.

— Има само две места. Къде да седна?

— До сестра си.

— Но...

— Влизай! Веднага!

При строго изреченото нареждане тя се мушна до Кейла. Нацупи се драматично, когато Майкъл препаса и двете с предпазния колан.

— Мисля, че това не е законно.

Използва интонацията на „дамата на имението“, помисли си Майкъл. Точно като майка си.

— Извикай ченгетата — посъветва я той и подкара. През следващите петнайсет минути бе бомбардиран от оплаквания. „Бута

ме“, „Не ми оставя място“, „Седи върху полата ми“.

Мускулите на слепоочията му затрепериха. Как е възможно някой — който и да е — да преминава през това всяка Божа сутрин?

— Трябва да си преговоря думите — проплака Кейла. — Имам контролно. Майкъл, Али пак ме бута.

— Али, стегни се.

Издуха косите от челото си — благодарение на подаръка, който направи на Кейла, сега падаха пред очите му.

— Няма достатъчно място — осведоми го Али надменно. — Тя заема цялата седалка!

— Не е вярно!

— Точно това правиш!

— Аз...

Изръмжаването на мъжа до тях накара и двете да млькнат за момент. Доволен, Майкъл си пое дъх.

— Какви са думите за контролното?

— Не ги помня. Записани са в тетрадката. — Гласът ѝ отново придоби плачевни нотки. — Ако не получа сто точки, няма да ми разрешат да играя на компютъра в свободното време.

— Ами извади тетрадката.

Трябваше да се досети, че това ще повлече нови оплаквания.

— Стъпваш по обувките ми, Кейла. Ще ги изцапаш. Ще...

— Не искам да чувам повече за обувките ти, Русокоске. — Тикът отново се появи, този път по-начесто. — Нито думичка за обувките.

— Ето думичките. — Кейла триумфално размаха тетрадката и в ентузиазма си го цапардоса по главата.

— Добре, прегледай ги или направи каквото трябва.

— Не. Нека Али ги чете, а аз ще ги произнасям буква по буква. И трябва да използвам всяка в самостоятелно изречение.

— Не искам да ги чета — възрази Али.

Майкъл ѝ хвърли кос поглед.

— Искаш ли да вървиш пеша?

— Е, добре де. — Доста безцеремонно сграбчи тетрадката. — Такива бебешки думи.

— Не са.

— И не ги научи, защото снощи беше прекалено заета да си рисуваш тъпите картинки.

— Не са тъпи! Ти си тъпа, защото...

— Престанете! На часа! Ако трябва, ще спра шибя... — Прехапа си езика ужасен. Господи, какво щеше да каже! Наложил си да поеме дъх дълбоко. — Алисън! Думите!

— Ей сега. — Тя подсмръкна и погледна към внимателно изготвения списък от Кейла. — Обречен.

— О-б-р-е-ч-е-н — изрече тя буква по буква и прехапа устни. Трескаво мислеше за изречение и погледна към Майкъл с надежда.

Той се намеси.

— Нищо неподозиращият Майкъл Фюри предложи да откара две момиченца до училище и сега е обречен да прекара остатъка от дните си в санаториум за душевноболни.

Али се разсмя.

— Това са глупости.

— Не бъди толкова сигурна. — Замисли се обаче и предложи друго: — Обречен съм да изтърпя присъдата. Става ли?

— Да.

Преговориха и останалите думи. Майкъл бе доведен до лудост, когато пристигна пред портата на училището. Старото му порше се примеси с лъскави мерцедеси, скъпи линкълни и модерни спортни коли.

— Изчезвайте — нареди той и разкопча колана. — Закъснявам.

— Сега трябва да ни пожелаеш приятен ден — напомни му Кейла.

— Така ли? Е, добре — приятен ден.

Но това не бе всичко.

— А сега ни целуни за довиждане.

И се наведе към него за целувка.

Смаян, той се загледа в Али.

— А ти няма да ме целунеш, защото си ми сърдита, така ли?

— Не съм. — Избута сестра си и долепи устни до бузата му. — Благодаря, че ни докара до училище.

— Беше много... образователно за мен — отвърна той и се загледа как двете поемат по стълбището сред рой деца. — Господи, Лора — промърмори, облегал за миг глава върху волана, — как преживяваш това всеки ден и още не си се пропила сериозно?

Би му обяснила, че всичко е въпрос на планиране, дисциплина и приоритети. И молитви да запази търпение. Специално в края на този ден тя доста усърдно се молеше.

Как да предвиди сбиването на двете журналистки от конкурентни списания за любовна литература във фоайето? Откъде да се досети, че при опита да разтърват бълваците една към друга ужасни епитети жени, хванали се за косите и готови да хапят, двама от подчинените ѝ ще пострадат до степен да имат нужда от медицинска помощ?

Но все пак съобрази, че след случката ще се появят журналисти и оператори от всички медии, а въпросите им ще бъдат отправени точно към нея. Никак не бе по вкуса ѝ.

В „Претенции“ пристигна със закъснение и завари не по-малко напрегната обстановка. Попадна на разстроената Кейт — Марго бе ровила из свещените ѝ счетоводни книги.

А клиентката, която доведе със себе си три деца, вместо да ги контролира, се застоя в пробната и ги изостави да дивеят на воля из магазина. Последниците — една счупена ваза, петна от пръсти по всички витрини и изопнати нерви. Жената напусна нацупена, след като я помолиха друг път да наглежда рожбите си и да заплати нанесените щети.

Животът ѝ не стана по-лек вкъщи, където ѝ се искаше единствено да стене. Оказа се наложително да помогне за доклада по наукознание, да се съгласи да придружи класа при посещението в аквариума. Застигна я и ужасът за всеки родител: деление на дроби!

Настроението ѝ не се подобри от откритието, че Бонго се е наместил в гардероба ѝ и за да изрази привързаността си към нея, е надъвкал непоправимо три обувки — все от различни чифтове.

А родителите ѝ пристигаха на следващия ден.

Добре. Вече преоблечена в джинси, Лора прокара ръце по лицето си. Все пак се справи. Домашното бе написано, Бонго — смъррен и едва ли щяха да съдят фамилията Темпълтън, защото две жени са пощурели във фоайето.

Изпитваше остра нужда от въздух, което ѝ даде възможност да се увери, че Джо — както винаги — е свършил добра работа в градината и пътеките са преметени. Но понеже забрави да помоли Ан плувният

басейн да бъде почистен и готов за пристигането на майка ѝ, щеше лично да се захване с тази задача.

Мина покрай стаята на Али. Спря за момент и се усмихна. Чу как вътре двете ѝ дъщери бърбят, очевидно за някой филмов актьор, който едва ли още се бръсне, и се кикотят.

Всичко е наред, щом децата ѝ се кикотят.

Измъкна се през страничната врата. Не желаше да слуша увещанията на Ан — Джо и внукът му да оправят басейна. Младият Джо учеше за изпити, а на нея щеше да ѝ отнеме десет... е, добре, двайсет минути. Освен това тя обича да чисти басейна. Така имаше възможност да помечтае в градината, която, отбеляза тя със задоволство, бе разцъфтяла красиво. Усилията на стария Джо бяха възнаградени. Навсякъде ухаеше на цветя, новите лехи бяха прекопани и почистени от плевели.

Пътеките бяха пометени, моравата — полята.

— Изглежда, всичко е наред — сподели тя с Бонго, който припкаше редом до нея. Прости му за съсипаните обувки, след като той доби засрамен вид и разкаяно я близна по лицето. — А сега седни и се дръж прилично.

Готов на всичко, Бонго се настани до басейна и я загледа с влюбени очи.

Разбира се, съобрази Лора, ако се бе сетила да вземе нова помпа, басейнът щеше да се чисти автоматично. От нея се искаше само да го запише в тефтерчето, когато влезе вътре. Иначе ще се наложи да се предаде и да купи един от онези джобни електронни бележници, с който Кейт не се разделяше.

Без затруднения размота маркуча в бараката и го закрепил към чешмата. Чистеше басейна и мечтаеше. След малко ще сложи децата да спят. Толкова е хубаво, че Али се усмихва искрено, когато двете се целуват за лека нощ.

Али преживя известно разочарование от баща си, но сега се чувстваше по-уверена в себе си. Това бе важното.

Ще прегледа сметките с Ани, продължаваше да планира Лора. Със средствата от работата си на две места и дивидентите от вложенията, които Кейт направи за нея, успяваше да държи главата си на повърхността. По изчисленията на Лора след около шест месеца ще е по-изплувала.

Значи нямаше да продава повече от бижутата, освен ако не бе абсолютно наложително. И нямаше да се налага да избягва или увърта отговорите, когато родителите ѝ или Джош проявяваха интерес към финансовото ѝ положение.

И може би — може би — все пак ще успее да задели пари за онзи кон. Али така го желаше. По-късно ще огледа внимателно сметките, реши тя. Или по-скоро — утре, тъй като се сети за Майкъл.

Искаше отново да отиде при него тази нощ, да забрави всичко, освен че съществува. Да чувства. Когато я любеше, той я караше да се чувства център на вселената.

Винаги бе мечтала за мъж, който да мисли единствено за нея, когато е в обятията му. Да е така обладан от нея, че в главата или сърцето му да няма нищо друго.

О, как желаше да надникне в сърцето му.

Ето, това бе нейният проблем, призна тя, докато прехвърляше пръта през водата — копнееше за онази глупава, романтична любов — блян от момичешките ѝ години.

Любов като тази на Серафина, замечтано се усмихна тя. Такава любов, че една жена да е готова да умре за нея.

Е, тя не би си позволила да се увлече чак дотам, да се хвърли от скалите. Има да отглежда деца, да стопанисва къща, да поддържа кариера — изключително интересна кариера.

Ще се задоволи с онова, което могат да си предложат взаимно с Майкъл, и ще бъде благодарна. Дори повече от благодарна, обеща си тя. Само да настъпи нощта и тя ще се озове в леглото с него, ще усети ръцете му. Тези нетърпеливи, груби ръце, които вземат всичко, каквото пожелаят, и я подлудяват от екстаз.

Как само прошепва името ѝ — нежно и дълбоко — когато прониква в нея.

— Какво, по дяволите, правиш?

От грубия тон едва не изпусна пръта. Вдигна сепната глава и съзря любовника си, намръщен. Стоеше разкрачен, с ръце в джобовете и свободно пусната коса.

Едва се удържа да не му се хвърли на врата. Вместо това вирна глава.

— Суфле. Не виждаш ли?

— Защо, по дяволите, си се захванала с това? — Пристъпи гневно и изтегли пръта от ръцете ѝ. — Нямах ли прислужник за тази работа?

— Всъщност не. Освободих го преди две години. Разбрах, че Кенди ползва услугите му. Не само за басейна ѝ. Стори ми се... неловко.

Той обаче нямаше намерение да се усмихне. Как да не се разгневи, когато я вижда заета с поредната задача, след като цял ден е работила!

— Тогава наеми друг.

— В момента не съвпада с плановете ми. А и успявам да се справя сама. — Погледна го изпитателно и отметна кичур от лицето му. — Изглеждаш ми уморен, Майкъл. Тежък ли беше денят ти?

След разговора с предприемача изпадна в лошо настроение. Строежът, уведоми го той, щял да се проточи най-малко още шест месеца. Наговори му какво ли не, за разрешителни, инспекции, зонирание. Значи се налага да остане наемател на Лора далеч по-дълго, отколкото предполагаше.

Не желаше да бъде неин наемател и всеки месец да ѝ връчва чек. Въпросът съвсем не опираше до парите, гневеше се той. Просто бе... неловко.

— Имал съм и по-добри. — Побутна я и се залови с чистенето на басейна. — И не става дума за мен. Луда ли си да отглеждаш две деца, да ходиш на две места на работа и на всичкото отгоре да се занимаваш и с такива глупости! Защо не затвориш проклетия басейн?

— Защото обичам да плувам. Много жени работят далеч повече от мен и се справят отлично.

— Но ти не си като другите — възрази той, защото точно това мислеше в момента.

— Не съм. Ала те не притежават красив дом, който никой няма да им отнеме, нито биха загубили работата си, ако нещо наложи да променят програмата си. — Обидена, понечи да вземе пръта. — А и не съм разглезената принцеса, за която ме смяташ. Аз... — Едва си поемаше дъх, борейки се за пръта. — ... съм способна, интелигентна жена и добре се справям с живота си. Омръзна ми хората да ме гледат съжалително и да подмятат зад гърба ми: „Клетата Лора“. — Отново

дръпна и изруга. — Не съм „клетата Лора“ и мога да почистя собствения си проклет басейн. Дай ми пръта!

— Няма. — Изпита странно успокоение, когато я видя да избухва. Виждаше единствено пламналите ѝ очи, поруменелите страни, стиснатите зъби. — Продължавай да ми се пречкаш, сладурано, и ще те метна вътре. Но е малко хладно за плуване тази вечер.

— Е, добре, довърши ти. Все пак си мъж. Вас, мъжете ви бива повече да изпълнявате лишени от умствено напрежение задачи. Но не съм искала помощта ти и не се нуждая от нея. Нито от съветите ти как да се справям с живота си.

— Така ли? — попита той спокойно. — Ей сега ще се разтреперя.

Очите ѝ се присвиха.

— И ти можеш да попаднеш в басейна.

Странно, развесели се той, дали възнамеряваше да предприеме физическа разправа?

— Сериозно? Ще се опиташ да ме бутнеш?

— Ако се наложи... О, не! Бонго, спри! — Кутрето старателно изравяше наскоро посадените теменуги. — Веднага престани, чуваш ли? — Хукна по бордюра на басейна и грабна палето. Загледа се в изцапаната му муцунка. — Какво правиш? Нали ти казах да спреш? Това е лошо. Няма да ровиш в лехите с цветя! — Остави го на земята, за да огледа щетите, а Бонго щастливо се втурна отново да рови цветята. — Казах да престанеш. Спри! Защо не ме слушаш?

— Защото разбира, че си слаб противник. Бонго! — Чуло гласа на Майкъл, кутрето вдигна глава и погледна глуповато. Майкъл сякаш го чуваше как му казва: „А бе, кво да ти кажа, Майк? Просто си играех“. Щракна с пръсти и посочи встрани. Бонго се насочи натам, отръска се и седна примирено.

Разкъсвана между възмущение и възхищение, Лора процеди през зъби:

— Как успя?

— Дарба.

— Страхотно, няма що. — Явно възмущението взе връх. — Не успявам да контролирам дори едно трикилограмово кутре!

— Въпрос на тренировка и търпение.

— Не разполагам с време за тренировки сега. — Коленичи и започна да възстановява лехите. — А и търпението ми свърши. Стариият Джо ще ме убие.

— Лора. — Макар да му се струваше повече от очевидно, за да се налага да ѝ напомня, все пак отбеляза: — Той работи за теб.

— Ох, какво знаеш ти — промърмори тя, докато отчаяно се мъчеше да заличи пораженията с голи ръце. — Само да помириша поценна роза в градината му и... — Намръщи се и млъкна. След малко обаче подвикна: — Какво стоиш там. Ела ми помогни!

— Нали нямаш нужда от помощ?

— Млъквай, Майкъл. — Потърка бузата си и я изцапа с пръст. — Млъквай и ми помогни да спасим теменугите, преди Бонго и аз да осъмнем в приюта за бездомни животни.

— Щом така мило ме молиш.

Той натика няколко корена обратно в пръстта и я чу да простенва.

— Не така! Прави го по-деликатно.

— Извинявай, но днес за пръв път съм на тази работа.

Неволно поклати глава, когато тя коленичи в пръстта така, че спретнатите ѝ джинси в пастелен цвят положително щяха да се изцапат непоправимо и да станат на парцал. И всичкото това, мина му през ума, само за да не накърни чувствата на престарелия градинар.

— И от другата прислуга ли се боиш толкова много?

— Точно така. Повечето работят тук отпреди да съм се родила. Като че ли се получи. — Изцапаните ѝ с черна пръст ръце потупваха и изравняваха. — Почти не личи. О, господи! Защо се самозалъгвам? Той вижда дори къде е откъснат заблуден плевел — което уж е полезно, но само ако си поискал предварително разрешение.

— Според мен изглежда добре.

— Съмнявам се дали различаваш теменуга от мушката — промърмори тя.

— Сега вече се държиш гадно. Чакай, имаш нещо... — Небрежно докосна бузата ѝ и я изцапа още повече. — Да, така е по-добре.

— Много смешно — сопна се тя, като се опитваше едновременно да запази достойнство и да почисти бузата си, но успя само да се омаже.

— Не така. — И пусна малко пръст в косата ѝ. — Но това вече е смешно.

— Жалко, че моето чувство за хумор не е така грубо. Я дай да опитам. — Тя изтри изпоцапаните си ръце в ризата му. — Ето, сега вече ще си умра от смях.

Погледна ризата си. По дяволите, току-що я беше облякъл.

— Прекали — отбеляза той тихичко.

Тонът му я предупреди — не просто да се отдръпне или извини, а да хукне да се спасява. Скочи на крака — кутрето неистово и весело залая и измина точно два метра, когато той я сграбчи през кръста и я вдигна във въздуха.

— Ти започна — припомни му тя през сподавен смях.

— Ъхъ, затова трябва и да свърша.

— Ще ти изпера ризата. Олеле... — Целият свят се завъртя, когато той я обърна в ръцете си. — О, господин Фюри, ти си така силен, така... Какво ще правиш? — Проследи погледа му и се досети за намерението му. Веселието ѝ премина в паника. — Майкъл, това няма да е смешно.

— Приеми го като нова проява на грубия ми хумор. — Той вече я носеше към басейна.

— Недей, Майкъл, наистина... — За да се предпази, обви врата му с ръце. — Мръсна съм, току-що изчистих басейна, а е и хладно.

— Виж само как блести на светлината. — Удържаше я въпреки отчаяните ѝ опити да се отскубне. Изхлузи обувките си. — Изглежда невероятно красив при светлината на залеза, не намираш ли?

— Ще ми платиш за това — закле се тя. — Бъди сигурен, ще те накарам...

— Поеми си дъх — посъветва я той и скочи вътре.

Тя обаче се разпищя, нагълта малко вода и се задави.

— Глупак такъв. Идиот. Ти си... — Нагълта още вода, защото той потопа главата ѝ.

Ала той нямаше представа, че Лора Темпълтън е била капитан на отбора по плуване и е печелила куп медали, че многократно се бе защитавала от издевателствата на по-големия си брат.

Докато пристъпяше във водата и се заливаше от смях, тя се изви гъвкаво и сложи ръка там, където мъжете са най-чувствителни. Стисна го. Дочу силното му изохкване, усмихна се и затегли надолу. После го

пусна, бързо се отдалечи и го изчака да си поеме дъх и да доплува до стената.

— Да — обяви тя, отмятайки мократа си коса от челото, — това наистина е смешно.

Вече си бе възвърнал дъха и я гледаше с присвити очи.

— Ще си правим мръсни номерца, така ли, сладурано?

— Бива ме, Майкъл.

— Мислиш ли?

В практиката си той имаше няколко каскади под вода. Оттласна се и я подгони. Оказа се по-бърза и по-гъвкава, отколкото очакваше. Рязко сменяше посоката и се насочваше към дъното.

Отново изплуваха на повърхността.

— Джинсите пречат — отбеляза той.

— Очевидно ти е нужно оправдание — парира тя с вирната глава. В този момент подгизналата ѝ обувка изплува. Лора въздъхна. — Четири чифта за един ден. Сигурно съм поставила рекорд.

Стъпи на дъното. По нея се стичаше вода. Тънката материя на блузата бе прилепнала към гърдите ѝ. От светлината на залязващото слънце мократа ѝ коса искреше като злато.

— Това вече е още по-мръсен номер — промърмори той.

Изля водата от обувката си и го погледна. Не откъсваше очи от него, докато той се приближаваше. Прокара ръка по тялото ѝ. Накрая се спря върху гърдите ѝ.

— Майкъл... — Изпусна обувката. — Не можем...

— Само ще те целуна. — Ръцете му се плъзнаха по мокрия ѝ гръб. — И да те докосна. И да подлудя малко и двама ни.

— О! — Главата ѝ закръжа, когато устните му докоснаха нейните. — Щом става въпрос само за това...

Тя се обви около него, остави хладната вода да ги обгърне. Устните ѝ ставаха все по-ненаситни, по-настойчиви.

Желанието му нарастваше с всеки изминал миг. Тя го унищожаваше. Краката ѝ така силно го притискаха, бедрата ѝ така съблазнително се полюляваха.

— Лора... — Тя му отвърна с нетърпеливо стенание, прокара ръце през косите му, притисна се към врата му. Слабините го заболяха. — Почакай малко.

— Искам те. — Изговаряше думите с усилие. — Искам те, Майкъл. Искам те.

— Не можем да го направим тук.

Наистина ли не можеха? Тя впи устни в него. Мисълта му се замъгли. Отпусна се и двамата леко потънаха във водата. Косите ѝ се разпиляха по повърхността и тя заприлича на сирената, която ги гледаше от дъното.

Искаше му се да продължат да потъват, да потъват... Да се озоват в един свят, където въздухът и светлината нямат значение. Където ще бъдат само двамата.

Най-после изплуваха на повърхността и той разтърси глава, за да избистри мислите си.

— Не. — Никога не си беше представял, че ще каже тази дума на жена. — Почакай малко.

Тя плуваше до него зашеметена от желание и триумф.

— Успях да те съблазня.

— Сладурано, та ти едва не ме уби.

Тя отметна глава и се засмя.

— Успях да те съблазня. Не вярвах, че съм способна. Толкова е... освобождаващо.

— Само ела при мен тази вечер, пък бъди колкото искаш освободена. Но сега дръж ръцете си далеч от мен.

Тя обви врата му и се изтегли назад, за да го вижда.

— Беше готов отново да разкъсаш дрехите ми.

— Все още го обмислям, затова се дръж прилично.

— И аз изпитах желание да разкъсам твоите. Какво ли е да ти разкъса човек дрехите и да... те ухапе. Ще ми се да забия зъби в теб и...

— Млъкни! — За да се защити, той придърпа главата ѝ към рамото си. — Изглежда, сътворих чудовище.

— Не знам какво точно имаш предвид, но определено подходи правилно. Харесва ми. — Засмя се и се отпусна по гръб. — Искаш ли довечера, когато всички заспят, да дойдем тук голи и да се любим във водата? После ще отидем до скалите и ще се любим и там, като Серафина и Фелипе. — Отново се надигна. — Нека направим нещо налудничаво.

Той тъкмо се реши да направи нещо налудничаво и долови нечий стъпки по пътеката.

— Лора? — веждите на Сюзън Темпълтън се стрелнаха нагоре. Не смяташе, че е жена, която лесно се изненадва, но сега направо се вцепени. Да завари дъщеря си напред басейна, вкопчена в мъж, с лице, изразяващо крайна възбуда!

— Мамо? — Първоначално се шокира. Руменина заля скулите ѝ. Опитва да се отскубне, ала Майкъл я притискаше плътно. И двамата не знаеха дали заради предизвикателството, или по навик. — Ти си тук?

— Да.

— Очаквах ви утре.

— Приключихме по-рано. — Говореше спокойно. Деликатна и дребна, като дъщеря си, Сюзън изглеждаше млада и елегантна в пътническия костюм. Късо подстриганите ѝ тъмноруси коси се виеха около интересното ѝ лице. — Решихме — продължи тя, леко развеселена — да те изненадаме. Изглежда, успяхме.

— Да. Аз... Ние... Как мина пътуването? — попита Лора сковано.

— Чудесно. — Вярна на изисканото си възпитание, Сюзън пристъпи усмихната. — Ти си Майкъл, нали? Майкъл Фюри?

— Да. — Тръсна глава, за да отметне мокрите кичури коса. — Радвам се да ви видя отново, госпожо Темпълтън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако знаех, че ще се приберете днес, щях да помоля да сервираат вечерята по-късно и да поканя останалите от семейството.

Вече поуспокоена и изсушена, Лора седеше до баща си в гостната.

— Хапнахме в самолета. — Томас потупа ръката на дъщеря си. Благодарение на дискретността на съпругата си, той нямаше понятие какво е правила Лора само преди час в плувния басейн. — А с другите ще се видим утре. Кълна се, че от Коледа момичетата са израсли поне с десет сантиметра.

— Така изглежда. — Лора отпи от брендите. Майка ѝ отиде горе. Настоя лично да се погрижи момичетата да си легнат. Лора знаеше, че това само отлага въпросите, а не ги отменя. — Страшно се радват, че сте тук. Не ви очаквахме преди лятото.

— Прииска ни се да видим нашата Кейт — поясни той. Изтъкна само една от причините, но засега стигаше. — Представи си, нашата малка Кейт ще има бебе.

— Цъфти от радост. Знаем, звучи банално, но е точно така. Тя и Байрън сияят от щастие. О, и чакай само да видиш Дж. Т. Татко, направо е съвършен. Вече се научи да седи и се смее през цялото време. Направо да го изядеш. — Тя подви крака и внимателно го огледа. — А ти как си?

— Жив и здрав.

Беше самата истина. Привлекателен мъж, той се грижеше за здравето си и доста спортуваше. Затова тялото му бе стегнато и добре поддържано за петдесетте и няколко години, лицето — живо и интелигентно. Очите му бяха сиви като на Лора, а тук-там посребрените му коси проблясваха на светлината. Приемаше сериозно деловите си ангажименти и ги следеше с остро внимание. Обичаше семейството си и то постоянно бе в мислите и сърцето му.

— Не изглеждаш само жив и здрав — усмихна се тя. — Изглеждаш прекрасно!

— А ти изглеждаш щастлива. — Радваше се, но и се тревожеше. Дали всичко не се дължеше на някакво — както Ани мрачно го информира — временно състояние, в дъното, на което стоеше Майкъл Фюри, или малкото му момиченце най-сетне отново стъпваше на крака? — Отделяш ли вече време за себе си?

— Добре ми е и се наслаждавам. — Не бе точният отговор, но поне отговаряше на истината. — Али и аз изяснихме някои неща помежду си. Тя е по-щастлива, и аз съм по-щастлива. Обичам работата си. Сестрите ми ме даряват с бебета, с които да си играя. — Въздъхна и облегна глава на рамото му. — Не съм била така удовлетворена от дълго време.

— Майка ти и аз се тревожим за теб.

— Знам. Както знам, че е безсмислено да ви повтарям да не го правите, но наистина — чувствам се много добре.

— Питър щял да се жени отново. — Стисна зъби. — За Кенди Личфийлд.

— Слуховете плъзват бързо.

— Хората с удоволствие разпространяват такъв тип информация. Безпокои ли те?

— Първоначално ме разстрои — призна тя. Припомни си, как се сви стомахът ѝ вечерта в клуба, когато научиха новината. — Но главно защото отказвах да приема факта, че Кенди ще стане мащеха на децата ми, а и нямах представа как ще реагират момичетата.

— И? — подкани я той нежно, хванал ръката ѝ.

— Вече всичко е уредено и няма значение. — Тя леко стисна десницата му. — Наистина няма какво значение. Момичетата се приспособиха. Ще присъстват на сватбата през май, защото така е редно. Не харесват особено Кенди, но ще се държат възпитано. Ще се приберат — завърши тя — и ще продължим да си живеем както досега.

— Те са добри деца — съгласи се Томас. — Добри и интелигентни. Знам, не им е лесно, но имат теб. Затова се тревожа повече за теб.

— Няма нужда. Дори стигнах до извода, че Питър и Кенди напълно си подхождат. Страшно съм доволна.

Той я погледна и предпазливо отбеляза:

— Не е много мило от твоя страна.

— Така е — съгласи се тя, — но наистина съм изпълнена с ехидно задоволство.

— Това вече е моето момиче!

— А сега да поговорим за нещо по-интересно. — Тя се облегна назад, все още засмяна. — Нека ти разкажа за днешния импровизиран боксов мач във фоайето на хотела.

От прага на гостната, Сюзън наблюдаваше как съпругът и дъщеря ѝ гръмко се смеят. Постоя, за да се наслади на гледката. Беше в състояние да си припомни всяка седмица, всеки месец, откакто не бе чувала малкото си момиченце да се смее така безгрижно.

Прехапа устни и реши. Ако Майкъл Фюри има нещо общо с това, значи му е длъжница, независимо какво смята Ани по въпроса. Като жена разбираше потребността поне веднъж, за кратко, да срещнеш опасен мъж в живота си.

А като майка... Е, ще види какво ще излезе.

— Томи, внучките ти искат да ги целунеш за лека нощ.

Той незабавно се изправи.

— С удоволствие.

— И да им прочетеш само една приказка, не повече — нареди Сюзън, докато минаваше край нея. — Независимо колко те уговарят, че им се играе.

Той я щипна по бузата, намигна ѝ и изчезна.

— Ще отсъства най-малко час — прецени Сюзън. Отиде до барчето и си наля бренди. — Следователно има време да ми разкажеш за Майкъл Фюри.

Майка ѝ, припомни си Лора, неизменно поставяше въпросите ребром, без заобикалки.

— Джош сигурно ти е казал за свлачищата и как Майкъл загуби къщата си.

— Да, известни са ми обстоятелствата, Лора. — Дъщеря ѝ, помисли си Сюзън, вечно успява да заобиколи отговора. — Сега отглежда коне и е наел конюшнията за известно време.

— Конете му са чудесни. — Лора се вкопчи в темата. — Трябва да ги видиш. Няколко са тренирани за каскади. Фантастични са. Учи момичетата да яздят. Те са луди по него.

— А ти луда ли си по него?

— Хубаво е наоколо да има мъж, който да обръща внимание на децата.

Изпълнена с търпение, Сюзън се наведе и погали Бонго. Още една промяна, предприета от дъщеря ѝ, отбеляза тя. Кутрето потреперваше от наслада под пръстите ѝ.

— Лора, питам те, какво изпитваш към него?

— Много ми допада. Внимателен е, готов да помага. Сигурна ли си, че не искаш нещо за ядене? Малко плодове и сирене?

— Не, не желая плодове и сирене. — Сюзън се пресегна, за да успокои треперещата ръка на дъщеря си. — Влюбена ли си в него?

— Не знам. — Лора пое дълбоко дъх и погледна майка си в очите. — Спя с него. Съжалявам, ако не го одобряваш.

— Не е моя работа да одобрявам или не нещо толкова лично в живота ти — отвърна тя, но сърцето ѝ все пак се сви. — Внимава ли?

— Разбира се.

— Много е привлекателен.

— Да.

— И изобщо не прилича на Питър.

— Така е — съгласи се Лора. — Съвсем различен е.

— Затова ли те привлича? Защото е пълна противоположност на бившия ти съпруг?

— Питър не е мерило за мен. — Почувства се неспокойна и стана. — Но вероятно и по тази причина до известна степен. Трудно е да не сравнявам, щом съм била само с двама мъже. Не спя с Майкъл, за да докажа нещо на някого, а защото той ме кара да се чувствам... Искам го. И той ме иска.

— Това достатъчно ли ти е, Лора?

— Нямам представа. За момента ми стига. — Извърна се и пристъпи към огъня в камината. — Преди това се провалих. Искях всичко да е идеално. Искях и аз да съм идеална. Може би се стремях да приличам на теб.

— О, мила...

— Не си виновна — продължи Лора бързо, когато майка ѝ стана. — Моля те, не приемай така думите ми. Просто докато растях, все ти беше пред очите ми. Така компетентна, мъдра и без недостатъци.

— Не съм без недостатъци, Лора. Никой не е.

— В моите очи ти беше. И продължаваш да си. Никога не си правила погрешни стъпки, никога не си се колебала, никога не си ме подвела.

— Правила съм грешни стъпки. — Прекоси стаята и хвана дъщеря си за ръце. — Безброй пъти. Но баща ти неизменно стоеше до мен и ми помагаше да възвърна равновесието си.

— Както и ти стоиш до него, готова да му помогнеш. Винаги съм искала това, все за това мечтаех. За брак, семейство и живот, каквито ти си изградила. Не съм толкова глупава и съм наясно какви усилия изисква, колко преодолени грешки и безсънни нощи, за да се постигне. Но ти все пак успя, а аз — не.

— Ядосваш ме, когато се самообвиняваш така.

Лора поклати глава.

— Не се самообвинявам, чак толкова много. Знам обаче, че имам вина. Поставям си невъзможно високи цели. Наложил се да сваля летвата, изпитвам вътрешна съпротива. Ала повече не желая да бъде така. В момента, не искам нищо повече от онова, което имам. Част от мен винаги ще мечтае за постигнатото от теб и татко. Не само за мен, а и за децата ми. Но ако не ми е писано, няма да плача. Ще им осигуря най-добрия живот, на който съм способна. А също и за себе си. В момента Майкъл е важна съставна част от живота ми.

— Той знае ли точно колко важна?

Лора сви рамене.

— Често е трудно да се прецени какво точно знае Майкъл. Но аз съм сигурна в едно: Питър никога не ме е обичал.

— Лора...

— Вярно е и ще го преживея. — Фактически, прецени тя, й беше дори по-лесно, отколкото си представяше. — Ала аз го обичах, омъжих се за него и бяхме заедно десет години. И за двама ни, а особено за децата, щеше да е по-добре, ако не бях упорствала толкова дълго, непременно да излезе нещо от цялата история. Просто трябваше да приема поражението и да се откажа.

— Грещиш, ако питаш мен — обади се Сюзън тихо. — Давайки всичко от себе си, за да запазиш брака и семейството си, ти си направила най-доброто, което си могла.

— И така да е. С Майкъл е друго. Не съм обременена да се нагърбвам нещата да вървят, или да живея с илюзията, че имам мъж,

който ме обича и иска каквото искам и аз. Не помня откога не съм се чувствала толкова щастлива.

— Тогава и аз съм щастлива — увери я Сюзън и реши засега да не дава съвети. — Хвана дъщеря си подръка. — Хайде да отидем да спасим баща ти, преди момичетата съвсем да са се качили на главата му.

В годината на сватбата си със Сюзън Конрой, Томас Темпълтън пристрои кулата към Темпълтън Хауз. От близо сто години всяко поколение от семейството бе прибавяло или разширявало с нещо къщата.

Изгради кулата от любов към романтичното. Безброй вечери се бе любил там със съпругата си, зачена и двете си деца между очарователните заоблени стени, върху огромното легло в стил рококо, макар Сюзън често да го коригираше, че Джош бил заченат на плътния ръчен килим пред камината.

Никога не ѝ беше противоречал по този въпрос.

Сега пламъците в камината замираха, а бутилката шампанско се изстудяваше в сребърната купа. Той прегърна съпругата си — вече от трийсет и шест години седнали все на същия този килим.

— Изглежда, се опитваш да ме съблазниш. — Той ѝ подаде чаша с пенливата течност. — Умна жена си, Сузи.

— Достатъчно умна, за да ти позволя да го сториш. — Усмихна се и го погали по лицето. — Томи, нима минаха толкова много години?

— Ти си си същата — отвърна той и целуна ръката ѝ. — Прекрасна и свежа.

— Да, но са ми нужни часове, за да поддържам илюзията.

— Не е илюзия. — Притегли главата ѝ към рамото си и се загледа в огъня. — Помниш ли първата нощ, когато спяхме тук?

— Понесе ме на ръце по стълбите. Навсякъде имаше цветя, а леглото беше обсипано с рози. Виното се изстудяваше, горяха свещи.

— Ти се разплака.

— Толкова ме трогна. Често си го правил. И продължаваш. — Изви глава и докосна с устни скулата му. — Аз съм най-щастливата жена на този свят. Имам теб и ти ме обичаш и искаш толкова много. — Затвори очи и сгуши лице във врата му. — О, Томи...

— Какво те тревожи? Лора, нали?

— Не искам да бъде наранена. Всичко мога да понеса, но не и това. Знам, децата сами трябва да извървят пътя си, сами да водят битките си, сами да разбиват сърцата си. Ала още помня деня, когато се роди, толкова мъничка и прелестна.

— Мислиш ли, че Майкъл Фюри ще разбие сърцето ѝ?

— Не знам. О, как ми се иска да знам. — Стана и отиде до прозореца. Погледна към скалите. Скалите, по които Лора бродеше и търсеше от детството си. — Фактът, че веднъж вече сърцето ѝ бе разбито, ме убива. Поговорих с нея тази вечер, докато ти беше при момичетата. И си дадох сметка, че независимо от огромните усилия, които е положила, за да изгради отново живота си, една част от нея продължава да е ужасно уязвима. Така... незащитена. Според нея, тя се е провалила, Томи.

— Глупости. За какъв провал става дума? — Раздразнен, той също се изправи. — Провали се Питър Риджуей. Във всяко едно отношение.

— А ние провалихме ли се, като не го предотвратихме?

— Можехме ли да я спрем? — През последните две години често си бе задавал този въпрос. — Можехме ли?

— Не — отвърна Сюзън след кратко мълчание. — Можехме да го отложим, да я убедим да изчака няколко месеца, година. Ала тя беше влюбена. Искаше онова, което ние имахме. Така ми каза тази вечер, Томи. Винаги е искала онова, което ние имаме. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Страшно ме е яд, че не го получи. Че ѝ отнеха възможността да изпита сигурността и красотата на подобно чувство. А сега смята, че никога няма да го получи.

— Тя е млада, Сузи. Млада, красива и обична. Ще се влюби отново.

— Вече го е сторила. Влюбена е в Майкъл Фюри, Томи. Още не го признава пред себе си, затваря си очите, като мисли, че е въпрос на секс.

— Моля те — намръщи се той. — Никак не ми е лесно да мисля за малкото си момиче по този начин.

Тя се разсмя и го погледна.

— Твоето малко момиче е в разгара на пламенна авантюра с бунтарски настроения приятел на Джош.

— Да взема ли пушката?

Отново се разсмя и го прегърна.

— О, Томи... Ето, пак сме до нея и отново не можем да я спрем. Остава ни само да чакаме и да се надяваме.

— Бих могъл... да поговоря с него.

— Да. Аз също. Но каквото и да кажем, няма да промени чувствата на Лора. А и той е страхотно привлекателен.

Заинтригуван, Томас я погледна.

— Така ли?

— Абсолютно, неотразимо и опасно привлекателен. И страшно секси. — Устните ѝ се извиха в усмивка, защото той се намръщи още по-силно. — И в очите му продължава да проблясва едно предизвикателно пламъче, сякаш ти подвиква: „Хич не ми пука“. Същото онова пламъче, което кара всяка жена на този свят да си въобразява, че единствено тя би успяла да го накара да му запука за нея.

— Така ли мислиш?

Погали го по бузата.

— Мисля, че като жена съм възхитена от вкуса ѝ. И ужасена като майка.

— Дали все пак да не поговоря с него. Съвсем скоро. — Въздъхна дълбоко. — По дяволите, Сузи. Винаги съм харесвал това момче.

— И аз. У него има нещо честно. И каквото и да смята Ани, никога не е бил и не е негодник.

— Все пак, искаме ли дъщеря ни да е увлечена по мъж, който избяга в Търговския флот на осемнайсет години и положително е вършил неща, които не се обсъждат в доброто общество?

Тя трепна, защото си мислеше същото.

— Прекалено снобски звучи.

— На мен ми звучи като родителска загриженост. Не е важно, дали е на три или трийсет. Наш дълг е да се грижим за нея.

— Да не забравяме, мъже като Майкъл се появяват и изчезват, когато им скимне — добави тя. — Не пускат корени. А Лора ще повехне без корени. По нейните думи и момичетата са привързани към него. Как ще го понесат, ако още един мъж напусне живота им? — Тя се сгуши в него. — Не ни остава нищо друго, освен да бъдем наблизко.

— Точно така ще постъпим. Видяхме, как Марго и Кейт се справиха с проблемите си. И Лора ще успее.

— А и трите са неразделни. — Извърна се и двамата се загледаха към скалите. — Винаги разчитат една на друга. Направиха чудеса с магазина. Каквото и да стане, Лора разчита на тях и е горда, че заедно го изградиха. Ала аз не се задоволявам с малко, Томи. — Сложи ръката му върху сърцето си. — Искам мечтата ѝ да се сбъдне. Искам да получи онова, което ние имаме. Искам да вярвам, че ще стои до прозореца, ще гледа морето и мъжки ръце ще я обгръщат с любов. Мъж, който да я обича и да стои до нея. Мъж, който да я накара да се чувства така, както ти ме караш да се чувствам. — Обърна се и взе лицето му в ръце. — Вярвам, че ще се случи. Ако поне малко прилича на мен, ще се бори и ще го получи. Така, както аз се борех за теб.

— Та ти не ми обръщаше внимание — припомни ѝ той. — Много ме измъчи.

Бавна усмивка разтегна устните ѝ.

— И даде резултат, нали? Идеален. Помня деня, когато намислих уж случайно да попаднеш на мен в градината с розите. И те оставих да ме целунеш. Ей така... — Тя вдигна устни и ги прилепи към неговите. — А Томи Темпълтън така и не разбра, кога попадна в капана.

— Винаги си била изобретателна, Сузи — призна той, взе я на ръце и я завъртя.

— И получавам каквото искам — прошепна тя, докато той я полагаше върху килима — така, както ей сега ще получи онова, което съм си наумила.

На път към скалите Лора видя, че в кулата свети. За момент впери очи в прегърнатите силуети на родителите си. Гледката беше прекрасна и накара сърцето ѝ да забие по-бързо. Почувства, че изпитва завист.

Така добре си подхождат, помисли си тя, извъръщайки се към морето. Живеят в един и същ ритъм, стил, цели и потребности.

Беше научила по трудния начин, че онова, което имат родителите ѝ, не е даденост, а нещо, което рядко се случва и трябва да бъде приветствано.

Това само я изпълни с ново възхищение към тях.

Разхождаше се сама по скалите. Не го бе правила от седмици. Искаше Майкъл. Неизменното ѝ желание я караше да потръпва, ала тази нощ нямаше да отиде при него. А и той едва ли я очакваше.

Бяха се разделили сконфузени. Тя — напълно засрамена, задето майка ѝ я свари да се закача с мъж в плувния басейн, а той очевидно изпитваше неловкост. Прецени, че и на двамата им бе нужно време да се приспособят.

Лунната светлина бе силна и ярка — вятърът бе разгонил облаците. Познаваше скалите като собствената си гостна и се придвижваше с лекота. Стигна до една от любимите си седловинки.

Настани се и остави вятъра да брули лицето ѝ, а водата да кънти в ушите ѝ. Заслушана в шепота на вятъра, тя се чувстваше доволна.

От прозореца Майкъл я наблюдаваше как се спуска по скалите, а полите на дългата ѝ дреха се веят като мантия. Романтично, тайнствено... Прокара пръсти по стъклото, сякаш можеше да я докосне. И раздражен от себе си, ги отдръпна.

Няма да дойде при него. Нищо чудно, помисли си той, като натика ръце в джобовете. Продължи да наблюдава как грациозно се спуска по камъните, сякаш бе сърна. Родителите ѝ се върнаха, а заедно с тях и напомнянето, реши той, че не са от една черга.

Лора Темпълтън може и да работи, за да изкарва прехраната си, може и да чисти от време на време някоя вана, но си остава Лора Темпълтън. А той продължава да е Майкъл Фюри — от другата страна на бариерата.

Вероятно, докато родителите ѝ са тук, ще е заета. Ще кани гости, ще дава вечери.

И обеди в клуба, игра на тенис, изискани разговори на чаша кафе с бренди.

Тези ритуали му бяха съвсем чужди.

И никак не съжаляваше.

Е, ако ще го разкара, какво му пука? Сви рамене, извърна се и свали ризата си. Може да преспи с нея още веднъж-дваж, ако реши. Какво друго, ако не просто една човешка слабост е сексът. Използва я, за да задоволи своята потребност.

Запокити ядосано ризата и съжали, че не е нещо твърдо, та да се разбие с трясък. Господи, как я желаше! Сега. Тук. При него.

Коя си въобразява, че е тя?

Кой си въобразява, че е той?

С мрачен поглед свали ботушите и ги запрати към стената. Те поне тупнаха с грохот.

Той много добре знаеше кой е. Предполагаше, че Лора също знаеше коя е. На Лора Темпълтън обаче ще ѝ е много трудно да го разкара, преди той да прецени, че е готов за това. А той още не е приключил с нея!

Ще ѝ отпусне тази нощ, примири се той, като изхлузваше джинсите. Нека да се чувства в безопасност. Защото оттук нататък няма да е така.

Отпусна се гол върху леглото и се вторачи в тавана. И ще я върне тук, при него. По дяволите, родителите ѝ, наконтените ѝ приятели и безупречното възпитание.

Захванала се е с помяр. Да видим как ще се справи с него.

Приседнала на скалата, Лора протегна ръце. Хладният влажен въздух галеше кожата ѝ. Сети се как я галеше Майкъл — грубо, в един момент невъздържано, в следващия — неизказано нежно.

Имаше толкова различни настроения у него, разсъждаваше тя, толкова потребности. И за съвсем кратко време пробуди и у нея безчет настроения и потребности. О, тя не е Спящата красавица, но сякаш е спала цяла вечност. Чакала го е да я открие.

И той го стори, даде си сметка тя. По-скоро се откриха един друг. Тогова защо седи тук сама? Защо не е с него в този момент. Ще отиде при него. Лора стисна очи и реши, че ако светлините му са все още запалени, когато се обърне, ще отиде при него. Той вероятно я чака.

Надигна се, затаи дъх и се обърна. Въздъхна дълбоко. Видя само нощта и тъмните силуети на сградите.

Не я чакаше.

Потрепери от студ и се смъмри за глупавото си държание. Не я отхвърля, а просто е уморен и е легнал. Както е редно да постъпи и тя. Толкова неща има да свърши утре. Най-добре е да се наспи.

Не е задължително всяка нощ да прекарват заедно. Нищо не ги обвързва, няма обещания. Няма, повтори тя — ядосана, че сълзи напират в очите ѝ. Отново се обърна към морето. Никакви обещания, никакви планове, никакви обричания.

Това ли искаше тя наистина след урока, който получи? Каква слабост я караше да копнее за обещания, за съвместни планове? Защо не се задоволяваше с каквото има и да престане да мечтае?

Нямаше значение какво се опитваше да си втълпи, осъзна тя, и седна. Нямаше значение какво каза на майка си, на Марго или на Кейт. Или дори на Майкъл. Всичко това са лъжи. Тя, пословично слабият лъжец, се справи забележително.

Обича го. Така глупаво е влюбена в него, а никой не подозира. Една част от нея вече ги виждаше заедно утре, догодина, след десет години. Любовници, партньори, семейство. Още деца, общ дом, съвместен живот.

Излъга и него, и себе си. И след като постъпи така, сега трябваше да продължи да живее с лъжи.

Не би било честно спрямо него, ако постъпеше по друг начин. Защото той не я излъга. Искаше я и тя не се съмняваше, че я харесва. Харесваше децата ѝ, готов бе да протегне ръка за помощ. Предложи ѝ тялото си, разбуди желанията ѝ, даде ѝ приятелството си. Тя ценеше тези неща.

Но това не ѝ стигаше.

Егоистка ли съм, колебаеше се тя, или глупачка? Нямаше особено значение. Сама сътвори тази илюзия и трябваше да я продължи. Иначе щеше да го загуби.

А когато всичко свърши, няма да съжاليا или да проклина Бога. Ще продължи, защото животът е дълъг, ценен и заслужава да му даде най-доброто от себе си. Когато настъпи моментът и не ѝ остане друг избор, освен да живее без Майкъл, ще си спомня какво е изпитвала в този момент и какво означава да обичаш. И ще бъде благодарна.

Поуспокоена, опря ръка на земята, за да се надигне. Пръстите ѝ напипаха нещо кръгло, сякаш знаеха, че е там и чака. С разтуптяно сърце вдигна предмета и разтвори шепи, за да го огледа на лунната светлина.

Проблесна малка златна монета. Недокосната, стрелна се в ума ѝ, невидяна цели сто и петдесет години. Когато едно отчаяно младо

момиче я бе скрило, за да я запази за любовника си. Тази монета — символ на една мечта — лежеше сега в дланта на Лора.

— Серафина — пророни тя.

Отново стисна монетата, дъхът ѝ секна, сякаш изпита желанията на онова неразумно младо създание.

Високо над разбунтувалите се вълни, Лора се сви на скалата. И заплака.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Червеникавокафявият млад жребец беше хубав и интелигентен, но се оказа инат. Майкъл се потеше да му докаже, че е не по-малко упорит.

— Ще го направиш, малък дяволе. Знаеш как.

Сякаш да му покаже, че не там е въпросът, конят тръсна глава, погледна Майкъл и не помръдна. Работеха заедно от шест месеца и всеки искаше да се наложи над другия.

— Цял ден ли ще стоиш така? — Майкъл удари с камшика по дланта си, а ушите на животното трепнаха. — И само да си посмял отново да се опиташ да ме ритнеш. — Пристъпи напред. Конят отстъпи. Очите на Майкъл се свиха заплашително. — Стой!

Конят се подчини, ала предизвикателно риеше земята, докато Майкъл се приближаваше.

— Ти и аз — обяви Майкъл и хвана юздата, а жребецът започна да се извърта с намерението да го ритне със задния крак — сега ще си премерим силите.

— Да не си посмял да удариш животното!

И Майкъл, и конят се извърнаха раздражено към елегантната фигура, която прекрачи портата на заграждението.

— Засрами се. — Разпалена, Сюзън грабна юздата и застана между коня и камшика. — Не ме интересува дали е твой, или не. Няма да допусна да се отнасят зле с животно на моя територия.

Сякаш почувствал съчувствието, жребецът отърка глава в рамото на Сюзън.

— Госпожо Темпълтън, аз...

— Така ли се отнасяш към конете си? Пребиваш ги, защото не се държат както си си наумил? Грубиян такъв! — Руменина плъзна по скулите ѝ и му заприлича на Лора. — Само да посмееш да вдигнеш ръка на някое от тези животни, когато съм наоколо, лично ще те изритам по задника и ще те изхвърля от собствеността на Темпълтън.

Ето откъде идвали гневните изблици, които бе зървал при Лора. И бе готов да се закълне, че конят му се присмиваше.

— Госпожо Темпълтън...

— И ще се обадя да те арестуват — не спираше тя. — Има закони срещу проява на жестокост към животните. Закони, създадени да се справят с такива безчувствени типове като теб. Посегнеш ли още веднъж на това сладко същество...

— Няма нищо сладко у него — прекъсна я Майкъл и едва се въздържа да не разтърка бедрото, където го удари конското копито. — И нямаше да използвам камшика, за да влея разум в главата му, макар да заслужава.

Тя видя погледа в очите му, но и камшика в ръката му! Вирна глава.

— Вероятно го канеше да поиграете бейзбол?

— Не, госпожо. — Сигурно след години, когато не го болеше цялото тяло, щеше да оцени хумора на ситуацията. — На нищо не си играем тук. И ако се огледате добре, ще видите, че единственият с натъртвания в това заграждение съм аз.

Тя наистина погледна и установи, че макар гърбът на коня да лъщеше от пот, нямаше следи от удари. Изглеждаше великолепно. И в погледа му нямаше страх, забеляза тя. Би се заклела, че очите му са пълни с хумор.

От друга страна, Майкъл бе мръсен, очевидно изморен, а върху джинсите му личеше издйническа следа от копито.

— Щом заплашваш да го удариш, единственият начин да се защити е и той да нанесе удар. Не очаквах от...

— Госпожо Темпълтън. — Търпението му свърши. — Този малък дявол има ли вид на заплашен? Ако питате мен, в момента ми се надсмива.

Сюзън отново се взря в очите на коня и трябваше да признае, че наистина бе така.

— Тогава, обясни ми...

— Ако обичате, пуснете го. Схване ли, че ме командва жена, съвсем ще загубя контрол над него. И плодовете на шестмесечен труд. Ще ви бъда много благодарен.

Тя отпусна юздата, но неохотно.

— Предупреждавам те, Майкъл, ако му посегнеш...

— Вярвам ви — промърмори Майкъл, когато тя отстъпи крачка назад. — Нали нямате нищо против да отидете до оградата. Дяволчето продължава да отказва да ми се подчинява.

Сюзън скръсти ръце и отстъпи още няколко крачки.

— Мислиш, че ме надхитри, така ли? — С твърда ръка Майкъл дръпна юздата и приближи главата на жребеца така, че очите им бяха на едно ниво. — Само да ме накараш да се изложа и да заприличам на идиот, приятелче, и ще видиш какво те чака. Разбра ли?

Конят изсумтя и щом Майкъл отпусна юздата, разтърси глава. Майкъл стисна по-здраво камшика и го вдигна. След кратка борба, животното отстъпи и се изправи на задните си крака.

— Горе! — Без да обръща внимание на размаханите копита, Майкъл приближи. — Стой горе! Няма кой да те храни, ако ме убиеш.

Сграбчи го за гривата и се метна на почти отвесния гръб на добичето. Бързината и грацията на движенията му изпълниха Сюзън с възхищение.

Натискът от коленете на Майкъл принуди коня да стъпи и на предните си крака.

— Пазете се — предупреди Майкъл, без да поглежда към Сюзън. — Точно с тази част имаме трудности. — Отново изправи коня на задните крака и се изтърколи под вдигнатите копита. — Да не ме стъпчеш — предупреди Майкъл, усетил, че земята потрепери. — Да не си посмял да ме стъпчеш, ко...

Едно копито го перна по бедрото. Леко, ала принципът беше важен. Отново скочи на крака и се загледа в жребеца.

— Нарочно го направи. Продължаваме, докато не научиш номера!

Леко накуцвайки, Майкъл вдигна захвърления камшик и започна всичко отначало. А после — пак.

И двамата бяха изтощени, ала конят най-сетне успя да изпълни упражнението добре. Накуцвайки по-силно, Майкъл отиде до повесената на оградата торба и извади ябълка.

Животното го последва и го побутна по гърба.

— Хич не си мисли за одобряване. Давам ти я само от благодарност, че не съм на път към болницата.

Конят го побутна отново и се опита да го дръпне за косата.

— Престани. Такъв си подмазвач. Ето. — Предложената ябълка бе поета лакомо. — И маниерите ти са отвратителни — добави той, когато се разхвърчаха парчета от плода.

— Дължа ти извинение.

Майкъл спря да разтърква натъртения си задник и погледна към Сюзън. Погълнат от работата си, бе забравил за нея.

— Няма за какво. Може би наистина щях да го ступам.

— Не, нямаше. — Пристъпи напред и погали жребеца по врата. — Ти си влюбен в него.

— Мразя го. Въобще не знам защо го купих.

— Ъхъ... — Тя се усмихна и разсеяно махна някакво боклуче от ризата на Майкъл. — Той определено изглежда лошо гледан, малтретиран и недохранен.

Засрамен, Майкъл сви рамене.

— Вложение е. Кон, трениран за каскади, носи добри пари.

— Убедена съм. — Изгуби желание да се държи като дама и развълнувана го засипа с въпроси. — Как успя да го научиш да прави това? Как така не те стъпква? Не се ли страхуваш? Откога работиш с него?

Майкъл разкърши изтръпналите си рамене и се спря на последния ѝ въпрос.

— Отскоро. Но е умен, макар да проявява характер. — Изведнъж се усмихна. — Подплашихте ме, госпожо Темпълтън. Мислех, че ще грабнете камшика и ще ме ударите.

— Щях да го направя. — Тя прегърна коня. — Мразя да се отнасят лошо с животните.

— И аз. В студиото имаше един тип със страхотен кон: сладък, добър, щедър. Ала стопанинът му никога не остана доволен, все искаше още. Изтощаваше горкото животно, не го възнагради нито веднъж. Достатъчно гадно бе да наблюдаваш как разбива сърцето на клетото животно, пречупва духа му. Но когато започна да го бие с камшик, с юмруци... — Майкъл спря, за да отметне косите от челото си. — Спечели си лоша репутация. Отказваха да го наемат или да работят с него, а беше жалко, защото наистина притежаваше забележителен кон. Успях да го уговоря да ми го продаде. Изкарах добри пари, докато бяхме заедно. — Затвори торбата, преди жребецът да пъкне вътре глава. — На разходка ли, госпожо Темпълтън?

— Бих казала „да“, ако искам да те излъжа. Но предполагам и двамата сме наясно от необходимостта да поговорим.

— Да, помислих си, че вие или съпругът ви ще се появи. — И се бе подготвил. — Ще трябва да поговорим, докато работя. Стоката ми се нуждае от грижи.

— Добре. — Последва го към конюшната. — Лора спомена, че учиш момичетата да яздят.

— Само най-основните неща. Имам някои добри понита за целта.

— Сутринта на закуска изслушах подробна лекция за господин Фюри и неговите коне. Направил си силно впечатление на внучките ми. Дай да ти помогна — предложи тя и пое юздата на коня, който се готвеше да изведе. — И на дъщеря ми.

— Тя е красива жена.

— Да, така е. И мина през ада. В много отношения това я направи по-силна. Но тя е уязвима, Майкъл, и много по-лесно ранима, отколкото и двамата си дават сметка.

— Искате да обещаая, че няма да я нараня? — Той отстъпи назад, когато конете припнаха из заграждението. — Не мога да го направя.

— Знам. Доколкото си спомням, беше предпазлив с обещанията още като момче.

— Не ги даваш и не ги нарушаваш — отвърна той простичко и отново се запъти към конюшната.

— Преживя трудно детство — подхвана тя, ала спря при рязкото му обръщане.

— Да вярвам ли, че то е причината сега да съм такъв? Вие, предполагам, сте имали великолепно детство. То ли е причината сега да сте такава?

Тя кимна бавно, докато той повеждаше следващите коне.

— Добре казано — прошепна тя. — Не бих желала да го твърдя, ала то все пак положи солидните основи, върху които да градя.

— А моите са неустойчиви. — Въпреки самозаклинанията да не го допусне, усети горчилката. — Няма защо да ми напомняте откъде произхождам, госпожо Темпълтън. Много добре знам.

Спря го, като вдигна ръка и я сложи върху неговата.

— Това не е упрек. Не съм сляпа, Майкъл, и не мисля, че съм тесногръда. Виждам какво изграждаш тук. Наясно съм защо детството

ти приключи по-рано, отколкото трябваше. — Той не отрони и дума. Тогава тя се усмихна и го пусна. — Знам какво ставаше в дома ми, Майкъл, знам и какво ставаше в къщите на приятелите на децата ми. Сърцето ми се късаше за теб.

— Напрасно сте си хабили състраданието.

— Не съм съгласна, но както ти казваш — това е минало. Важното е какво е положението сега. Човек никога не престава да бъде родител, Майкъл. Лора е пораснала жена, свободна сама да урежда живота си, но това не означава, че не се тревожи или не се надявам да направи правилния избор.

Много добре схвана какво имаше предвид тя, беше го очаквал.

— И се чудите, като се имат предвид обстоятелствата, дали този път е направила правилния избор.

Тя бавно кимна.

— Точно така. Не казвам, че сексът не трае дълго. Може и остава, ако човек има късмет. Но сам по себе си не е достатъчен.

Очакваше предупреждение да се оттегли, но не беше готов да го избутват.

— Ако сте тук, за да ми кажете да се отдръпна от дъщеря ви, си губите времето. Няма да го направя.

Тя го прецени с поглед.

— Би ме разочаровал, ако постъпиш така. Моля те единствено да бъдеш внимателен. — Погледна към конете. — Само да бъдеш внимателен.

— Щом искате обещанието ми, ще ви го дам. Никога няма да се държа с нея, както Риджуей е постъпил. Няма да я мамя или лъжа, нито ще ѝ отнема нещо, което не желае да ми даде. И няма да я оставя с чувството, че се е провалила.

Сюзън го изгледа с изострено внимание. И думите, но по-скоро прикрития зад тях гняв, я накараха да преоцени чутото.

— Разбираш я по-добре, отколкото предполагам.

— Разбирам, когато става въпрос за провал. Ако това е всичко — да свършваме. Чака ме работа.

— Майкъл. — Помнеше колко лесно се пали и как необуздано проявява нетърпение, затова не откъсна поглед от разгневените му очи. — Хубаво е отново да си в Темпълтън Хауз. А сега ще ми покажеш ли

онзи кон, за който ми разказаха децата? Да не е онзи ей там, който изглежда готов да умре, ако поискаш това от него?

Майкъл въздъхна дълбоко и изумен се запита дали изобщо е възможно човек да разбере жените от семейство Темпълтън.

— Да, това е Макс. Очаква да му дам нещо.

— Ще ни запознаеш ли?

— Аз направо ѝ казах, че спя с него. — Лора говореше тихо и окачаше дрехи по закачалките в пробната. — Направо не е за вярване. Застанах там и обявих на собствената си майка, че спя с Майкъл.

— Най-вероятно, тя и без твоето признание щеше да се досети. — Марго прибираше пробваните обувки. — И вероятно не е била чак толкова шокирана, защото е известно, че вече си спала с мъж. Имаш две деца, забрави ли?

— О, разбираш какво искам да кажа — смотолеви Лора. — Толкова е особено.

— Как го прие?

— Спокойно. По-скоро, татко избягна темата, както дяволът — тамян.

— Е, не можеш да се правиш, че няма нищо помежду ви, след като госпожа Т. ви е сварила да се натискате с Майкъл в плувния басейн. — Тя се засмя и оправи косите си. — Господи, какво ли не бих дала да бъда свидетел на тази сцена.

— Беше поучително за всички. Испитахме същото, когато Ани ни залови да се натискаме с Биф и Марк на скалите. Скалите! — възкликна тя, преди Марго да успее да отвърне. — Господи, главата ми е съвсем размътена днес. Чакай!

Изхвърча навън, почти връхлетя върху една клиентка и накара Кейт да се пита учудена какво става. В задния офис, Лора извади от чантата си монетата, внимателно прибрана в преградката с ципа.

— Какъв е проблемът? — попита Кейт, появила се на вратата. — Да не би Марго пак да е забравила да поръча кутии. Ще имаме най-много до понеделник, ако... Какво държиш?

— Скалите. — Лора притискаше ръка до сърцето си. — Снощи. Съвсем забравих.

— Намерила си монета? — Кейт скочи и я грабна от ръката ѝ. Изпълни се с възбуда и триумф. — Намерила си още една? От зестрата на Серафина! И си забравила да ни кажеш?!

— Тази сутрин беше същинска лудница. Не знаех дали ще успея да дойда, но татко настоя да ме замести в хотела. После Кейла и Али ме завърнкаха да не ходят на училище, за да се видят с мама, и... О, няма значение — завърши тя и махна с ръка. — С една дума — забравих.

Марго отвори вратата.

— Вие двете ще имате ли нещо против да се потрудим малко днес. Има клиенти, които... Какво е това?

— Лора я намерила и забравила.

— Кога? — Марго остави вратата да се затръшне и взе монетата от Кейт. — Къде?

— Снощи. На скалите. При седловината, където обичам да спирам понякога. Бях там, мислех си, а когато си тръгнах, я видях. По-скоро я напипах — поправи се Лора. — Стоеше до мен.

— Също, както с другите две — прошепна Марго изумена. — Аз намерих една, после Кейт. Това е някакъв знак.

— Пак започна. — Кейт извърна очи, но все пак се настани върху бюрото, за да изслуша приятелката си.

— Е, ти как би го определила? — сръза я Марго. — Търсим като маниачки. Правим го от деца и нищо. Само дето с гребен не сме разровили скалите. Нищо — повтори тя и направи жест на отчаяние. — После всяка от нас отива там в даден повратен момент на живота си и намира монета. Всяка една. Това означава... — Спря, огледа проблясващата златна монета и се вторачи в Лора. — Което означава — пророни тя бавно, — че си влюбена в Майкъл Фюри.

— Какво общо има едното с другото? — попита Лора, взе монетата и я постави на бюрото.

— В деня, когато намерих моята, мислех за Джош и какво ще правя, след като толкова много го обичам. А Кейт... — Тя погледна към умислената си приятелка. — Отиде там, когато Байрън не ѝ излизаше от главата. По онова време вече го обичаше, нали?

— Да, но... — Кейт млькна. — Виж, малко ми е неясно.

— Раздвижи си счетоводителския мозък. — Марго нетърпеливо се извърна към Лора и я хвана за раменете. — Влюбена ли си в

Майкъл?

— Не разби...

— Задавам ти простичък въпрос, Лора, и ще забележа, ако ме излъжеш.

— Добре. Обичам го. Но няма знач...

— Любовта има значение — прекъсна я Марго припряно. — Може би тъкмо там е работата. — Пусна Лора и бръкна в джоба, където неизменно носеше своята монета. — Това има значение.

Постави монетата до тази на Лора и погледна към Кейт. Тя вече бъркаше в чантата си.

— Сигурно има значение — обади се Кейт, когато и нейната монета се оказа на бюрото. — Каза ли си на Майк, Лора?

— Не. И не знам дали ще му кажа, и въобще какво ще правя. Не съм в състояние да планирам нещата, както правиш ти, Кейт, нито да действам импулсивно като теб, Марго. Налага се да подхожда по свой начин. Което, предполагам, означава да живея с илюзиите си и да чакам какво ще стане. — Усмихна се и прокара пръст по трите монети. — Знак от Серафина. Вероятно е така. Може да ми подсказва този път да не слагам всичките си мечти в ръцете на един мъж.

— Или би открила мечтите си, стига да знаеш къде да погледнеш. — Марго прегърна Лора през раменете. — Каквото и да е — не преставай да търсиш! Това е все едно да скочиш от скалите.

— Няма да спра да търся. — Потупа Марго по ръката и посегна да прибере монетата си. — Намирам за редно да отпразнуваме събитието. Защо не дойдете довечера? Ще отворим едно шампанско.

— Веднага приемам поканата — обади се Кейт и прибра своята монета. — Така и така щях да излизам. Довечера в дома на Де Уит ще се играе покер.

— Точно така. — Лора се усмихна. — Сутринта татко доволно потриваше ръце. Е, Марго, ще дойдеш ли?

— Разбира се. — Марго прибра своята монета. — Може да понапием мама и госпожа Т. А защо и ние да не поиграем покер?

— Съгласна съм. А защо...

Кейт млъкна при рязкото потропване на вратата. Показа се главата на раздразнена и нетърпелива клиентка.

— Извинете, но има ли кой да ме обслужи?

— Разбира се. — Лора се надигна с помирителна усмивка. — Имахме малък проблем. С какво мога да ви помогна?

Майкъл никога не беше ходил на парти за игра на покер с лимузина. Не разбираше какво изпитва. Не че не се бе возил в лимузина. Та нали работи в Холивуд пет години.

Обаче, да отидеш да играеш покер с лимузина, му се стори малко претенциозно.

Но, както обясни Джош, когато го подбра от конюшната, щом ще идат с колата на баща му, няма да се притесняват по колко бири ще изпият.

Томас очевидно се чувстваше удобно в лимузината. От стереото се носеше някаква ария.

Майкъл си помисли, че огромна лимузина, опера и покер никак не се връзват, и започна да се чуди в какво му предстоеше да се забърка.

— Предчувствам, че ще имам късмет. — Томас размърда вежди. — Надявам се, момчета, да носите достатъчно пари.

Което накара Майкъл да си даде сметка, че вероятно неговата представа за „достатъчно пари“ чувствително се различава от тази на Томас Темпълтън.

Господи, в една уж предназначена за развлечение вечер би могъл да загуби и ризата, и егото си!

— Съпругата ми се е влюбила в един от конете ти, Майкъл — подхвана Томас и кръстоса крак. Искаше да провери колко е готов да заложи младият Фюри. — Може да го спечеля тази вечер.

— Не залагам конете си — отвърна Майкъл, — нито приятелите си. Хубав часовник имате, господин Темпълтън. — Беше забелязал ролекса върху ръката на Томас. — И без това ми трябва нов...

Томас гръмко се разсмя и тупна Майкъл по коляното.

— На момчетата е позволено да помечтаят. Знаеш ли за онзи случай, когато играх цели трийсет и шест часа? Беше в Чикаго, през 55-та. Ние...

— О, не. Моля те, не започвай пак с онази история в Чикаго — простена Джош. — Умолявам те.

— Млъквай, Харвард. — Майкъл се поотпусна и също кръстоса крака. — Някои не я знаят.

Доволен, Томас се усмихна на Майкъл.

— Ей сега ще ти я разкажа и ще ти взема страха.

Пътуването в крайна сметка не се оказа толкова неприятно. Нещата се оправиха още повече, когато завиха към голямата къща на 25-ти километър. Когато спряха, шофьорът в униформа извади от багажника две каси бира.

— Това е адски много бира — отбеляза Майкъл. Пъхна палци в джобовете и огледа терасовидните градини, сред които се издигаше сградата от дърво и стъкло, където живееше семейство Де Уит. — И адски хубава къща.

— И съвсем лесно се стига до плажа — добави Джош. — Кейт подтикна Байрън към имота още преди да се оженят.

— Прилича малко на нея — отбеляза Майкъл. — Класически стил, изящна, уникална. А, я виж — „Мустанг“ 65-та. Истински красавец. — Той отиде до колата и с любов прокара ръка по калника. — Много е хубав.

— Покер ли ще играем, или цяла вечер ще се влюбваш в неодушевени предмети?

Той поклати глава.

— Имаш много здраве, че са неодушевени. Бижута като това имат повече характер и сексапил от половината жени, с които си излизал.

— Което показва, че не познаваш жените, с които съм излизал.

— Напротив. С някои от тях съм излизал и аз. — Майкъл се отправи към входната врата, хвърли прощален поглед към колата и подметна: — Включително и с твоята съпруга.

Усмивката на Джош изчезна.

— Никога не си излизал с Марго.

— Така ли смяташ? — Наслаждавайки се на всеки миг, Майкъл изкачи стъпалата. — Спомням си няколко интересни вечери прекарани с нея във Франция.

— Искаш да психясам.

И се получава, помисли си Майкъл.

— Попитай я — продължи да го дразни той.

По дяволите — щеше да го направи. Джош се опита да прогони появилите се образи в главата му и отвори вратата. Два огромни жълти песа се спуснаха към новодошлите.

— Нип! Тък! Долу! — изкомандва Байрън, тръгнал да посрещне гостите. Кучетата седнаха едно до друго, ала продължаваха да треперят от възбуда. — Отнесете бирата в кухнята — посочи той пътя на шофьора. — Смятате ли, че сте донесли достатъчно?

— Ако я свършим — заяви Джош, — ще изпратим да ни донесат още. Имаш ли храна?

— Забърках нещо.

Майкъл не устоя на двата чифта очи и изплезените езици. Приклекна и погали кучетата.

— Умееш да готвиш, така ли?

— Как мислиш, че ме нави да се омъжа за него? — попита появилата се отнякъде Кейт и се усмихна.

— Ти още ли си тук? — Джош се приближи и я дръпна за косата. — Отивай да си играеш с приятелките.

Тя го побутна с лакът.

— Точно тръгвах. Преди това обаче държа да подчертая, че според мен идеята за покер само с мъжко участие, е неандерталска. Намирам го за обидно, особено след като се провежда в моя дом.

Като разумен мъж, Байрън не реагира, но ококори очи зад гърба ѝ. Тъй като Майкъл не съжителстваше с нея, безцеремонно заяви:

— Ами тогава, омитай се.

— И без това нямам желание да стоя и да слушам, как сбирщина глупаци сумтят и си разправят измишльотини, кой колко жени е имал.

С вирната брадичка тя взе чантата си и понечи да тръгне.

— А аз ще разкажа на Байрън за онази вечер, която прекарахме заедно на Рибарския док, когато...

— Млъквай, Майк! — Тя стрелна вежди нагоре и се изчерви. — Тръгвам.

— Почакай! — Съпругът ѝ направи опит да я хване, но тя се отдръпна. — Каква вечер?

— Нищо особено. — Стрелна Майкъл с поглед. — Наистина нищо.

— О, сладурано — промърмори Майкъл. — Обиждаш ме.

— Мъжете са свине. — Отметна коси и затръшна вратата зад гърба си.

— Е, така поне се отървахме от нея — кимна Майкъл. — Къде са картите?

— Марго и Кейт? — Джош го наблюдаваше изпитателно.

— Вкусът ми е добър, нали? — Майкъл пъкна ръце в джобовете. — Пак питам, къде са картите?

— Мъжете имат нужда от своите малки ритуали — обобщи Сюзън, опряла се върху облегалката на креслото в дневната, — така както ние имаме нужда от нашите.

— Аз нямам нищо против. — Заобиколена от възглавнички, Марго ядеше пуканки. — Но Кейт се впряга.

— Къде всъщност е Кейт? — Лора отиде до прозореца и погледна навън. — Трябваше вече да е дошла.

— О, изчакала е, за да им натрие носовете, преди да тръгне. — Марго сви рамене и посегна към шампанското. — Всеки момент ще се появи. Господи, колко е по-хубаво това от покер, бира и дим на пури. Готова ли си за една чашка, мамо?

Ан спря да прехвърля касетите, подбрани за видеомаратона тази вечер.

— Ами... съвсем мъничко.

Имаше шампанско, пуканки, плато със зеленчуци и плодове. Течен бял шоколад и камара филми. Бебето спеше в детската стая и любимите ѝ жени бяха наоколо. Марго прецени, че вечерта, прекарана по женски, ще бъде великолепа.

— Ще ти направя ноктите.

— Няма нужда.

Марго се усмихна на майка си.

— Мамо, ще ми е забавно. Имам идеалния цвят лак. Яркочервен.

Ан изсумтя.

— Няма да нося подобно нещо. Въобще няма да боядисвам ноктите си.

— Мъжете си падат по такива неща. — За да я подразни, Марго се наведе още по-близо. — И месарят Боб ти е хвърлил око от години.

— Няма такова нещо. — Лицето на Ан пламна и тя заровичка из касетите. — Това са глупости. Просто сме в добри делови отношения. Нищо повече.

— Запазва най-хубавите парчета месо за госпожа Ан. — Марго запремигна и прихна. — Трябва някой ден да отговориш на вниманието му. О, Лора — продължи тя, — престани да се тревожиш за Кейт. Ще дойде.

— Не се тревожа. Само гледам. — „И мисля за Майкъл“, призна тя наум. Какво ли прави? Защо пътищата им не се пресякоха, нито веднъж от снощи насам? Но си наложи да се отдръпне от прозореца и си наля чаша вино. — Какво ще гледаме за начало?

Появилата се десетина минути по-късно Кейт ги свари в разгорещен спор относно най-опасните мъже в киноисторията.

— Нюман — настояваше Марго. — Какви очи има! Студени, изпиващи и невероятно сини.

— Грант — защитаваше Сюзън своя любимец. — Опасен е, защото е непредвидим. Чарът му срива съпротивата на жените.

— Богарт — не отстъпваше и Лора. — Толкова див, опасен, герой по инстинкт.

— Господи! Тук обсъждат мъже! Не мога да повярвам. — Възмутена, Кейт седна. — Току-що оставих четирима празноглавци. Това бял шоколад ли е? — Надигна се и гребна с пръст. — Вече се държах самодоволно, високомерно и саркастично. Майк е най-ужасният. Не допусках, че ще подхване темата, как двамата се срещнахме на дока и...

— И какво? — Лора наостри уши. — Какво направихте?

— Нищо. — Най-добре да не си беше отваряла устата, помисли си Кейт. — Наистина нищо. Беше се върнал в отпуск и изглеждаше... интересен. Излязохме да се поразходим с кола.

— Били сте заедно? — искаше да се увери Лора. — С Майкъл? И само сте се поразходили?

— Е, поне през по-голямата част от времето. — Ето какво направи, упрекна се мислено Кейт, когато погледите на всички присъстващи се насочиха към нея. — Добре де, може да съм се поддала за минута. Хайде, кой ще пусне видеото?

Преди да свари да се надигне, Лора я хвана за рамото.

— Какво точно значи „поддала“?

— Оставих го да ме целуне два-три пъти. Това е всичко. Взели ли сте комедия? С удоволствие бих се посмяла.

— Ти и Майкъл сте се натискали в колата му?

— Не точно натискали. Не бих го определила така. Марго... — обърна се за помощ към приятелката си тя.

— Не, няколко целувки още не значи натискане. Аз се натисках с него, затова знам как е.

— Ти... — Лора се задави и грабна бутилката шампанско. — Ти...

— Пиша му десетка и за техника, и за стил. И понеже беше преди години, предполагам, че е подобрил и двете. — Засмя се и стана да сложи касета в апарата. — Ето, сега госпожа Т. се чуди, дали да направи някакъв коментар върху чутото, а мама седи напушена, защото известният с лоша слава Майкъл Фюри е докосвал с прелестните си устни и трите ѝ момичета.

— Все такива ги приказваш — обади се Ан сприваво.

— Убедено твърдя, че той е един от най-опасните мъже. — Облегна се назад и потупа майка си по коляното. — И слава на Бога, че ги има.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

С раздадените от Байрън карти, той не се чувстваше особено опасен. През първия час игра не се изсилваше и правеше дребни залагания, докато изучаваше партньорите.

Добри бяха, призна той, и тримата. Не беше игра на глупаци. Може и да бяха тежкари, които сигурно обикновено играеха в казино, но той изучи правилата на кораба, където от скука човек се изкушаваше понякога да заложи месечната си заплата само за да разчупи монотонните дни.

На масата за карти — Майкъл добре знаеше — умният човек изучава партньорите си.

Джош например, прокарва палец по скулата си, когато държи стабилни карти, а станат ли очите му безизразни и хладни, значи блъфира. Де Уит обича да посяга към бирата, ако се чувства победител. А Темпълтън... Темпълтън му бе най-труден за разгадаване, но след втория час, Майкъл забеляза, че има навика по-енергично да дърпа от пурата си, когато се готвеше да прибере залога.

Майкъл пресметна шансовете си и реши, че е време да поразбуди духовете.

— Ето ти твоите десет — каза той на Джош. — И вдигам още десет.

— И аз залагам. — Байрън разсеяно се пресегна да погали едно от кучетата, настанило се до него.

Знак, помисли си Майкъл самодоволно, че няма силни карти в ръка.

— Ето.

— Двайсет и от мен — обади се Томи — и вдигам с още десет.

— Отказвам се — обяви Джош. Остави картите и стана да си вземе сандвич от полицата.

— Плащам ги и вдигам с дваайсет — обяви Майкъл.

— Спирам — заяви Байрън.

Томас гледаше трите дами в ръката си.

— Плащам двайсет и слагам петдесет отгоре — реши той.

Очите на Майкъл срещнаха тези на Томас над картите.

— Петдесет и още петдесет.

Томас изучаваше опонента си и пое дълбоко въздух през зъби.

— Добре — отсече той. — Спирам. — Свали картите. — Дай да видя какво имаш.

Майкъл само се усмихна и прибра чиповете. Томас отново пое дълбоко въздух.

— Блъфирал си. Явно нищо не си имал.

— Човек трябва да си плати, за да види, господин Темпълтън.

Томас присви очи.

— Томи — поправи го той. — Когато някой успее да ме подведе така, е редно да ме нарича по име.

— Мой ред е да раздавам. — Майкъл започна да разбърква картите. Усмихна се. — Влизаш ли, Томи?

— Разбира се, и ще продължа да играя, дори когато започнеш да се гърчиш по пода и да ме молиш за милост.

— Хубаво е да мечтае човек.

Томас гръмогласно се изсмя и посегна към джоба си.

— Харесваш ми, Фюри. Ето, вземи си пура. Истинска, а не от леките, които Байрън пуши.

— Благодаря, но ги отказах. — Независимо от това, той с копнеж вдиша стелещия се наоколо дим. — А и тези, кубинските, винаги са ми приличали на мъжки полов орган.

Джош се задави и извади пурата от устата си.

— Благодаря ти за сравнението, Майкъл. Не знам дали някога пак ще посегна към пура.

Томас прихна и сложи ръце на масата.

— Хайде, раздавай. И се пригответи да загубиш и ризата на гърба си.

През третия час Майкъл спря за малко и излезе навън. Кучетата го следваха дружелюбно по петите, докато той гледаше към обгърнатото от нощта море.

— Страхотно място, нали?

Майкъл погледна през рамо и видя Байрън да се приближава.

— Хубав избор си направил.

— Чудех се дали да не вдигна една малка конюшня тук, до кипарисите. С две ясли.

— Две?

— Един кон ще се чувства самотно. Хареса ми петнистата кобила.

— Тя е душица. — Сети се нещо и попита: — Уреди ли въпроса с жена си?

В очите на Байрън се забелязваха закачливи пламъчета.

— Знам много начини как да убедя съпругата си. Предполагам, дори повече от теб, макар да си я водил на Рибарския док.

— О, само исках да я подразня. И теб. Не съм я докоснал с пръст. Е, почти не съм...

Байрън се засмя и поклати глава.

— Най-добре е да приключим с тази тема. Виж, ако искаш да дразниш Джош с Марго, би ми било забавно.

— Не искам да се бия с него. Той е по-жилав, отколкото изглежда. Разклати ми три зъба, когато бяхме на дванайсет. — Майкъл прокара език през устата си. — А ако се стигне до бой, старецът му най-вероятно ще започне да залага за изхода от схватката.

— Такива са представителите на семейство Темпълтън. Готови са да залагат на всичко. Виж как Кейт, Марго и Лора заложиха на магазина.

— Все се каня да отида там. Не си падам много по магазините, но се чудя как Лора например се справя с обслужването на клиентите.

— Ще останеш изненадан. И впечатлен. Мен ме смаяха. Магазинът е нещо солидно и специално за тях.

— Създава им усещането, че си изкарват прехраната.

— За тях значи много повече. Създава им усещането за съдружие, за обща цел. И много го обичат. — Дали от бирата или от разговора за жените, но Байрън ставаше сантиментален. — Аз не бях наоколо, когато са рискували и са се захванали с тази работа. Марго продала почти цялото си имущество, моята консервативна счетоводителка изтеглила всичките си спестявания, а Лора продала сватбения си пръстен.

— Продала е сватбения си пръстен заради магазина?

— Да. Било е скоро след като открила, че Риджуей е изпразнил общите им банкови сметки. Не пожелала да пипа парите на Темпълтън, затова продала и сватбения, и годежния си пръстен, за да събере средствата. Какви жени!

— Да. — Майкъл свъси вежди и се обърна отново към морето. — Светска дама, манекенка и счетоводителка.

— Доста се потиха, докато го изградят. Чистиха, рендосваха, боядисваха. И измислиха как да го превърнат в доходен бизнес. Всеки път се поразявам като вляза там и ги видя трите. Те вечно са заедно. Например на скалите, където не престават да търсят зестрата на Серафина. Правят го от години и продължават до днес. Все заедно и все търсят. Кейт не бе на себе си от радост тази вечер, когато ми съобщи, че Лора е намерила още една монета.

Майкъл се насилваше да проумее чутото, да подреди информацията в главата си.

— Лора? Намерила е монета? Кога?

— Снощи. Излязла да се поразходи по скалите. Кейт твърди, че го прави от време на време, когато иска да си избистри главата или просто да е сама. Намерила златна монета. Както Марго и Кейт преди време. Странна работа. Всяка да намери златна монета, и то случайно, с интервал от месеци. Докато търсят зестрата заедно, не намират нищо и изведнъж — Бум! — една от тях просто вдига парче злато от земята, сякаш е стояло там през цялото време. Как да не се чуди човек?

Задната врата на къщата се отвори и гласът на Томас изкънтя.

— Какво става? Ще играем ли покер, или не? Картите започват да изстиват.

— Ами раздай ги тогава — провикна се Байрън. — Идваш ли? — обърна се той към Майкъл.

— Да... Значи Лора се разхожда по скалите нощем?

— От време на време.

— И снощи просто посегнала и взела златна монета?

— Испанска. От 1844.

— Много странно.

— Ще ти кажа нещо още по-странно. Започвам да вярвам, че ще намерят цялото съкровище. Че единствено те ще успеят.

— Никога не съм вярвал в съществуването му.

— Помоли Лора да ти покаже монетата — предложи Байрън. — Може да промениш мнението си.

— Сигурно ще го направя — промърмори Майкъл и тръгна към къщата, дима от пури и бирата.

В три сутринта се изкачваше уморено по стълбите, все още като притежател на ризата върху гърба си, конете и егото си. Смяташе се за късметлия. А фактът, че бе с осемстотин долара по-богат, бе още приятен.

Прецени, че ще успее да купи онзи едногодишен кон, на който хвърли око.

Прекрачи прага и се препъна в топлата купчинка до вратата.

— Господи! — Стовари се на земята, а кучето изляя и лизна Майкъл по лицето. — Бонго. Какво, по дяволи те... Господи! Разкарай си езика от устата ми. — Майкъл избърса лице и седна, а кутрето бързо се настани в скута му. — Да, да. Разбирам, съжаляваш. Но как влезе? Научил си се да отваряш врати ли?

— Дойде с мен. — Лора стоеше пред вратата на спалнята. — Обича ме. И не иска да спи сам в леглото ми. И аз не исках.

Дали от бирата, или от падането, но гласът му беше изчезнал.

Стоеше на светлината на лампата и му се усмихваше. И бе облечена само с една негова риза. Косата ѝ — разчорлена, лицето — поруменяло. А когато погледът му се проясни, забеляза, че очите ѝ блестяха и бяха леко отнесени.

Беше красива, сексапилна и пияна.

— За наема ли си дошла?

Смехът ѝ бе гърлен.

— Сега не е работно време. Дойдох за теб. Мислех, че никога няма да се появиш. Как мина покерът?

— Доходно. Как мина видеомаратонът?

— Поучително. Гледал ли си... Гледал ли си внимателно, как се целуват хората в черно-белите филми? — Въздъхна и прокара ръка по гърдите си. — Изглежда чудесно — определи тя. — Ела и ме целуни, Майкъл. В черно-бяло.

— Сладурано... Ти си се понапила.

— Да. — Отметна коса и се облегна върху рамката на вратата, за да не залитне. — Приста'яш ли си, Майк, дъ съ напия, за пръв път в животъ. Е, било е дъ ми съ замай главатъ, но само толкоз. Не върви на жена като мен.

— Ще запазя тайната ти. Бонго и аз ще те съпроводим до вкъщи.

— Няма да си ходя 'къщи. — Тя се поизправи и се зарадва, защото стаята пак се завъртя пред очите й, щом пристъпи към него. — Първо ще те имам. После ще ми кажеш дали се целувам тъй хубаво като Кейт и Марго.

— Господи — промърмори той тихо. — Как бързо се разпространяват новините тук.

— Дори ако искаш, можеш отново да разкъсаш дрехите ми. — Тя обви врата му с ръце. — Ризата и без това е твоя. Харесва ми да нося дрехите ти. Все едно, че усещам ръцете ти да ме докосват. Ще ме докоснеш ли, Майкъл?

— Чудя се.

— Ще ти кажа една тайна. — Тя се притисна към него и долепи устни до ухото му. — Искаш ли да ти кажа тайната си?

Знаеше, че на сутринта тя ще съжалева, но... напъха ръце под ризата... Да става каквото ще.

— Да, кажи ми тайната си.

— Сънувам те. И преди съм го правила. Преди много време, когато идвахте с Джош. Но никога не го споделих с никого, защото...

— Не върви за жена като теб.

Тя се засмя, гризна ухото му и му покачи кръвното.

— Правилно. И как те сънувах? Ще ти кажа. Че ме намираш. Аз съм на скалите, в стаята или в гората и ти ме намираш. И сърцето ми започва да бие силно, бързо. — Взе ръката му и я постави върху гърдите си, за да му покаже. — Не мога да мръдна, не мога да дишам — продължи тя и постави ръка върху неговата. — Ти идваш към мен, без да кажеш дума. Само ме гледаш. Гледаш ме, докато краката ми се подкосят и кръвта нахлуе в главата ми. Целуваш ме грубо, пламенно. Никой не го е правил така. Никой не би дръзнал да ме докосва, както го правиш ти.

— Не — пророни той. Загледан в дълбоките й сиви очи, си помисли, че потъва. — Никой не може да те докосва така.

— Разкъсваш дрехите ми и ме обладаваш там, където сме. Също, както направи онази вечер... Като в сънищата ми...

Тя леко се отдалечи. От копнеж по нея го болеше цялото тяло.

— Това е моята тайна. Сънувах те. Олеле, главата ми се върти. — Тя се засмя. — Като пияна се чувствам, точно както си отгоре ми, вътре в мен. Господи, колко ми е приятно. — Тя отново отметна коси, погледна го и се разсмя. — Ето, стоиш и ме гледаш. Не си очаквал да чуеш такива приказки от Лора Темпълтън, нали?

Той си даваше сметка, че дори да умираше от жажда, би молил да я има нея, вместо една-единствена глътка вода.

— Не съм. И страшно ще съжалявам, ако не си спомняш нищо утре сутринта.

— Тази нощ съм пълна с изненади. — Вдигна ръце и се протегна. — Гледах много филми, пих доста вино. Ядох шоколад и се смях на воля. Поплаках си и повъздишах малко. Все тези неща, които жените вършат. — Спусна ръце и направи малък пирует, при което ризата ѝ се вдигна. — Наблюдавах, как Марго убеди Ани да ѝ боядиса ноктите, как Кейт си подремва, отпуснала глава в скута на майка ми, как Марго накърми бебето, когато то се събуди. Толкова ми беше приятно да бъда с тях. Те и моите деца са целият ми живот. Но през всичкото време в главата ми витаеше мисълта за теб. „Къде е Майкъл? Искан ли ме още?“ Трябваше да проверя. Ще го изчакам да се върне, реших аз. Ще го накарам да ме иска. Е, искаш ли ме?

Не беше в състояние да ѝ отговори. Пристъпи напред, привлече я и я сграбчи. Радост, копнеж и удоволствие се преляха у нея. Тя се засмя щастливо, когато той я повали на пода.

— Не, не... — Изтъркаля се и остана отгоре. — Дай на мене този път. Искан да видя дали мога.

Беше готов да експлодира.

— Лора, за бога...

— Аз. — Тя го възседна и тръсна глава замаяна. — Искан да направя някои неща с тебе. Неща, които не вървят на жена като мен.

Той се опита да я възпре, но тя не се предаде.

— Искан да ме използваш, така ли? — успя да попита най-сетне той.

Устните ѝ се извиха в усмивка, когато долови пламъчето в очите му.

— Точно така. Виж, изплашихме Бонго. Сви се в ъгъла.

— Ще го преживее. Какво искаш да ми направиш?

— Ще трябва да реша. — Тя пое дълбоко дъх и се залови с копчетата на ризата му. — Имам още една тайна.

— Ако е като предишната, положително ще ме довърши.

— Не е толкова хубава. — Нацупи се. — Е, понеже все пак успях, може да се каже, че е добра. Питър никога не е разкъсвал дрехите ми.

— Господи, забрави това. И него.

Посегна към нея, ала тя се отдръпна.

— Искам да знаеш. Дори е някак смешно. Винаги сме имали много порядъчен секс. Не както с теб. Винаги много порядъчен, освен когато не се любехме, а така беше през по-голяма част от времето и особено през цялата последна година от брака ни. И знаеш ли кво?

— Какво?

Тя затананика, когато той прокара ръка по гърдите ѝ.

— Това можеш да правиш — промърмори тя. — Нямам нищо против. Но за друго приказвах... Имахме система. Не, той имаше система, а аз просто бях там. Пускаше класическа музика. Шопен. Все една и съща соната. До ден-днешен получавам тик, щом я чуя. Затваряше вратата, заключваше я, за да не влезе някои от прислугата. Сякаш някой би се появил в десет и четирийсет и пет през нощта... Почти винаги беше в десет и четирийсет и пет...

— Значи е бил човек с навици — отбеляза Майкъл, разкопча копчето и докосна плътта ѝ.

— Ъхъ. Не, нямаш право. — Тя се надигна. — Опитваш се да ме разсееш. Загасяше лампата и идваше в леглото. Целуваше ме три пъти. Не два, не четири, а три. После...

— Не съм сигурен, дали имам желание да науча подробности около представянето на Риджуей в леглото.

— В брачното ложе. Да, тази част ще я прескоча. И без това не е интересна. В единайсет и пет ми пожелаваше лека нощ и заспиваше.

— Цели двацет минути...

— Можеше да си сверяваш часовника. О, Майкъл. — Протегна ръце нагоре и той зърна изящните ѝ гърди. — Мислех, че причината е у мен. Че тези неща се правят така. А не било. Нито аз съм виновна, нито така се прави. — Докосна гърдите си с ръце. — Никога не знам

какво ще предприемеш ти, какво ще направиш, къде ще ме докоснеш, как. Всичко е толкова прекрасно непорядъчно. Какви неща правиш само с ръцете си, с езика... — Отпусна ръце върху гърдите му. — Имаш ли представа, какво е да откриеш на трийсет години, че сексът ти харесва?

— Не. — Не успя да сподави усмивката си. Тя бе така прелестно пияна. — Открих го за себе си на шестнайсет и не съжалявам.

Тя се засмя, отметна назад глава. На него му се прииска да захапе бялата ѝ шия.

— Аз съм доволна и така. Все едно да намериш зестрата на Серафина. Знаеш, че е там някъде, и се надяваш. И е приятно да я откриеш след толкова време.

— След като си открила, че сексът ти допада толкова, защо не го демонстрираш?

— Ще те побъркам. — Тя се наведе и ухапа брадичката му. — Ще те накарам да ме умоляваш.

— Започваш да ставаш нахална.

— Приемам го като предизвикателство. — За да му докаже, запретна ръкави, но те отново се свлякоха. — Мъж ли си достатъчно да обещаеш, че няма да ме докосваш, докато не ти разреша?

Вдигна вежди, учуден какво е намислила.

— Ти губиш, сладурано.

— Не мисля. Значи се разбираме — никакви ръце. Освен моите.

Наведе глава към него и го целуна.

— Марго каза, че имаш прелестни устни. — Засмя се, когато той трепна. — Права е. Ще се позанимая малко с тях.

Целуваше го, сменяше ъгъла, дълбочината на целувките. Ту го докосваше нежно, ту жадно, нетърпеливо. Пръстите му се забиха в килима.

— Не се справяш зле за новачка — успя да прошепне той, с изпълнен с копнеж глас.

— И бързо се уча. Сърцето ти бие силно, Майкъл.

Тя го ухапа по врата и започна да дърпа ризата му. Материята не поддаде и той се засмя.

— Да ти помогна ли?

— Ще се справя. — Тя се наведе назад, хвана отново и рязко дръпна. Ризата се раздра. Откриха се мускули и плът. — О, какво тяло

имаш — прошепна тя. Отново дръпна дрехата и копчетата се разхвърчаха. — Какво страхотно тяло. Стегнато, силно и осеяно с белези. Искам го. — Устните ѝ се плъзнаха по рамото му, после по гърдите. Посегна да я хване за бедрата, тя го възпря. — Аз сама.

Свали ризата си и отново се залови за работа.

Унищожаваше го по начин, по който не бе предполагал, че може да бъде унищожен. Бавно, невъзвратимо. Обладаваше го по начин, по който не бе подозирал, че може да бъде обладан. Жадно, последователно. Едва дишаше и простена, когато тя прокара език по корема му.

Мислите му се появяваха и изчезваха от главата му със скоростта на мълния. Не успяваше да ги догони. Целият бе само усещане. Долавяше аромата ѝ, виждаше влажната ѝ кожа, копнежа в очите.

Опиянена от властта си, тя посегна към джинсите му и долови, как цялото му тяло се напрегна. Сведе глава и докосна с език мястото, където платът и кожата му се сливаха. Чу го да простенва името ѝ.

Тя прави всичко това, мина ѝ през ума. Довежда го до отчаяна слабост. Жизненият и силен мъж. Докосна го отново с език, за да го подразни. Може да го накара да я желае до полуда и да получи каквото си иска от него.

Свали джинсите надолу, прокара език по бедрото му. Чу го как дълбоко си поема дъх. Беше напълно безпомощен. Тя можеше да постигне всичко.

Отново го целуна.

Той зарови ръце в косите ѝ, тялото му се гърчеше под нейното. Когато отново плъзна език по корема му, бе готов да убие, за да я има.

Все още стискаше косата ѝ, когато се надигна. Тя видя пламналите му очи, преди устните му да се впият в нейните.

— Не съм казала, че можеш да ме докосваш. — Едва дишаше, а устните му бяха навсякъде: върху нейните, по шията ѝ, раменете, гърдите...

— Имам нужда от теб — простена той. — За бога, вземи ме.

Изпълнена с триумф, тя отметна глава и се засмя щастливо. Скръсти крака през кръста му и се изви назад.

— Добре.

Изви се и го остави да проникне в нея. Извика, не от изненада, по-скоро от бързината, с която се появи екстазът.

— Още — настоя тя и заби нокти в гърба му. — Още, Майкъл.

Заслепена от ненаситност, тя го бутна да легне отново и впи пръсти в него.

Сякаш беше попаднал в буря. Но виждаше как Лора се приближава и отдалечава. Звярът у него се пробуди и той последва ритъма ѝ, докато и двамата не се изтощиха напълно.

През премрежен поглед видя как тя се разтапя, усети потрепванията на тялото ѝ. Беше така изтощен, че дори не усещаше колко плътно я притиска към себе си — като човек, стиснал в ръцете си единственото, което има значение за него.

— Нали ти казах, че ще успея — почти простена тя и се обърна, за да го целуне по врата.

— Да, успя. — Докосна с устни косите ѝ. — Лора...

Произнесе името ѝ шепнешком. После затвори очи и реши, че и за двамата ще бъде по-добре, ако не доизрече мисълта си. Но наум го стори. „Обичам те. Обичам те.“

— Ти ме искаше.

— Да, исках те.

Косите ѝ ухаеха на слънчева светлина. Отново го накараха да се почувства премаял.

— Ще направиш ли нещо за мен, Майкъл?

— Да.

Бе готов да стори всичко.

— Ще ме отнесеш ли до леглото? Още съм пияна.

— Разбира се. Само се дръж здраво.

— И още нещо.

Главата ѝ се отпусна на рамото му и простена. Той се изплаши да не ѝ прилошее.

— Добре, добре. Ей сега ще се погрижа за теб. Всичко ще е наред.

Топла, мека и пълна с доверие, тя се сгуши в него. Изведнъж се сепна.

— Защо сме в банята?

— Тук е най-подходящо, когато на човек му призлява. Хайде, изхвърли виното, сладурано. Ще ти олекне.

— Изобщо нямам намерение да изхвърлям такова хубаво шампанско. — Вкопчи се здраво при опита му да я остави на пода. —

Няма да повръщам. — Изведнъж отметна глава и бурно се разсмя. — О, колко си трогателен. Щеше да ми държиш главата над тоалетната чиния, докато повръщам. Господи, Майкъл, толкова си симпатичен. — Тя го целуна. — Толкова си симпатичен, че мога да те изям целия.

Засрамен, той присви очи.

— Може би не е чак толкова лоша идея да навра главата ти в тоалетната чиния. Щом няма да повръщаш, какво точно искаш от мен?

— Казах ти, да ме отнесеш до леглото. — Усмихна се и прокара пръст по гърдите му. — Искам да ме любиш, ако не ти се натрапвам.

Той я погледна. Беше топла, розова, женствена.

— Мисля, че ще се справя.

— Добре. А дали ще...

И тя прошепна нещо в ухото му, което накара кръвта му да кипне.

— Доста непорядъчно поведение, но... — Тръгна към леглото. — При тези обстоятелства...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първият махмурлук, откри Лора, далеч не бе толкова приятен, колкото първото напиване. Главата ѝ, вместо да е изпълнена със светлина, цветове и приятни мисли, кънтеше... сякаш там свиреше училищен оркестър, и при това — фалшиво. Ударните инструменти се бяха настанили до лявото ѝ слепоочие.

Устата ѝ сякаш беше пълна с пръст.

Благодари на Майкъл, че я беше оставил сама и не бе свидетел на унижението ѝ.

Избягваше да мисли, че след прекараната в леглото му нощ се налага да стане и да се прибере къщи, където семейството ѝ и прислугата ще я гледат изпитателно.

Под душа се опита да заглуши безмилостните барабанисти, но изведнъж си даде сметка, че новите шумове са просто собствените ѝ стенания.

При нормални обстоятелства никога не би ровичкала из нещата на Майкъл, но сега се нахвърли върху шкафчето в банята и чекмеджетата, без да се замисли. Почти се разплака, когато откри шишенцето с аспирин.

Глътна четири и като прецени, че вече се е държала достатъчно натрапливо, се пресегна и взе четката му за зъби.

Не се погледна в огледалото, преди да се облече, ала и това се оказа грешка. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, очите — подпухнали и зачервени. Но понеже тук не разполагаше с никакви гримове, не можеше нищо да направи.

Все някога трябваше да излезе, каза си тя и се промъкна навън. Простена на глас от ярката слънчева светлина, пробола очите ѝ.

— Как си, сладурано?

Тя трепна. Все пак успя да извърне глава и да се усмихне на Майкъл, който приближаваше като търкаше ръце в джинсите си.

— Добро утро. Не те чух кога си станал.

— Както хъркаше, не допусках, че ще се събудиш преди пладне.

От обидата главоболието ѝ изчезна. Хъркала! Не е възможно. Такава лъжа дори не заслужава да се коментира.

— Трябва да съм в магазина след два часа.

— Ще ходиш на работа днес! — Не му се виждаше във форма за такова нещо. — Дай си почивка, Лора, и се върни в леглото.

— Съботите са най-натоварените ни дни.

Той сви рамене. Изборът си беше неин.

— Как ти е главата?

Плахо се усмихна. Очевидно на мъж като Майкъл махмурлуците не са непознати.

— Зле, но вече не е нетърпимо.

— Следващия път, когато решиш да се напиеш, пий повече вода и глътни два аспирина, преди да припаднеш. На сутринта се чувстваш малко по-добре.

— Не възнамерявам да има следващ път, но благодаря за съвета.

— Жалко. — Той прокара пръст по ръката ѝ. — Доста изобретателност проявяваш, когато си пияна. Как си с паметта?

Неволно кръвта ѝ закипя и заля страните ѝ.

— Добре. Дори прекалено добре. Не мога да си представя... Аз... — Млъкна и затвори очи. — Би било добре да ме спреш по някое време, да не се държа като глупачка.

— На мен ми хареса. Ела тук. — Той я притегли и притисна главата ѝ към рамото си. — Ледена вода. Натопи си главата в ледена вода и се опитай да хапнеш нещо. Ще ти мине.

— Добре. — Искаше ѝ се да остане тук до края на живота си. — Трябва да вървя. Не биваше да спя при теб нощес. — Не видя разочарованието и болката, които се изписаха върху лицето му. — Какво ще си помислят вкъщи за мен?

Очите му бяха безизразни, когато я пусна.

— Да опетниш така името на семейство Темпълтън.

— Не това имах пред...

— Карай. — Няма да покаже, че е засегнат. — Забрави го. Ще дойдеш ли да поядиш с мен утре?

— Утре? — Тя прикри очи с ръка. Трябваше час по-скоро да се махне от пронизващото слънце. — Утре ще търсим съкровището.

— Ще отидем рано. Ще се върнеш навреме за Серафина.

Да поядят. От години не бе яздила през полята, в гората.

— С удоволствие. Да тръгнем към осем. Така...

— Дадено. В осем. — Погали я по бузата за довиждане. — И не забравяй за ледената вода.

— Няма...

Но той вече бе изчезнал зад постройката. Изненадана от рязката промяна в настроението му, тя се зачуди дали да не го последва. Погледна колебливо часовника си и реши, че ангажиментите ѝ за деня не позволяват да отдели време за разгадаване на загадката Майкъл Фюри.

Никой не ѝ зададе никакви въпроси, нито настоя за отговор, нито изрази неодобрение. Вечерта Лора сложи дъщерите си да спят. Целият ден остана зад гърба ѝ, а и никой не попита защо не е прекарала нощта в леглото си.

О, във въздуха се усещаше любопитство, тревога, загриженост, но тя не им обърна внимание. Освен това преживя махмурлука и светът не се беше свършил.

Може би в края на краищата не се налага Лора Темпълтън да е безупречна през цялото време.

Остави децата и се прибра в стаята си. Освежи грима си, разреса косите си. Добре е да слезе при родителите си и приятелското семейство, поканено на вечеря. Да се увери, че всичко е наред.

Но изпитваше такава необходимост да се изтегне за пет минути. Само пет, обеща си тя и легна направо на леглото. Ако дремне малко, ще успее да се справи с останалата част от вечерта.

В момента, когато затвори очи, потъна в непробуден сън.

— Трябва да се направи нещо, госпожо Т. — Скръстила ръце, Ани стоеше във всекидневната на Сюзън в кулата. — Наложително е.

— Добре, Ани. Седни. — Вечерта се оказа дълга и макар да прекара приятно със старите приятели, Сюзън се надяваше да остане за малко сама преди лягане. Изразът върху лицето на Ан ѝ подсказа, че надеждите ѝ са напразни. — Какъв е проблемът?

— Много добре знаете, госпожо Т. — Прекалено разстроена, за да седне, Ан сновеше из стаята. Оправи завесите, размести

свещниците, потупа възглавниците. — Видяхте колко бледа и уморена беше госпожица Лора днес. Сама видяхте.

— Да, видях. И аз съм била бледа и уморена, след като предишния ден съм прекалила с шампанското.

— О, сякаш само това е причината! Никога не е пила така, преди да се появи той.

А може би е трябвало, помисли си Сюзън.

— Ани, спри да разтребваш и седни.

— Прекара нощта при него. Цялата. Там горе, над конете.

За да прикрие усмивката си, Сюзън се наведе.

— Да, Ани. Знам.

— Не може да продължава така.

Ан изпита облекчение, че най-после си каза думата.

— И как очакваш да попреча на една жена да прави каквото иска? Факт е, че Лора е силно привлечена от Майкъл. Дори повече от привлечена. Доскоро беше сама и нещастна. А сега не е.

— Той се възползва от това. Влияе ѝ зле. Та тя дори не слезе да каже „Добър вечер“ на гостите. Никога не е проявявала такава небрежност към задълженията си.

— Беше уморена, Ани, а и семейство Гринбелтс са приятели на Томи и мен. И изобщо не е важно. Не бива да се вълнуваш толкова.

— Вие сте ѝ майка, но знаете, че и аз се тревожа. Както вие обичате дъщеря ми. Когато Марго има проблеми, се притеснявате за нея.

— Така е. — Сюзън потупа с разбиране ръката на Ан. — Те са наши деца и винаги са били. Но децата порастват и поемат по свой път, независимо колко се тревожим за тях. Така е било открай време.

— Вас ще ви послуша, госпожо Т. Мислих по въпроса. — Изричаше думите бързо и ѝ звучаха съвсем логично. — Госпожица Лора не е пътувала никъде с децата толкова отдавна. Само работи и не е почивала. Али и Кейла скоро ще са в пролетна ваканция. Могат да заминат. Знаете колко много децата обичат да ходят в Дисниленд. Ако подскажете на госпожица Лора, тя ще ги заведе. Така ще спечели време и ще се отдели. Ще има по-ясен поглед върху нещата, които прави.

— Съгласна съм, че Лора и момичетата имат нужда от почивка, но една седмица в Дисниленд няма да промени чувствата ѝ към Майкъл, Ани.

— В момента тя не е в състояние да разсъждава. Ако прекара известно време, без той да е наоколо и да замъглява съзнанието ѝ, ще проумее що за мъж е.

Сюзън отчаяно вдигна ръце и ги стовари върху облегалките на стола, за да покаже нетърпението си.

— За бога, Ани. Какъв е той според теб? Защо го ненавиждаш така?

— Брутален е. Брутален, използвач и вероятно иска да се добере до парите ѝ. Сигурно ще я нарани по много начини. По много, а аз няма да мога да го понеса. — Стисна устни. — Няма!

За да не проличи гневът ѝ, Сюзън пое дълбоко дъх.

— Искам да ми разкажеш какво е направил.

— Знаете, че още като беше на дванайсет години, все се навърташе из къщата.

— Беше приятел на Джош.

— Даваше му откраднати цигари като го предизвикваше да запали.

— Дванайсетгодишните момчета понякога правят глупости. За бога, Ани, та аз научих най-добрата си приятелка да пуши, когато бяхме на четиринайсет. Глупаво е, но бяхме деца.

— И от детински глупости ли попадна в затвора?

— Какво искаш да кажеш? — Лицето на Сюзън леко пребледня. — Майкъл е бил в затвора? Откъде знаеш?

— Чувам разни неща. Затворили го заради сбиване в някакъв бар. О, прекарал там само една нощ, но все пак е бил затворен. Този мъж често прибягва към употребата на юмруците си.

— О, Ани, помислих, че е ограбил банка или е убил някого. Не, че одобрявам, но как да осъдя мъж само защото е прекарал една нощ в ареста, понеже набил някого в бара. Ти дори не знаеш кой е започнал и защо...

— Как е възможно да го оневинявате? — Ядосана, Ан се изправи. — Как! Той прекарва с дъщеря ви ноци наред. Някой път ще ѝ налети. Ще му възрази и той ще я удари, така както удари майка си.

— Това пък какво е? — попита Сюзън и усети как стомахът ѝ се свива от страх.

— Мъж, който посяга на майка си, разцепва ѝ устната и насинява окоето ѝ, няма да се замисли да направи същото и с друга жена. Лора е

толкова дребна и деликатна, госпожо Т. Не желая да си представям какво би могъл да й стори.

— Ти вярваш, че Майкъл Фюри е набил собствената си майка? — попита Сюзън бавно.

— От нея го знам. Дойде да го търси тук. Цялото й лице беше насинено. Отведох я в стаята си и направих каквото можах с раните, а тя ми разказа как предишната вечер Майкъл се върнал пиян набил я, изгонил съпруга й и самият той напуснал къщата. Исках да съобщя в полицията, но тя се възпротиви. — Обладана от кошмарните спомени, извърна глава. — Мястото му е в затвора. Само да бяхте видели как изглеждаше бедната женица! Ако този тип посегне на госпожица Лора, аз...

— Ани, видях се с майката на Майкъл. — Сюзън стана. — Говорих с нея.

— Значи знаете. Той избяга в Търговския флот веднага, след като я преби. Госпожо Т., на всяка цена трябва да го принудим да се махне оттук. Опасно е такъв мъж да се навърта около госпожица Лора и децата й.

— Чуй какво ми призна тя, Ани, когато дойде да ми направи скандал, задето съм подслонила Майкъл за през нощта.

— Тук? — Ан сложи ръка на сърцето си, за да се успокои. — Той е бил тук? Оставили сте го в къщата след всичко, което е...

— Спа в конюшната, докато не дойде време да замине. Никога не е посягал на жената.

— Но нали казахте, че лично сте я видели...

— Наистина, обвини го. По онова време тя не беше склонна да вини себе си. Но успях да изкопча истината. Била е бита от тогавашния си съпруг. Впрочем, той го е правил многократно. И друг път е идвала на работа с посинени очи, ала не Майкъл е имал пръст в тази работа.

— Но тя лично ми каза...

— Не ме интересува какво ти е наговорила — повиши тон Сюзън. Споменът накара кръвта й да кипне. Една майка да обвини детето си заради собствения си провал. — Момчето се прибрало и заварило пастрока си да бие майка му. Хвърлил се да я защити. И за благодарност, че онзи мерзавец си получил каквото заслужава, родната му майка го изритала от къщи с думите, че не било негова работа да се меси. — Спря за миг да се поуспокои. — Малко след това Майкъл

замина. Чак тогава тя си даде сметка, че го е загубила. Седеше точно тук, в тази стая, и се каеше. Призна ми всичко.

— Но на мен... Аз ѝ повярвах... — Ан се отпусна на стола. — Господи!

— Молеше ме да ѝ помогна да го намери, да го убедя да се върне. Беше останала сама, а майката на Майкъл не е жена, която може да се справи в живота без подкрепа. Искаше ми се да ѝ повярвам, че някъде дълбоко в душата си тя го обича и искрено съжалява за стореното. Ала пред себе си виждах само една отчаяна, безпомощна жена, която се страхува да остане без мъж, пък бил той и собственият ѝ син, когото бе прогонила.

— О, госпожо Т.! — Ан притисна ръка към устата си. Сълзи на вина и срам напиха в очите ѝ. — Сигурна ли сте?

— Ани, забрави какво ти е наговорила. Забрави какво ти казах и аз. Бъди честна. Какво виждаш, като го погледнеш? Все едно го познаваш от момента, когато сега се появи тук.

— Работлив е. — Тя подсмръкна и извади книжна кърпичка от джоба. — Добре се държи с децата и животните. Много е грижовен към тях. В очите му има дяволити пламъчета и някаква решителност. Малко е небрежен в приказките си, независимо че децата са наоколо, но... — Млъкна и избърса очи. После продължи: — Добър е с тях. И е добър за тях. Не мога да го отрека. Толкова се срамувам.

— Няма нищо срамно да се притесняваш за онези, които обичаш. Просто си живяла с неоправдани опасения, че Лора се е замесила с мъж, за когото си имала погрешна представа.

— Почти не съм мигнала, откакто се появи. Все чакам да... О, горкото момче. Какви ужасни неща е преживял. А е бил толкова малък.

— Сега вече ще спиш по-спокойно — увери я Сюзън.

— Но все пак ще внимавам какви ги върши. — Тя успя леко да се усмихне. — Винаги е опасно такива мъже да се навъртат около жена.

— И двете се тревожим за това. — Сюзън стисна ръката ѝ. — Познаваме нашата Лора, нали? Тя има нужда от дом, семейство, обич. Не знам дали точно това ще открие у Майкъл.

Тя откри нещо друго, тръпката да препуска по хълмовете, край реката. Опияняваше се от тропота на копитата и усети как силният кон

под седлото ѝ се готви за скок.

Префучаха над паднал дънер и се озоваха в огряно от слънцето сечище.

— Господи, прекрасно е. — Наведе се и погали коня по шията. — Не мога повече да живея без това. Ти си умен мъж, Майкъл Фюри. — Изправи се и го погледна как спокойно седи върху Макс. — Как да купя кон за себе си, а да не купя за Али?

— Ще ти направя страхотна отстъпка, ако вземеш три. Дорестото конче е много подходящо за Кейла. Яздиш отлично, Лора. — Той протегна ръка и потупа коня на Лора. — Фенси е точно за теб. Знаех, че ще ти прилегне.

— Очевидно добре познаваш конете и жените.

Стрелна я с очи.

— Очевидно. Изглеждаш... — Какво да каже? Страхотно? Пълна с енергия? — Отпочинала.

— Нощес спях като пън. Непробудно цели десет часа. — Реши да провери дали може да пофлиртува. — Липсвах ли ти?

Поне десетина пъти се бе пресягал да я търси насън.

— Не. — Лицето ѝ помръкна и той се засмя. Хвана я за ризата и я привлече достатъчно близо, за да я целуне. — А ти как мислиш? — Слезе от коня и я подкани: — Хайде, да ги оставим да си починат малко. — Тя слезе грациозно, а той върза юздите за клона на едно дърво. — Намери ли още монети вчера?

— Не. Дори не открих капачка от бутилка. Не мога... Откъде знаеш? Не съм ти казвала...

— Чух. — По нея си за самия него причини изпитваше раздразнение, защото не му бе съобщила за находката си. — Радвам се за теб.

— Много странно. — Протегна се и усети мускулите си, раздвижени от ездата. — Просто ръката ми попадна направо върху нея. — Изведнъж спря и го погледна. Той стоеше срещу нея и не откъсваше очи от лицето ѝ.

— Какво има?

— Спомена, че си ме сънувала. Сега и преди години. На скалите, в стаята ти, в гората.

— Да. — Усети сърцето си да замира. Изпитваше и страх, и сладостно предчувствие. — Майкъл...

— И те докосвам. — Прокара ръка по гърдите ѝ и долови потръпването ѝ. Някои неща от живота си тя не споделяше с него. И той не разкриваше всичко за себе си. Но тук... На равни нога... — Целувам те. — Долепи устни към нейните и усети топлината ѝ. — Обладавам те. — Вдигна я на ръце и я завъртя. — Точно това ще направя.

Лежеше гола до него на слънчевата светлина и слушаше чуруликането на птиците в дърветата. Не разкъса дрехите ѝ. Изненада се от себе си — не би възразила да го направи, дори да трябваше да се върне гола вкъщи.

Беше изключително нежен и внимателен. Идеше ѝ да заплаче.

— Никога не съм се любила навън — пророни тя. — Нямах представа колко е прекрасно. — Седна и се протегна. — Толкова неща направих с теб за първи път. За теб сигурно не е така. — Обърна се, усмихна му се и отпусна глава върху гърдите му. — Но Майкъл Фюри е правил какво ли не.

— Дори не подозираш колко си права.

— Не ми казваш за толкова много неща. — Знаеше колко е банално да се ровиш в миналото на един мъж точно когато го обичаш, ала не успя да се въздържа. Прокара пръст по гърдите му. — Толкова тайни имаш от мен.

— Снощи ми разказа някои от твоите. Искаш да ти отвърна със същото ли?

— Разбира се, не.

Той отвори очи.

— Ако нещо за мен те интересува, питай.

Тя поклати глава и се надигна. Той обаче я притегли обратно.

— От отговорите ли се страхуваш?

— Не — отвърна тя. — Как можеш да си помислиш...

— Добре тогава. Питай.

— Аз... — Поколеба се, но се предаде. — Спомена за брак, но никога не говориш за нея, нито какво се е случило.

— Казва се Ивон. Разведохме се.

— Ъхъ. — Смутена от лаконичния отговор, тя се пресегна за ризата си. — Трябва да си вървим.

— По дяволите! — Той се надигна, прокара ръка през лицето си. — Добре, щом искаш да знаеш. Запознахме се, докато се състезавах с автомобили. Обичаше да се мотае сред състезателите.

— И ти се влюби в нея.

— Господи, в колко отношения си направо дете! — Изправи се и нахлузи джинсите. — Любих се с нея. Допадахме си, правехме хубав секс заедно. Затова продължихме да се любим и да правим хубав секс. Тя забременя.

— О! — Тя бавно се надигна и също започна да облича панталоните си. — Нали каза, че нямаш деца. Предположих...

— Искаш ли да чуеш историята, или не?

Тя го погледна изненадана от горчивината в тона му.

— Само ако искаш да я доразкажеш.

— Щом съм започнал, очевидно искам. — Изруга и я дръпна за ръката, когато тя се наведе да вземе ботушите си. — Седни, по дяволите! Седни и ме слушай. — Притисна с пръсти слепоочията си и се постара да се овладее. След като разкрие тази част от живота си, ще се наложи да продължи. Сигурно ще му зададе и други въпроси. Е, добре! Ще ѝ отговори. Примири се, че тук, в окъпаната от слънчевата светлина гора, започва началото на края. — Тя забременя. Обсъдихме въпроса. Най-добре за всички щеше да е един аборт. Просто и бързо. Дори направихме постъпки.

— Съжалявам да го чуя. Такова решение се взема трудно. Не се ли усъмни дали...

— ... е забременяла от мен? Ивон не беше лъжкиня или измамница. Каза, че хлапето е от мен. Бяхме добри приятели. Смятахме първоначалното решение за умно. Аз се борех да си създам име по пистите, тя точно бе започнала нова работа. Едно бебе само щеше да пречи. Та ние и двамата не знаехме нищо за отглеждането на деца, за родителските чувства. Бяхме просто млади хора, жадни за забавления.

Погледна го изпитателно.

— Да не искаш да ми внушиш, че е било лесно. Решение, което — ей така — се взема между другото?

— Не. — Премести поглед към дърветата. — Не беше лесно. Но ни се струваше разумно. Казахме си, че е най-правилното решение. Но през нощта преди уречения ден разбрахме нещо друго. И двамата

желаехме детето. Звучи налудничаво, но така беше. Желаехме това дете.

— Значи, тя все пак не е направила аборт.

— Не. Вместо това се оженихме. Решихме, че каквото и да става, това дете ще се роди. Тя дори започна да плете разни неща. — Лека усмивка се появи по устните му. — Нямаше представа какво я чака. Нито пък аз. Започнахме да четем книги, посещавахме специален курс. Господи, беше... прекрасно. Спорехме как ще кръстим детето и изобщо правехме всичко, което — предполагам — правят и другите в такива случаи. — Усмивката му изчезна. — Една нощ — беше вече в четвъртия месец — започна да кърви. Обилно. Болеше я и беше изплашена. И двамата бяхме изплашени. Закарах я в болница, но се оказа късно. Загубихме детето.

— Съжалявам. — Изправи се, но не го докосна. — Ужасно съжалявам, Майкъл. Няма нищо по-болезнено от това, да изгубиш дете.

— Няма. Лекарите казаха, че е млада, здрава и след време може да опитаме пак. Престорихме се, че ще го направим. Опитвахме се да сме заедно. Но започнахме да се караме, да се заяждаме. Разфучавах се, излизах и я оставях сама. Тя се разфучаваше, излизаше и ме оставяше сам. Една вечер се прибрах и я заварих да ме чака. Беше съобщила преди мен какво става. Беше умна жена. Вече не бяхме приятели. Единственото, което ни държеше женени, беше бебето, а него вече го нямаше. А защо трябваше да е така? Тя беше права. И решихме отново да бъдем приятели и да престанем да сме женени. Край на историята.

Сега вече тя го докосна и усети напрежението му.

— С никакви думи не съм в състояние да облекча мъката ти. Такава тъга преследва човек цял живот.

Той затвори очи, допря чело до нейното.

— Исках онова дете.

— Разбирам те. — Нежно го прегърна. — Ти вече си го обичал. Съжалявам, Майкъл. — Погали го по гърба. — Съжалявам, че те накарах да ми разкажеш историята.

— Беше преди близо десет години. — Отдръпна се и се ядоса, когато видя сълзи по лицето ѝ. — Недей да правиш така! По дяволите!

Защо не ме питаш за друго! — Неловко избърса сълзите ѝ. — Например да ти разкажа как бях дубльор на Мел Гибсън.

Тя подсмръкна, но се опита да му се усмихне, защото знаеше, че той го иска.

— Наистина ли?

— Вие, жените, си падате по такива като Мел. Може би не е лоша идея да дойдеш в Холивуд с мен. Ще те запозная с този-онзи. — Нави една от русите ѝ къдрици около пръста си. — Утре с Макс трябва да сме там.

— Утре? — Тя поклати смаяно глава. — Ще ходиш в Ел Ей? Не си споменавал.

— Обадиха ми се в събота. — Сви рамене и започна да нахлузва ботушите. — Твоят приятел Мел иска да работи с мен и Макс. Затова трябва да отидем на пробни снимки, да видим дали ще успеем да им дадем каквото искат.

— Чудесно. Представях си, че ще бъдеш по-развълнуван.

— Защо? Това е просто делови ангажимент. Няма ли да ти е интересно да дойдеш и ти?

— С огромно удоволствие, но не мога да оставя момичетата и работата си. Колко... — Щеше да попита колко време ще отсъства, но прехапа език. Вместо това заяви: — Али и Кейла ще са силно впечатлени, когато им разкажа.

— Уредил съм един да дойде да се грижи за конете, докато ме няма. Би трябвало да се върна в петък.

— О! — Успокои се, че става дума само за няколко дни и отново се усмихна. — Щом ще бъдеш тук в края на седмицата, имам покана за откриване в петък. Искаш ли да дойдеш?

— Откриване на какво?

— Изложба в галерията. Експресионисти.

За негова чест той се въздържа да не изсумти.

— Искаш да ходя да гледам картинки и да правя идиотски коментари за нанасянето на боите и подтекста на видяното? — Той сведе глава. — Приличам ли ти на човек, който ще стои, ще пие кафе и ще разговаря за използването на цветовете върху платното?

— Не. — Седеше на един дънер, гол до кръста, а косите му се вееха от вятъра. — Не ми приличаш.

Както тя не приличаше на жена, която ще зареже работата си и ще хукне за Ел Ей с любовника си за една седмица.

Какво, по дяволите, прави до него, зачуди се той и се изправи. А и аз до нея? Ако тази история продължи, какво ли ще си причинят?

— Най-добре да вървим. — Той облече ризата. — Серафина те чака.

— Майкъл... — Тя сложи ръка на гърдите му. — Ще ми липсваш.

— Радвам се.

Повдигна я и я настани на седлото.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отсъства не няколко дни, а цели две седмици. Всяка нощ Лора си повтаряше, че изобщо не е длъжен да ѝ се обади, за да съобщи какво го е задържало. Или просто, за да чуе гласа му.

Повтаряше си, че това е връзка между двама възрастни, че всеки е свободен да идва и да си отива, когато пожелае. Само защото никога не е имала връзка, успокояваше се тя, нервничи и се притеснява, и се чувства огорчена.

Струпа се достатъчно работа, за да отвлече вниманието ѝ. Научи се по трудния начин, никога да не позволява пълноценният ѝ живот да зависи от мъж. Имаше кариерата си и не възнамеряваше за нищо на света да я пренебрегва.

Разкъсвана от задължения в службата, към децата, семейството и приятелите, тя водеше интересен и смислен живот. Е, искаше ѝ се да го сподели с Майкъл, да бъде част от неговите планове, но нямаше да се държи като влюбена до ушите гимназистка и да стои до телефона в очакване на неговото обаждане.

Все пак многократно си пожела телефонът да позвъни.

В момента обаче не се сещаше за телефона. Други грижи я бяха налегнали. Пролетният танц-рецитал на Али започваше след по-малко от два часа, а още никой не бе готов. На всичкото отгоре оранжевото коте изплю топка напластени косми върху леглото на Кейла и изпълни жените с тревога и отвращение, а един от котараците на Майкъл подгони с дива ярост Бонго през задната градина. В резултат на това сериозно пострадаха лайкучката и врадигата, а носът на кутрето бе разкървавен.

По никакъв начин не успя да уговори обидената, съскаща котка да слезе от кипариса, където потърси убежище. А Бонго продължаваше да скимти жаловито под леглото ѝ.

И все пак Али оставаше най-големият ѝ проблем. Натъжено и несговорчиво, момичето щеше да се разплаче всеки момент — косата ѝ

не приличала на нищо, стомахът я болял, не искала да ходи на рецитала, мразела рециталите. Мразела всичко.

С почти изчерпано търпение, Лора опита за пореден път да срещи косите на дъщеря си според изискванията ѝ.

— Мила, ако си нервна заради представлението — всичко ще е наред. Ще се справиш чудесно. Както винаги.

— Не съм нервна — заяви нацупено Али, вторачена в огледалото. — Никога не съм нервна преди танците. Просто не искам да отида.

— Но хората разчитат на теб — учителките, другите момичета от трупата. Семейството. Нали видя колко развълнувани бяха баба и дядо, когато тръгнаха да вземат вуйчо Джош за рецитала! Всички с нетърпение очакваме тази вечер.

— А аз да не разчитам на никого, така ли? Само аз изпълнявам обещанията си. Никой друг не го прави.

Отново същият омагьосан кръг, притесни се Лора, и започна да я успокоява.

— Съжалявам. Сигурно си разочарована, защото баща ти няма да присъства, но...

— Хич не ме е грижа за него. — Все още в отвратително настроение, Али сви рамене и ловко предотврати опита на майка си да я погали. — Той и без това никога не идва. Това наистина няма значение.

— Тогава, какъв е проблемът?

— Никакъв. Ще отида. Ще отида, защото винаги изпълнявам обещанията си. Косата ми е много по-добре сега — отбеляза тя с достойнство. — Благодаря.

— Мила, ако наистина...

— Трябва да се дооблека. — Представляваше трогателна гледка: малко момиченце в балетен костюм със силно стиснати устни. — Мамо, наистина не исках да прозвучи лошо. Не съм сърдита на теб.

— Тогава защо...

— Мамо! — Кейла нахлу в стаята. — Къде са червените ми обувки? Точно те ми трябват.

— Иди ѝ помогни — подкани я Али, и дори се опита да се усмихне. — Ей сега ще слеза долу. Благодаря ти за прическата.

— Няма защо. — Виждаше тъгата в очите на Али. Наведе се, за да я целуне по двете бузки. — Страшно ми е приятно да се занимавам с косите ти. И знаеш ли? Ако искаш да сложиш малко блясък на устните, ще е още по-добре.

— Значи може да го сложа още преди да изляза на сцената? Наистина ли ми разрешаваш?

— Само за тази вечер.

— Мамо! Къде са обувките ми?

— Идвам! — откликна Лора. — Али, най-много след десет минути да си долу! — Намери обувките. Кой да погледне на рафта за обувки в дрешника! Прокара четка през косата си и подкани момичетата. — Хайде, нашият отбор тръгва. Аз ще видя кой е, Ани — провикна се тя при позвъняването на вратата. — А ти, ако обичаш, погледни, преди да тръгнеш, дали Бонго е наред. Под леглото ми е... Майкъл? Ти дойде?

— Така изглежда.

Ако се бе хвърлила на врата му — тук, във фоайето, пред децата — едва ли щеше да изпълни решението си. Но тя не го стори. Само се усмихна и протегна ръка.

Кейла обаче полетя към него.

— Доведе ли и Макс? — С детска невинност го прегърна през кръста и вдигна устни за целувка. — И той ли си е вкъщи?

— Разбира се. Макс и аз винаги сме заедно. Откъде намери тези червени обувки? Страхотни са.

— Мама ми ги купи. Те са ми любимите.

— Ти дойде!

Майкъл спря да изучава с възхищение червените обувки на Кейла и вдигна глава. Али толкова много приличаше на майка си с удивения поглед в очите и чувствата, които не успяваше да прикрие.

— Нали ти обещах?

— Мислех, че си забравил. Или си прекалено зает.

— Да забравя поканата от една прелестна балерина! — Той поклати глава недоумяващо. — Господи, паметта ми все още струва нещо. — Наведе се и ѝ подаде букет от дребни розови рози. — Нали се уговорихме? Или си поела ангажимент друг да те съпроводи?

— Не. Цветята за мен ли са? — Беше зяпнала от изненада. — За мен?

— А за кого друг?

— За мен... — Пое ги и вдъхна аромата им. — Мамо, Майкъл ми е донесъл цветя.

— Виждам. — Едва се удържаше да не заплаче. — Прекрасни са.

— Ще ги сложим във вазичката от дрезденски порцелан. — От дъното на фоайето Ани изучаваше внимателно Майкъл. — Когато едно момиче получи първите си цветя от мъж, е редно грижливо да ги запази.

— Искам аз да ги натопя във вазата — заяви Али.

— Така и трябва. Ей сега идваме, госпожице Лора.

— Да, добре. Благодаря ти, Ани.

— И аз ще ви помогна. — Кейла хукна след тях. — Ще ми позволиш ли да ги помириша, Али?

— Първите й цветя — пророни Лора.

— Господи, защо вие, жените, винаги сте готови да заплачете при вида на едно поднесено цвете?

Кое то му напомни, че никога не е подарявал цветя на Лора. Ако не брой случайно откъснатите. Не беше се замислял. Всъщност досега й бе предлагал единствено хубав, пламенен секс.

— Цветята са символ — прошепна тя и си помисли за подарените й от него: семпли, сладки и подходящи.

— За жените всичко е символ.

— Вероятно си прав. — Тя го дари с лъчезарна усмивка. — Толкова мило от твоя страна. А и фактът, че дойде. Нямах представа, че те е поканила и разчита на присъствието ти.

— Каза ми още преди две седмици. — Напъха ръце в джобовете. Лора, отбеляза мислено той, не го покани. Дори не спомена за рецитала. — От трийсет и четири години не съм ходил на балет. Предполагам, изживяването ще е страхотно.

— Ще се убедиш, че не е болезнено. Сигурна съм.

Приближи се към него, ала той измъкна ръката си, преди тя да успее да го докосне.

— Е, ти как си? — попита той.

— Добре. — Дали е само поради умората му, чудеше се тя, или между тях се е появила някаква дистанция. — Как минаха нещата в Ел Ей?

— Горедолу. Снимките започват след три седмици. Ще бъдем ангажирани за два месеца. Може и повече.

— В Ел Ей ли ще бъдеш по време на снимките? — попита тя уж между другото, но усети как стомахът и се сви.

Той повдигна небрежно рамене. Не е моментът да се впуска в подробности. Спаси го появата на Али във фойето. Държеше вазата с розите като трофей.

— Нали са страшно красиви? Какво ще кажеш, мамо? Ани ще ги сложи в стаята ми.

— Прекрасни са. Но наистина е време да тръгваме. Изпълнителите трябва да са там половин час преди завесата да се вдигне.

— Дай да ги взема, мила — обади се Ани и пое вазата от ръцете на Али. — Ще ги кача горе и тръгвам за представлението ти. — Почти дружелюбно се усмихна на Майкъл. — Всички ще те гледаме.

През следващите два часа усилията му да се абстрахира от всичко наоколо се оказаха напразни. Вярно, хлапето бе извънредно сладко. Ала какво изпитание бе да седи до Лора в присъствието на толкова много хора наоколо — семейства, двойки, близки познати — и да не се чувства нещастен.

Разполагаше с достатъчно време и дори се дистанцира — така успя да огледа какво става. И се оказа, че е хлътнал по нея.

Нищо нямаше да излезе.

В съзнанието му се мяркаха разни картини. Седи в малък задимен бар някъде из южната част на Ел Ей, пие бира и бърби безсмислици с другите каскадьори. След дългия работен ден се прибира в хотелската стая потен и мръсен, миришеше на кон. Ето и занемарената къща, където израсна в атмосфера на насилие и напрежение. Знаеше какво представлява — човек, цял живот търсил не това, което трябва. Самотник, син на келнерка и пройдоха. Е, наистина — с много усилия — все пак постигна нещо в живота.

А ето и Лора — наследницата на империята „Темпълтън“, седи в луксозен клуб, пие чай, облечена, както винаги, в елегантни скъпи дрехи от моден бутик, или се разхожда из импозантен хотел. Нейния собствен хотел.

Даде ѝ нещо, несъмнено. Дори при други обстоятелства биха си дали взаимно още повече. Ала не е само въпрос на време тя да се отърси от обзелата я сексуална страст и да си даде сметка какво прави — впуснала се бе в авантюра с мъж, който отглежда коне.

И за двамата бе по-добре, че той го осъзна пръв. Познаваше я добре и знаеше колко трудно ще ѝ бъде да се разделят безболезнено. Прекалено мека и внимателна бе, за да не потърси вината у себе си. А имаше и по-лош вариант: дори като проумее грешката си, да не приеме раздялата им поради изостреното си чувство за дълг.

Той не бе подходящ за нея. Разбираше го. И общите им познати мислеха така. Един ден и тя най-после щеше да го осъзнае. И това щеше да го съсипе.

Вероятно ако в Ел Ей не бе попаднал на стария си другар от Търговския флот, с когото заедно плаваха, пиянстваха и се забъркваха във всевъзможни съмнителни истории... Беше станал като него наемник, след като морето бе изгубило очарованието си. Така или иначе, срещнаха се. Спомените нахлуха. И в момент на просветление пред погледа му ясно изплува грубото навъсено лице на мъжа отсреща. Съзря себе си.

Не желаше такъв човек да докосва Лора. Нямахше да допусне един ден тя да го види в тази светлина. Всеки опит на подобен човек да я докосне, би предизвикал паническото ѝ бягство.

Нямахше да стигне дотам. Преди да възникне проблемът, той просто щеше да изчезне от живота ѝ.

Али се завъртя на сцената и Лора неволно стисна ръката му. Това разби сърцето му.

— Не са ли прекрасни? — прошепна Марго.

До нея Джош поклащаше крак в такт с музиката и продължаваше да наблюдава племенницата си.

— Всички са добри, но Али е страхотна.

— Естествено — засмя се тихо и доближи устни до ухото му. — Говоря ти за Лора и Майкъл.

— А! — Той погледна към двойката на предния ред — Какво за Лора и Майкъл?

— Прекрасни са заедно.

— Да... — Млъкна, постепенно осъзнавайки смисъла на чутото.
— Как така заедно?

— Шшт... — смъмри го тя през сподавен смих. — Сляп ли си?

Гърлото му пресъхна и се сви.

— Да не искаш да кажеш, че се виждат, излизат?

— Да се виждат! За бога, Джош, та те спят заедно от седмици.
Как не си се досетил?

— Спят заедно... — изрече думите шокиран, гневен, невярващ.
— Откъде си сигурна?

— Лора ми каза. А и дори да не беше, имам очи. Шшт... Пречиш на хората. Ето и соловото изпълнение на Али.

Той млъкна, но умът му работеше трескаво. Колко неща се налагаше да премисли. А неговият стар приятел Майкъл Фюри трябваше да му отговори на доста въпроси.

Вечерта след представлението, Джош попритисна съпругата си. Коментираха твърде разпалено ситуацията. Той си обясняваше отношението на Марго по случая с женските хормони. Кой знае защо жените намираха Майкъл за романтичен...

Джош завари Майкъл в заграждението с един от конете.

— Трябва да поговоря с теб, Фюри.

Майкъл разпозна тона — Джош беше ядосан. Не му бе до разпавии в момента — от съзнанието му не се изличаваше озадаченото изражение на Лора, когато снощи само я погали по главата и измърмори колко е изтощен.

Все пак пусна коня и отиде до оградата при Джош.

— Тогава — говори.

— Спиш ли със сестра ми?

Аха, значи моментът настъпи.

— Не ни остава много време за спане — отвърна Майкъл спокойно, ала тялото му се стегна, когато Джош го сграбчи за ризата.
— Внимавай, Харвард.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? За кого, по дяволите, се мислиш? Помолих я да те пусне под наем в конюшнията, да ти направи услуга, а ти й се нахвърляш.

— Не само аз се нахвърлям. — Няма да позволи да го изкарат единствения виновник. — Тя е голямо момиче, Джош. Не съм я подмамил в конюшната с обещания за бонбон. Не съм я насилвал.

Думите на Майкъл охладиха малко гнева му, но той все пак продължи:

— Сигурно не си го направил точно така. Познавам те, Майк. Достатъчно дълго ходихме заедно по мацки.

— Така беше. — Майкъл продължаваше да гледа Джош в очите и бавно свали ръката му от ризата. — И тогава не възразяваше.

— Но сега става въпрос за сестра ми.

— Знам коя е.

— Знаеш ли? А имаш ли поне най-бегла представа какво изживя през последните две години? Ако си даваше сметка колко лесно е ранима, щеше да стоиш по-далеч от нея. Жените, с които си се забърквал, винаги са знаели правилата. Това обаче не важи за Лора.

— И само защото ти е сестра, само защото е от семейство Темпълтън, не й се полагат развлечения, така ли? — Усети горчив вкус в устата си. — Особено с такива като мен?

— Имах ти доверие — натърти Джош тихо. — Винаги съм ти имал. Едно е да се будалкаш с Кейт или дори с Марго, но дяволите да ме вземат, ако си въобразяваш, че ще стоя безразличен, когато става въпрос за сестра ми.

Очите на Майкъл станаха ледени. Усети как ръцете му се свиха в юмруци и дори си представи как нанася удара. Нужно бе да мобилизира цялата си воля и да си припомни колко старо бе приятелството им, за да се възпре. През стиснати зъби процеди:

— Разкарай се. Веднага.

— Ако искаш да се бием, готов съм. Няма да ни е за първи път.

— Чуй добре какво ще ти кажа. До края на седмицата се изнасям. Вече си събирам багажа.

Разкъсван между приятелството и семейството, Джош присви очи.

— Какво значи това? Та дори основите на новата ти къща още не са излети.

— Вероятно ще я продам, когато се настаня в Ел Ей. Там достатъчно далеч ли ще бъда от сестра ти, Харвард? Или направо да отида в ада?

— Защо говориш така?

— И за това ли трябва да внимавам пред теб? Разкарай се, Джош. Имам работа, а и ти каза своето.

— Дълбоко се съмнявам — пророни почти на себе си Джош, докато наблюдаваше как най-старият му приятел се отдалечава.

Знаеше, че е дошла. Нямаше начин нито да го избегне, нито да го предотврати. Не бяха прекарвали заедно цели две седмици и тя очакваше той да я желае. А той я желаше до болка.

Каквото ще да става, няма да я докосне. Сега му бе още по-трудно. Почти си наложи да отхвърли първоначалното си решение да се опитат някак да уредят нещата помежду им. Посещението на Джош обаче го върна към действителността.

Ще го направи изведнъж и бързо.

Тя ще бъде засегната. Малко. Няма начин нито да избегне, нито да предотврати това. Но все ще го преживее.

Макар да не се съмняваше за миг, че тя ще се появи, не очакваше да се случи толкова скоро. Не допускаше, че ще се окаже толкова неподготвен да я види застанала на прага с огрени от слънцето коси и тъй чисти и ласкави очи.

— Тръгнах си малко по-рано от магазина — посрещна го тя. Притеснението и нервността я караха да говори бързо. Нещо не бе наред. Дори да бе сляпа и глуха, щеше да го долови. — Мама и татко ще водят момичетата на вечеря в Кармел, та реших да се погрижа за твоята.

— Жени като теб не готвят, сладурано. Те си наемат готвачки.

— Ще останеш изненадан. — Влезе, без да чака покана, и се отправи към кухнята. — Госпожа Уилямсън научи всички ни, включително и Джош — поне на основните неща. Правя страхотни спагети. Дойдох да проверя с какви продукти разполагаш, за да знам какво да донеса.

Наблюдаваше я как се върти свойски из кухнята. Сърцето му се сви. Гласът му прозвуча хладно и небрежно.

— Не си падам много по сосовете, сладурано.

— Е, тогава ще опитаме нещо друго. — Защо не изговаря името й, чудеше се тя, като полагаше видими усилия да се пребори с

обземащата я паника. Откакто се върна от Ел Ей, нито веднъж не изрече името ѝ. Извърна се и остави сърцето си да говори. — Майкъл, страшно ми липсваш. Страшно много.

Почти бе прекосила стаята, за да стигне до него. Той дори си представи как деликатните ѝ ръце обвиват врата му. Отстъпи назад. Не възнамеряваше да ѝ го позволи.

— Мръсен съм. Нямах време да си взема душ. Ще изцапаме хубавата ти копринена блузка.

Какво става? Не толкова отдавна разкъса една от най-скъпите ѝ ризи. От дни не се бяха докосвали. А сега стоеше пред нея и в очите му се четеше... досада ли бе това?

— Какво става, Майкъл? — Стомахът ѝ се сви, но тя продължи: — Сърдиш ли ми се?

Преднамерено наклони глава и попита грубо:

— Защо винаги правиш така? Вечно си въобразяваш, че всичко, което става наоколо, е твоя грешка или отговорност? Голям проблем имаш в това отношение — завърши той и отиде до хладилника да си вземе бира. Отвори я и отпи. — Приличам ли на човек, който ти се сърди?

— Не. — Тя скръсти ръце. — Не приличаш на сърдит човек. Приличаш на човек, отегчен от присъствието ми. Предположих, че искаш да дойда, че искаш да си с мен тази нощ.

— Приятна мисъл, но не си ли наясно за края на тая история?

— Коя история?

— Между теб и мен, сладурано. Очевидно стигнахме до края. — Отново отпи глътка бира и избърса устни с опакото на ръката си. — Слушай, ти си страхотна жена. Харесвам те. Допада ми стилът ти — и в леглото, и навън. Но и двамата знаем, че е време да приключваме.

„Сега, каза си тя, ще си поема дълбоко въздух, за да се успокоя. Колкото и да е стегнат юмука около сърцето ми, ще дишам.“

— Доколкото разбирам, готов си да приключиш в момента.

— В Ел Ей се появиха някои неща. Промених плановете си. Имам навика да съм честен към жените, с които съм се любил, затова държа да те уведомя — другата седмица се изнасям там.

— Ще се местиш в Ел Ей? Но къщата ти...

— Никога нищо не е означавала за мен. — Сви рамене. — Просто покрив над главата. Всички си приличат.

„Всички си приличат“, повтори си тя думите му. Къщите. Жените.

— Тогава защо изобщо се върна?

— Тук са конете ми — напомни той спокойно и си наложи да се усмихне.

— Но ти дойде на рецитала на Али. Донесе ѝ цветя.

— Бях обещал на хлапето. Рядко давам обещания, затова пък ги спазвам. — Поне по тази тема не се налага да импровизира. — Имаш страхотни деца, Лора. Приятно ми беше да ги опозная. И в никакъв случай нямаше да я подведа за снощи.

— Ако заминеш, те ще бъдат потресени. Те...

— ... ще го преживеят — пресече я, с вече по-груб глас. — Просто ще съм един тип, минал през живота им.

— Не говориш сериозно, нали? — Пристъпи към него. — Та те те обичат, Майкъл. Аз...

— Не съм им баща. Не се опитвай да ми вменяваш чувство за вина. Имам свой живот, за който да се тревожа.

— Това ли е всичко? — Отново пое дълбоко въздух. — Видяхме се, беше забавно. И не означаваме нищо за теб.

— Напротив — означавате. Ала животът, сладурано, е дълъг. Много хора минават през живота на един човек. А ние двамата си дадохме каквото търсехме в момента.

— Само секс?

— Фантастичен секс — уточни той. В следващия миг само благодарение на добрите си рефлексии успя да избегне удара от бутилката, с която тя замахна. Преди да се съвземе от изненадата, вече го налагаше с юмруци. Удряше го така силно по гърдите, че се наложи да отстъпи две крачки. — Ей!

— Как смееш! Как смееш така да принизяваш отношенията ни? Все едно е животинска потребност. Копеле такова, да не си въобразяваш, че ще ти позволя да ме разкараш като досадно леке и ще си заминеш? — Тя запрати към него настолната лампа. Стоеше безмълвен и се предпазваше от предметите, които ѝ попадаха под ръка. — Не си допускат подобна сцена, нали? — Хвана края на масата и я катурна. — Е, сгрешил си. Значи, свършваш с мен, ей така! — Щракна с пръсти пред носа му. — И се очаква да си тръгна смирено, да се захлупя на възглавницата си, без да пророня дума.

Отстъпи преди да отговори.

— Нещо такова. — Значи няма да е бързо и лесно, мина му през ума, а по-скоро — скандално. Каквото и да е, но трябваше да го направи. — Счупи всичко, щом ще се почувстваш по-добре. Мебелировката и бездруго е твоя. Предполагам, от време на време и величията изпадат в изблици на раздражителност.

— Не ми говори, сякаш съм механична играчка, която изведнъж е полудяла. Появи се в живота ми, промени всичко и сега просто приключваш, така ли?

— И двамата знаем, че нищо няма да излезе. Слава богу, проумях го пръв. — Тя грабна някаква купа и я запрати право в стъклото на прозореца. При други обстоятелства би се впечатлил от силата и съпротивата ѝ. И от точните попадения. В момента обаче само страдаше. — Няма да платя щетите, сладурано. А и никога не съм ти давал никакви обещания, нито съм те подвеждал. Когато дойде при мен, знаеше какво ще получиш. Искаш да ме натовариш аз да направя избора. Искаш го от мен, за да си спестиш необходимостта ти да го кажеш. Така стоят нещата.

— Не знаех как да се изразя — сряза го тя.

— Е, аз пък знам. Свърших добра работа и за двама ни. И този път нямаш избор. Просто всичко свърши.

С мъка си пое дъх и се опита да се поуспокои. Добре знаеше колко ужасен бе гневът ѝ, пламнеше ли веднъж. А случеше ли се да се разгневи от болка, ставаше още по-страшен.

— Това е много жестоко — успя да пророни накрая тя.

Гневът ѝ не го впечатли, ала тихите думи се забиха като стрела право в сърцето му.

— Такъв е животът.

— Значи, всичко свърши. — Остави сълзите да бликнат на воля. Вече нямаше значение. — Просто оповестяваш края и това е всичко. Много по-просто, отколкото да се развеждаш — единственият начин, по който съм слагала край досега.

— Не съм те мамил. — Ужасяваше се от възможността да си помисли подобно нещо за него. — Дори не съм се сещал за друга жена, докато бях с теб. Това сега няма нищо общо с теб. Просто трябва да се махна.

— Няма нищо общо с мен? — Притвори очи. Гневът ѝ се бе изпарил. Винаги бързо се изпаряваше. И я оставяше изтощена до краен предел. — Никога не съм те вземала за глупав или повърхностен мъж, Майкъл. Но ако наистина го допускаш, значи си и двете. — Избърса сълзите си. Щом е за последен път, нека го вижда ясно. — Странно, че дори не си даваш труд да помислиш от какво се отказваш, какво съм в състояние да ти дам, какво би изживял с мен, Али и Кейла.

— Те са твои деца. — И този удар го нарани силно. — От семейство Темпълтън. Никога няма да ми ги дадеш.

— Грещиш. Ужасно грещиш. Вече ти ги бях дала. — Отиде до вратата и я отвори. — Прави, каквото искаш, върви, където искаш. Но никога да не си посмял да помислиш, че съм го възприемала само като секс. Обичам те. И единственото по-болезнено за мен е, че дори когато ме отхвърляш така пренебрежително, продължавам да те обичам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл понечи да я последва, но се възпря. Тя не знаеше какво говори.

С усилие се отдалечи от вратата, ала не устоя на изкушението да се обърне, за да проследи как прекосява моравата. Наблюдаваше я с копнеж. Но какво става? Защо променя посоката и хуква така решително?

А! Отива към скалите, досети се той. Ядосана е, наранена е. Ще отиде на скалите да се наплаче. После ще поразмисли. Известно време ще продължи да се ядосва, да се чувства зле и да го мрази. Ала в края на краищата — той бе сигурен в това — ще проумее, че така е най-добре.

Не бе възможно да е влюбена в него. Прокара ръце през лицето си. Просто си въобразява, реши той. Чисто женска реакция, това е всичко. Подхожда на жена като Лора... Секс и любов, потребност и емоции. Тя не вижда общата картина. А той я виждаше.

Мъж с неговото минало не приключва щастливо дните си с жена от нейната класа, с нейното възпитание. Рано или късно и тя ще стигне до същото убеждение. Тогава, ще се върне отново към начина си на живот, наложен в клуба. Вероятно няма да му прости, защото той пръв го проумя, но по този въпрос нищо не можеше да се направи.

Мисълта да остане с нея в очакване на бъдещето, го смазваше. Допускаше, че когато страстта отминеше, тя все пак би останала и би се държала внимателно, но само защото нямаше да знае как иначе да се държи. Той обаче щеше да бъде наясно, че просто се е превърнал в поредното ѝ задължение.

Правеше услуга и на двамата като се разкарваше от живота ѝ.

Джош бе прав.

И въпреки всичко продължи да стои загледан в скалите и самотната фигура, която като с нож пронизваше сърцето му. Най-сетне излезе от стаята — безпорядъкът там бе съизмерим само с безпорядъка в живота му — и отиде при конете.

Никога не бе подозирала угрозата, едно сърце да бъде така тотално разбито. Смяташе, че си е научила урока. Когато бракът ѝ приключи, Лора беше абсолютно сигурна в невъзможността да страда по същия начин. Когато и да било. Сложи и двете си ръце върху сърцето. Този път бе по-различно. Този път бе по-ужасно.

Чувствата ѝ към Питър охладняха с годините и почти липсваха при раздялата. Но сега... Стисна здраво очи и макар въздухът да беше топъл, потрепери.

През живота си не бе обичала друг така, както Майкъл — диво, невъздържано, дръзко. Колко изненадващо нови бяха тези чувства за нея. Убеди се, че не бе изгубила потребността да изпитва емоции, да иска и да бъде желана като жена. Във възторг е от неговите постижения, тя се влюби безпаметно във външно грубия и опасен, а всъщност внимателен и нежен мъж.

Сега той настояваше да сложи край и тя бе безсилна да направи каквото и да било. Очите ѝ бяха сухи — сълзите ни най-малко нямаше да ѝ помогнат. Гневът също не се бе оказал много полезен — вече се срамуваше за избухването си. Сигурно я бе взел за жалка истеричка. Е, и по този въпрос не можеше да направи нищо.

Пристъпи по-близо до ръба на скалата, за да погледа как вълните се разбиват в камъните. Хрумна ѝ, че се чувства като тях: въввлечена в яростна, безконечна война, без право на избор.

В момента ни най-малко не ѝ помагаше мисълта, че не е сама, че има семейство, деца, дом и работа. Чувстваше се напълно изоставена, там на края на света в компанията единствено на разбушуваното море.

Дори птиците бяха изчезнали. Не чуваше крясъка на чайките, не ги виждаше да се стрелкат, както обикновено, към разпенените вълни. Пред очите ѝ се ширеше единствено безкрайното море.

Как да се примири, че никога повече няма да обича така? Защо очакваха от нея, че неизменно ще продължава да изпълнява всичките си задължения сама, вечно сама, а нощем няма да споделя леглото с някой, който я обича?

Защо съдбата ѝ позволи да зърне за миг какво би могла да има, да чувства, да желае, а после ѝ го отне? И защо никога не получи единственото, което искаше от живота?

Вероятно преди толкова много години и Серафина се е чувствала така. Стояла е на ръба на същите тези скали и е оплаквала загубата на любимия. Лора погледна надолу и за момент си представи опияняващия, донякъде освободителен полет в пространството.

Дали Серафина е изпищяла при приближаването си към камъните, чудеше се Лора, или е бързала да ги срещне?

Потрепери и отстъпи крачка назад. Серафина не бе постигнала нищо. Само бе сложила един край, прецени тя. Прекалено лесен край на болката. Нейният начин нямаше да е така лесен. Защото трябваше да живее. Да живее без Майкъл. И най-последно да приеме, че блянът ѝ нямаше да се сбъдне.

Дори не усети първото поклащане. Но земята се разлюля по-силно и тя проследи с поглед търкалящите се наоколо камъчета. Постепенно слухът ѝ долови тътена и тя ясно разбра какво става.

Паникьосана, се опита да отстъпи назад, по-далеч от ръба. Земята обаче се разтресе още по-силно и тя загуби равновесие. Понечи да се хване за скалата, ала в следващия миг полетя към пропастта.

Конете го доловиха първи. Въртяха безпомощно очи и цвилеха подплашени. Майкъл посегна да успокои кобилата, която чистеше в момента. И в следващия миг го усети. Земята под краката му потрепери. Изруга силния тътен — конете вече подивяваха. Над главата си чу шум от счупени стъкла.

С мъка запази равновесие. Успя да отвори вратата на конюшната и се хвърли да изкара животните навън. В цялата суматоха една мисъл прониза съзнанието му.

Лора! Господи! Лора!

Тръгна напред, като пазеше равновесие. Полудялата под краката му земя едва не го повали. Изскочи навън на ярката слънчева светлина. Нямаше кой да чуе, че крещи името ѝ, тичайки към скалите. Самият той не се чуваше.

Не продължи повече от две минути. После всичко застина. Беше стигнал до скалите.

Прибрала се е, повтаряше си той. Прибрала се е, на сигурно място е. Вероятно малко разтърсена, но коренящите калифорнийци не се стряскаха при всяко потреперване на земята... Само да се увери...

Погледна предпазливо от ръба и я видя долу. Краката му се подкосиха. Върху площадката, пет метра по-надолу, може би на самия ръб на небитието, тя лежеше мъртвешки бледа. Отметнатата ѝ ръка висеше над бездната.

Не разбра как се спусна при нея, как остриите скални ръбове се врязваха в тялото му, как наоколо се сипеха камъни и всеки момент го заплашваха да загуби равновесие.

Единствено ужасът за възможната беда инстинктивно го тласкаше натам — достатъчна бе само една погрешна стъпка, само едно малко невнимание и той щеше да полети надолу. Мислеше, не, сигурен беше, че е мъртва.

Положи неимоверни усилия да се добере до нея. С разтреперана ръка докосна шията ѝ и паниката му се поуталожиха. Вената пулсираше.

— Добре, добре... — Пръстите му продължаваха да треперят, докато отмяташе кичура от челото ѝ. — Всичко е наред.

Идеше му да я сграбчи, да я притисне към гърдите си, да усети как свитият му стомах се отпуска. Ала знаеше: никакво местене, преди да се увери, че няма нищо счупено.

Сътресение, счупен крайник, вътрешни наранявания. Или — не дай Боже — парализа. Затвори очи и се насили да си поеме дълбоко дъх, за да се поуспокои. Внимателно, бавно и методично провери всичко. Стисна зъби — ръката му бе изцапана с кръв.

Ябълката на раменната ѝ става бе изскочила. Страшно ще я боли, когато дойде в съзнание. Господи, как искаше тя да отвори очи. Все още дишаше трескаво, но продължи да я проверява. Крайниците са наред. Охлузвания и повърхностни рани, но нищо не е счупено.

Призля му при мисълта да я остави сама тук, ала беше наложително. Трябваше да извика бърза помощ. Мисълта какво ще изпита, като види къде се е озовала, когато дойде в съзнание, го накара да се вледени от ужас.

— Всичко ще бъде наред. — Взе ръката ѝ. — Вярвай ми. Няма да се бавя. Ей сега се връщам. — Изпита невъобразимо облекчение, когато пръстите ѝ помръднаха. — Лора, чуваш ли ме? Не мърдай, скъпа. Отвори очи, ако ме чуваш, но не мърдай.

Намираше се в някакъв бял и студен свят. Ала се мяркаха и сенки. Чуваха се нашепващи гласове. И лицето му — с толкова сини очи — съвсем близо до нейното.

— Майкъл?

— Да. — Опита се да преглътне, но безуспешно. Страхът бе пресушил устата му. — Всичко ще е наред. Паднала си. Искам от теб...

— Майкъл? — повтори тя и усети как всичко пред очите ѝ става червено. Изпитваше ужасна болка.

— Не говори. Знам, боли, но нямам представа колко си се наранила. Трябва да лежиш, без да мърдаш. Погледни ме. Кажете дали усещаш това.

Сложи ръка на бедрото ѝ и натисна. Тя кимна. Тогава провери и другия ѝ крак.

— Покажи ми дали можеш да движиш краката, Лора. Да, добре. — Отново изпита облекчение, щом видя краката ѝ да мърдат. В шок е, прецени той, като погледна зениците ѝ, и изпитва болка. — Ей сега ще те вдигна.

— Рамото ми... — Опита се да го посочи, но нещо я преряза. Доповръща ѝ се от болка. — Счупено ли е?

— Не, ябълката е излязла от ставата. И на мен се е случвало. Адски боли. Ей сега ще се върна, чуваш ли? След две минути.

— Не, недей... — Тя пребледня още повече.

— Добре, дръж се. — Как да я остави така: с болки и в шок. Сърце не му даваше. Ала онова, което трябваше да направи, го изпълваше с ужас. — Бих могъл да я наместя, но страшно ще те заболи. После обаче ще ти просветне. И все пак — най-добре да извикам лекар. Само се дръж, докато...

— Моля те. — По лицето ѝ бе изписана агония. — Не мога да търпя...

— Добре. Но искам да крещиш.

— Какво?

— По дяволите — крещи! Сега.

Той стисна зъби и хвана рамото ѝ. Усети как ябълката се намести.

Прониза я ярка светкавица, след миг всичко наоколо избледня, а после — нищо.

— О, скъпа моя, извинявай. — Сега вече я повдигна, взе я в обятията си и лекичко я залюля. — Извинявай, че ти причиних болка. — Нямахте представа колко време е минало. Десет секунди? Десет

минути? — Всичко свърши, не се тревожи. — Докосна косите ѝ с устни, зарови лице в тях. — Сега всичко е наред.

— Да. — Тя сякаш плуваше. Болеше я навсякъде, но вече не така остро. — Всичко е наред. Но не помня... Какво стана? Земетресение ли имаше?

— Паднала си от земния трус. — Внимателно опипа главата ѝ. Разтревожи го цицината и полепналата по ръката му кръв. — Малко си понатъртена, но, изглежда, с това си се отървала.

— Паднала съм? Господи... — Зарови лице в гърдите му и потрепери. Паднала е от скалата, за малко да се озове във водата. Съвсем като Серафина. — Къщата... Конете ти... Майкъл, момичетата!

— Всичко е наред. Земетресението не беше силно. Не искам да се тревожиш. — Той щеше да се тревожи и заради двамата. Сега, поуспокоен, разсъждаваше по-ясно. Земетресението съвсем заличи тясната пътека нагоре. Трябваше някак да се изкатери и да донесе въжета. — Дай да те погледна. — Продължаваше да е страшно бледа. А и погледът ѝ беше някак отнесен. — Виждаш ли добре? Или всичко ти е малко размазано?

— Не, добре виждам. Искам да се уверя, че момичетата са наред.

— Добре са. Те са с родителите ти, не помниш ли? В Кармел. — Напипа ускорения ѝ, но силен пулс. — Колко пръста виждаш?

— Два. — Хвана се за него да се надигне. — Ани, къщата...

— Казах ти, всичко е наред. Вярвай ми.

— Добре. — Отпусна се и усети, как отново плува. — Значи, паднах от скалата?

— Да. — Притегли ръката ѝ към устните си. — Сега ме чуй! Ще те оставя за няколко минути. Веднага се връщам да те взема.

— Трябва ли да ме оставяш?

— Няма да успееш да се изкачиш. Искам да лежиш тук и да не мърдаш. Обещай ми, Лора. Отвори очи и ми обещавай, че няма да мърдаш, докато се върна.

Тя го погледна.

— Няма да мърдам, докато се върнеш — простена тя и добави: — Студено ми е.

— Ето. — Свали дънковото си яке и я загърна. — Това ще ти помогне. А сега се отпусни и ме чакай.

— Ще те чакам — прошепна тя.

Светът бавно се въртеше пред очите ѝ. Видя го как се обърна и тръгна. Продължи да го наблюдава как с ръце и крака търси място за опора. Като герой, помисли си тя, тръгнал да превзема крепостна стена. Усмихна се замечтано.

Дали не я спасява от кулата, където са я затворили? Не, не, сети се тя. Той я изоставя. Изоставя я, сепна се тя уплашена. Тръгва си, но ще се върне. Ще се върне за нея. Само за да я изостави отново.

Най-после допълзя до горната площадка и се обърна да я погледне. Изглеждаше ѝ странно близко — да се пресегне и ще го докосне. Ще дойде, за да я изостави после, мина ѝ отново през ума. После той изчезна и тя отново остана сама.

Той я изостави. Не желаше да е част от живота ѝ. Нито ѝ позволяваше тя да се превърне в част от неговия. Ще се върне — няма никакво съмнение: та той обеща! Ала после пак ще бъде сама. И ще оцелее някак, помисли си Лора. Защото наистина нямаше друг избор. Не възнамеряваше да скача от скалата, не възнамеряваше да погубва живота си.

Горката Серафина. Не се беше борила за живота си, не бе останала жива. И бе загубила всичките си мечти.

По скулата ѝ се търкулна сълза. От състрадание и тъга... Размърда се и посегна да я избърше. Погледът ѝ попадна върху малка тъмна дупка в скалата.

Пещера? Не, тук няма пещера, сети се тя. От земетресението обаче скалите се бяха разместили. Всичко се размести. Неудържимо привлечена, тя се приплъзна бавно. Тайник, хрумна ѝ мигом. Скривалище. С мъка, но усмихната, се надигна и седна. Беше готова да се закълне, че долавя парфюма на младо момиче...

— Серафина — пророни тя, посягайки да докосне гладката полирана повърхност на ковчежето. — Намерих го. Бедна моя, Серафина. — Продължаваше да говори объркано. Все едно! Нямаше кой да я чуе. Надигна се на колене. Изчака да попремине световъртежът ѝ и се опита да измъкне сандъчето.

— По дяволите, Лора, какво правиш?

Със загадъчна усмивка и размътен поглед, тя вдигна глава и различи силуета му горе на скалите.

— Серафина... Намерихме го. Майкъл, ела да видиш.

— Стой там!

Явно след удара в главата не е на себе си, потръпна той, и още по-бързо запремята възетата около седлото на Макс. Объркана е. Сърцето му се сви, като си представи, как се опитва да се изправи на крака, как полита надолу, преди да е стигнал до нея.

— Дръж се — изкомандва той на Макс и провери здравината на възела.

Приблужи скалния ръб и започна да се спуска бързо, забравил всякаква предпазливост. Острите ръбове го наказаха. Най-сетне стигна до нея. Прегърна я силно. Тя вече бе в безопасност.

— Нали ми обеща да не мърдаш?

— Серафина... В пещерата... Не мога да го измъкна сама. Много е тежко. Трябват ми Марго и Кейт.

— След малко. Чакай да ти сложа това. — Бързо я омота с възето. — От теб не се иска нищо. Аз и Макс ще те изтеглим.

— Добре. — Не се съмняваше ни най-малко. — Но би ли ми помогнал? Искам да го извадим на светло сега. Толкова дълго е стояло на тъмно.

— Да, да, разбира се. А ти ме гледай. Гледай само мен.

— Добре, но ми помогни за сандъчето.

— Какво сандъче?

— В пещерата.

— Не мисли за него. Аз ще... — Неволно погледна по посока на протегнатата ѝ ръка. И видя проблясването на месинг върху дърво, различи четвъртитата форма. — Господи...

— Зестрата на Серафина. Ще я извадиш ли оттам? Беше малко сандъче — не по-дълго от половин метър — с месингов обков върху дървото. И не повече от десетина килограма, прецени той, когато го вдигна. Най-обикновено наглед сандъче, а бе готов да се закълне, че изпита някакво неясно чувство, щом го пое. Някаква загадъчна топлина, гъделичкане по пръстите. Не продължи повече от няколко секунди.

— Всичките ѝ мечти са заключени тук — прошепна Лора нежно. — С изключение на най-лелеяната.

— Земетресението е разместило камъните. — Намръщен, Майкъл изучаваше пещерата. — Според мен друго — преди това — я е затворило.

— Тя е искала ние да го намерим. Водила ни е насам през целия ни живот.

— Добре, намери го! — Колкото и интригуваща да бе находката, имаше по-важни неща. — Искам здраво да се хванеш за врата ми. Можеш ли? Как е рамото ти?

— Боли, но ще се справя. Как ще...

— Остави тревогите на мен. — Помогна ѝ да се изправи. Застана между нея и ръба. — Не гледай наоколо, а само в мен. — Постави ръцете ѝ около врата си. — Въжето е здраво. Няма от какво да се страхуваш.

— Ти не се ли изкачи по скалата? Помня, че...

— Нищо особено — прекъсна я той. Явно съзнанието ѝ отново започваше да блуждае, съобрази той. — Падал съм и от скали. Във филмите. — Без да спира да говори, отново провери въжето. — Хайде сега, дръж се здраво. Ще започнем да се вдигаме нагоре. Макс! Тръгвай!

Въжето се изпъна. Стиснал здраво Лора през кръста, Майкъл усети как краката му се вдигат от земята. Вече всичко зависеше единствено от Макс. В гърба му болезнено се забиваха камъни. Опънатите до краен предел мускули на ръцете го боляха.

— Почти стигнахме — обади се той след малко.

— Не взехме Серафина. Трябваше да я вземем.

— Ще слеза да я взема после. Ти само се дръж.

Погледът ѝ се проясни.

— Ти се върна за мен! — изумено промълви тя.

— Разбира се. Дръж се. — За миг сърцето му спря. Бяха на сантиметри от ръба — увиснали между небето и морето. Ако някой от двамата направеше погрешно движение, бяха загубени. — Сега протегни ръка. Протегни ръка и опитай да се хванеш за ръба, Лора.

Тя се подчини, загледана как ръката ѝ се вдига, посяга към ръба и се плъзга по калта. Опита повторно и успя.

— Браво. Сега се повдигни нагоре.

Без да обръща внимание на изтръпналите си мускули, той я подпря, влачейки се след нея. Конят напъна сетни сили, за да ги изтегли през последните сантиметри. Майкъл остана легнал на земята, прикриваше тялото ѝ със своето и зарови лице в косите ѝ.

— Господи, Лора! Лора! — Устните му докоснаха нейните и той потъна в забрава. След миг се опомни. — Хайде да те заведем вкъщи. Боли ли те?

— Малко, главата.

— Лежи спокойно. Остави ме да се погрижа за теб.

Освободи я от въжето и я вдигна на ръце.

— А Макс?

— Той ще ни последва. Не се тревожи.

Понесе я нагоре по склона към къщата на семейство Темпълтън. Конят спокойно ги следваше.

Краката му се разтрепериха, едва когато Ан със замах отвори входната врата.

— Милостиви боже! Къде ли не те търсих. Какво е станало? Горкото ми момиченце.

— Падна от скалите. Трябва да я внеса вътре.

— Тук, в гостната. — Ан тръгна напред. — Госпожо Уилямсън! Джени! Намерих я. Лошо ли е пострадала? Обадох се на всички. Всеки момент ще бъдат тук. Сложи я да легне на дивана. О, мила, главата ти...

— Какво, за бога... — госпожа Уилямсън стоеше на вратата.

— Паднала от скалите — отсече Ан. — Трябва ми топла вода, превръзки. Господи! Боли ли те? Дай да видя. — Ан млъкна. Отвън долетя шум от пристигащи коли, затръшване на врати. — Пристигнаха. — Целуна Лора по челото. — Всичко ще бъде наред сега.

Сюзън първа нахлу в стаята. Спря и се постара да не проличи как се свива сърцето ѝ.

— Е — подхвана тя доколкото може спокойно. — Какво е станало?

— Паднах от скалите — отвърна Лора. — Майкъл ме измъкна. Ударих си главата.

Само толкова успя да каже, преди стаята да се изпълни с хора, с ръце, които искаха да я докоснат, с гласове, които задаваха въпроси.

— Тихо! — Томас взе ръката на дъщеря си. — Джош, обади се на лекаря. Кажи, че ще заведем Лора...

— Не. — Лора се надигна. Погали Кейла, свряла глава в скута ѝ. — Нямам нужда от лекар. Само си ударих главата.

— Цицината е доста голяма — тюхкаше се госпожа Уилямсън и сръчно почистваше кръвта и мръсотията от главата на Лора. — Няма да се изненадам, ако се окаже сътресение, момичето ми. Майкъл?

Той дори не забеляза, че погледите на всички са насочени към него. Стоеше и не откъсваше очи от Лора.

— Не знам колко време е била в безсъзнание. Може би пет-шест минути? Но погледът ѝ беше ясен. Няма счупени крайници. — Прокара ръка през устата си. — Рамото ѝ се беше изместило. Вероятно е паднала на лявата си страна. Известно време ще я боли.

— Няма да ходя в болницата. След труса спешното отделение и без това ще е пълно с хора. Не желая да съм една от тях. Искам да остана вкъщи.

— Тогава оставаш вкъщи. — Марго се настани до нея. — Ние можем да се грижим за теб. Страшно ни изплаши.

— И аз се изплаших. — Лора прегърна Али, която се притисна към нея. — Добре съм. Само малко понатъртена. Беше голямо приключение. — Застанала зад дивана, Кейт протегна ръка и я сложи върху рамото на приятелката си. — Намерихме зестрата на Серафина.

— Какво? — стисна я Кейт. — Какво каза?

— Там, на скалата, върху която паднах. В малка пещера. Нали така, Майкъл? Не си въобразявам, нали?

— Там е. Ще отида да донеса сандъчето.

— Никъде няма да ходиш — повиши тон госпожа Уилямсън. — Сядай, преди да се строполиш, момче, и дай да видя ръцете ти. Добре си се подредил.

— Господи! — Сюзън най-после откъсна поглед от дъщеря си и му обърна внимание. Хвана Майкъл за китката. Ръцете му бяха покрити с мръсотия и кръв; кокалчетата — охлузени. — Лошо си ги порязал. — Погледна го и едва сега си даде сметка какво е направил. — О, Майкъл!

— Нищо ми няма. — Дръпна се. Рязко. Имаше чувството, че дъхът му спира. — Трябва да видя конете си. — И излезе със залитащи стъпки.

Сюзън понечи да го последва.

— Мамо — обади се Джош. — Аз ще отида.

— Върни го, Джош. Трябва да се погрижим за него.

— Няма да дойде — пророни Джош на себе си, запътил се след приятеля си. — Майкъл! — Бързо прекоси терасата и двора. Чувстваше се като глупак — тичаше след залитащ като пиян мъж, следван от коня си. — За бога, Майкъл! Почакай!

Хвана Майкъл за рамото и го извърна към себе си. Несъзнателно отстъпи при вида на разгневения си приятел.

— Махай се. Свърших тук.

— Няма. Чуй...

— Не се захващай с мен в момента. — Забравил за болката в ръцете си, Майкъл блъсна Джош назад. — В такова настроение съм, че ми иде да набия някого. Може да се окажеш ти.

— Чудесно. Удряй. При твоето положение ще те поваля с един замах. Идиот такъв, смотано копеле! Защо не ми каза, че си влюбен в нея?

— Това пък какво шибано значение има?

— Ами кажи-речи всичко. Остави ме да ти наговоря какви ли не глупости и не направи нищо. А беше достатъчно само да отвориш устата. Мислех, че я използваш.

— Използвах я и я зарязах. Точно както предвиди ти. Попитай я, ако не вярваш.

— Знам какво значи да си влюбен и уплашен до смърт, че няма да се получи. И знам какво значи толкова много да искаш тази любов, че накрая да скапеш цялата работа. А сега научих и какво означава да направиш двама души, на които държиш, нещастни. И никак не ми харесва.

— Ти нямаш нищо общо. Бях решил да си вдигам чукалата преди разговора с теб. Имам други планове. — Извърна глава и скри лицето си в топлия врат на Макс. — Мислех, че е мъртва. — Раменете му се разтресоха. Липсваха му и сили, и воля да отблъсне ръката на Джош. — Погледнах надолу и я видях да лежи върху скалата. Мъртва е, помислих. Не помня как се спуснах долу да проверя пулса ѝ. Туптеше.

— Ще се оправи. И двамата ще се оправите помежду си.

— Нямаше да е там долу, ако не бях ѝ казал, че всичко е свършено. Ако не бях я огорчил. — Извърна се, прокара ръка през лицето си и го изцапа с кръв. — Сега се грижат за нея, тя ще се съвземе. Тук няма място за мен.

— Грещиш. Никой не те изключва. Сам го правиш. Господи, Майк, на нищо не приличаш. — Той внимателно огледа изранените ръце, разкъсаните окървавени дрехи. Не можеше да понесе мисълта колко близо до смъртта са били сестра му и приятелят му. — Хайде, влизай вътре и позволи на госпожа Уилямсън да се погрижи за теб. Приличаш ми на човек, който не би отказал и едно питие.

— Ще дойда, когато свърша.

— Да свършиш какво?

— Нали й обещах проклетия сандък! Отивам да го донеса.

Джош отвори уста да възрази, но прецени, че нищо няма да спре Майкъл. Провикна се след него.

— Чакай. Ще извикам Байрън. Заедно ще го донесем.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Час по-късно, мръсни, малко понатъртени, Джош и Байрън внесоха сандъчето в гостната. Преживяха няколко опасни момента. Увиснали над пропастта, тримата се чудеха дали са с всичкия си.

Всичко това беше отминало. Сега сандъчето — все още неотворено — стоеше върху масата. Чакаше.

— Не мога да повярвам — пророни Марго. Прокара ръка по дървото. — Истинско е. След толкова време. — Усмихна се на Лора. — Ти го намери.

— Ние трите го намерихме — поправи я Лора. — Така ни е било писано. — Главата ѝ пулсираше с тъпа болка, когато се пресегна да хване Кейт за ръката. — Къде е Майкъл?

— Не ис... — Джош прехапа език. — Трябваше да наглежда конете.

— Ще отида да го извикам — предложи Байрън.

— Не. — Изборът е негов, напомни си Лора. Нейният живот трябваше да продължи. — Толкова е малък, нали? — учуди се тя на глас. — И толкова семпъл. Предполагам, и трите сме си представяли нещо огромно, необикновено, с орнаменти. А се оказа просто, практично сандъче. От тези, които издържат години. — Пое дълбоко въздух и попита: — Готови ли сте?

Марго и Кейт застанаха до нея. Тя посегна към заключалката. Отвори се лесно и безшумно. Разнесе се едва доловим дъх на лавандула.

Вътре бяха съкровищата и мечтите на едно младо момиче: рози изработени от лапис, а в центъра — сребърно разпятие; брошка от гранат; изсъхнали листа от роза, които се разпадаха при досег. И злато. Да, от кожената торбичка се изсипаха златни монети.

Имаше и старателно избродирани и сгънати кърпички с пожълтели вече дантели по краищата. Кехлибарена огърлица. Пръстен за кутрето, обсипан със ситни рубини, които проблясваха като капки

кръв. Красиви бижута, подходящи за младо, още неомъжено момиче, и медальон, в който кичур черна коса бе вързана със златна нишка.

Откриха и малък, подвързан с червена кожа бележник, изписан с почерк на добре образована жена.

„Днес се срещнахме на скалите. Беше рано. По тревата още имаше роса, а слънцето бавно се надигаше от морето. Фелипе каза, че ме обича, и на сърцето ми стана по-светло от зората.“

Лора отпусна глава върху рамото на Марго.

— Дневникът ѝ — прошепна тя. — Сложила е дневника при съкровищата си. Бедното момиче.

— Винаги съм си представяла колко развълнувани ще бъдем, когато го намерим. — Кейт посегна към кутията и прокара пръст по кехлибарената огърлица. — А сега ми е тъжно. Скрила е всичко важно за нея в тази малка кутия и я е оставила.

— Не бива да изпитваш тъга. — Лора отпусна отворения дневник в скута си. — Искала е ние да го открием. Само помислете колко е вълнуващо! Преди да намерим зестрата на Серафина, и трите трябваше да преживеем нещо съдбовно. — Хвана приятелките си за ръце. — Ще поставим тези неща в магазина. В специална витрина.

— Но няма да продаваме нищо — уточни Марго. — Как така ще продаваме съкровищата на Серафина!

— Естествено, че няма да ги продаваме. — Лора се усмихна. — Само ще дадем възможност и на други да помечтаят.

Майкъл не обърна никакво внимание на хаоса в стаята. Най-важното бе да влезе под душа и да опита да отстрани болките, които разкъсваха цялото му тяло. После ще пийне нещо. Всъщност, като се замислеше, дали едно яко напиване не бе най-добрият начин да удави болката.

Подмина бирата и посегна направо към уискито. Наля си солидна доза. Едва близна от чашата и чу потропване на вратата.

— Който и да си — разкарай се! — ядовито подвикна той.

Влизането на Ан Съливан не подобри настроението му.

— О, вече давиш мъките си сред целия този хаос. — Тя остави една кутия на плота и намръщено огледа пораженията наоколо. — Не съм очаквала да видя толкова изпочупени вещи. При нас, в къщата, пострадаха само някои дребни неща.

— Това тук е дело на Лора.

Надигна чашата, а Ан сви устни.

— Така ли? Рядко си изпуска нервите, но затова пък става много лошо. Е, сядай. Дай да ти промия раните, преди да се захванем да почистим тук.

— Няма да чистим. И не искам никой да се грижи за мен. Върви си.

В отговор тя извади от кутията покрита купа.

— Госпожа Уилямсън ти изпраща храна. Помолих аз да я донеса. Тя много се притеснява за теб.

— Няма какво да се притеснява. — Внимателно огледа ръцете си. — Наранявал съм се и по-лошо.

— Не ще и дума. Хайде, сядай и дай да видя пораженията.

На плота подреди легенче, шишенца и бинтове.

— Сам мога да се грижа за себе си. — Вдигна чашата и установи колко малко е останало на дъното. — Дори вече започнах.

С маниер, който не търпи възражения, тя пристъпи към него и го бутна на стола до плота.

— Като ти кажат да седнеш, ще седнеш!

— По дяволите...

Разтърка рамото, където го бутна. Болката го изгаряше.

— И си мери приказките. — Вече беше напълнила легена с топла вода. — Сега да те предпазим от инфекция.

Хвана здраво ръцете му и се залови за работа.

— Ако ще се правиш на състрадателна медицинска сестра... Олеле, по дяволите, боли...

— Предполагам. Но престани да ругаеш, Майкъл Фюри. — При вида на дълбоките рани по ръцете му очите ѝ се насълзиха. Ала движенията ѝ, не особено състрадателни, не секнаха. — Сега ще те оципе още повече.

Парещата болка от антисептичното средство, излято върху зле пострадалата му длан, накара очите му да се кръстосат, а във въздуха

се разнесоха псувни.

— Имаш цветист ирландски речник. Напомня ми за вуйчо Шамъс. Откъде точно е семейството ти?

— Голуей. По дяволите. Защо не ме залееш със сярна киселина, та направо да ме довършиш?

— Такъв едър и силен мъж като теб да хленчи от няколко капки спирт! Пийни си малко и ще ти олекне.

Майкъл надигна чашата и изгледа възрастната жена намръщен. Предпочете да помълчи, докато бинтова ръката му.

— Свърши ли? — попита той нетърпеливо.

— С тези — временно да. Не бива да мокриш превръзките. Трябва да се сменят редовно, защото, предполагам, ще проявиш същия инат като госпожица Лора относно ходенето на лекар.

— Нямам нужда от лекар. — Сви рамене, но мигом съжали, понеже го прониза остра болка. — И тя ще се оправи. Достатъчно хора се грижат за нея.

— Тя подтиква към обич и преданост, защото самата щедро ги раздава. — Ани се надигна и смени водата в легенчето. — Свали каквото е останало от ризата ти.

Той свъси вежди и реши да охлади ентусиазма й.

— Виж, Ани, малко съм разнебитен, но ако поривът ти... Ох!

Зяпна шокиран от изненада, когато тя изви ухото му.

— Не бъди вироглав, момче, че ще го извию още по-силно, ако продължаваш. Хайде, сваляй ризата!

— Господи! — Разтърка пламналото си ухо. — Какъв ти е проблемът?

— Не само ръцете ти са пострадали. Съблечи се, за да видя какво си направил със себе си.

— А теб какво те интересува? Дори кръвта ми да изтече и да умра, ти не би трепнала. Винаги си ме мразила.

— Не. Винаги съм се страхувала от теб, а е било глупаво. Ти си жалък мъж, който изобщо няма представа за собствената си цена. И аз съм правила грешки, за които съжалявам, но съм достатъчно жена, за да си призная. — И понеже той не прояви сговорчивост, тя сама свали дрехата. — Мислех, че си бил майка си.

— Какво! Майка ми... Никога...

— Вече знам. Стой мирен. О, господи, какво си направил, момче? — Внимателно огледа дълбоките рани по гърба му. — Бил си готов да умреш за нея.

Застигна го неописуема умора и той обори глава върху плота. Затвори очи.

— Върви си. Остави ме сам.

— Изключено. Сега се дръж, защото вероятно малко ще те заболи.

— Искам единствено да се напия! — просъска той през зъби.

— Щом искаш, ще го направиш — подхвана тя. — Ала щом един мъж не се стряска от земетресение, а хуква да спасява жената, на която държи, означава, че би могъл да прояви достатъчно храброст и да се изправи пред нея трезвен. Да, лошо си се наранил. Свали си панталоните.

— За бога, нямам намерение да... Олеле, господи! — изкрещя той, когато тя изви и другото му ухо. — Добре! Щом ме искаш гол, имаш ме. — Изправи се, дръпна ципа на джинсите и ги изхлузи. — Щях да отида в болницата, ако бях наясно какво ми предстои.

— Тази рана на бедрото изглежда трябва да се шие, но да видим какво мога да направя аз.

Настроението му съвсем се развали. Бутна чашата настрана. Не му се пиеше повече.

— Тя добре ли е?

Усмивка пробяга по лицето на Ан, но тя не вдигна глава.

— Боли я. Не само физически. Има нужда от теб.

— Не е вярно! Това е последното, от което се нуждае. Знаеш какъв съм.

Сега вече се вторачи в него.

— Да, аз знам какъв си. Ти обаче, Майкъл Фюри, имаш ли представа какво представляваш?

Притесняваше се от това, което му предстоеше. Как да се съсредоточи, след като тя е непрекъснато пред очите му: пребледняла, там долу върху скалите? Ето и погледа ѝ при гневния изблик, когато му призна, че го обича?

Позанима се с това-онова, за да се разсее, но не му помогна особено. Оправи хаоса наоколо — нали Ан му нареди да си вдигне задника и да изхвърли боклуците. Погрижи се за конете, прибра торбата си. И пак я извади.

И без това няма да остава тук.

Накрая се предаде и тръгна през моравата към къщата на семейство Темпълтън. Съвсем естествено е, убеждаваше се той, да провери как е тя. За нея би било по-добре да отиде в болницата. Ала семейството ѝ не я насилваше. Нямахме смисъл. Самият той знаеше, че заинати ли се Лора Темпълтън, нищо не е в състояние да я помръдне.

Само ще провери как е. После ще уреди друг подслон за конете и ще се разкара.

Влезе в градината. Кейла и Али изоставиха играта на топчета и скочиха от терасата. Докато овладее изненадата си, че децата още играят на топчета, те се хвърлиха да го прегръщат.

— Ти спаси мама от земетресението!

Кейла се обеси на врата му и раните отново се обадиха.

— Не точно — промърмори той. — Просто...

— Съвсем точно. — Али го изгледа сериозно. — Всички казват така. — Понечи да свие рамене. Ролята на герой го притесняваше. Тя хвана ръката му, а очите ѝ се изпълниха с тревога. — И твърдят също, че ще се оправи. Всички. Наистина ли?

Защо питат него, по дяволите? Откога стана авторитет? Но се наведе, защото не устоя на потреперващите ѝ устни.

— Разбира се. Само малко се е понатъртила. Това е всичко.

Али почти се усмихна успокоена.

— Добре.

— Паднала е от скалата — обади се Кейла. — И намерила Серафина, но се наранила. Ти и Макс, обаче сте я спасили. Според госпожа Уилямсън, трябва да получи цяло кило моркови.

Той се засмя и разроши косите ѝ.

— А аз какво ще получа?

— Тя каза, че вече си си получил наградата. Каква е?

— Представа нямам.

— И ти си пострадал. — Кейла внимателно хвана бинтованите му ръце и ги целуна. — Боли ли? Сега мина ли ти малко?

От връхлетялото го чувство, очите му едва не се изпълниха със сълзи. Никой никога не бе целувал раните му.

— Да, сега е много по-добре.

— Разрешаваш ли да отидем при Макс? — Али несъзнателно погали Майкъл по косата, за да го успокои. — Да му благодарим.

— Да, ще му хареса. А майка ви...

— Тя е в гостната. Всички пазят тишина, за да си почива. Но ти можеш да влезеш. — Али му се усмихна лъчезарно. — Ще ѝ бъде приятно да те види. Докато ти заздравеят ръцете, ние с Кейла ще ставаме сутрин по-рано, за да чистим яслите преди училище. Не се безпокой.

— Аз... — Страхливец, наруга се той. Кажим им, че няма да си тук. Кажим им, че си отиваш. Не можеше. Просто не можеше. — Благодаря.

Децата хукнаха, а той се загледа след тях. Две красиви момиченца прекосяваха добре поддържаната градина. Прекрачи разпилените топчета и след три опита да вдигне ръка, успя да отвори вратата.

Тя не лежеше на дивана, както очакваше. Бе застанала до прозореца и гледаше към скалите.

Беше толкова... деликатна, реши той. Всичко у нея беше деликатно, а същевременно бе най-силната жена, която познаваше.

В момента би трябвало да изглежда страшно уязвима. Косите ѝ бяха дръпнати назад, гънките на бялата роба очертаваха крехкото ѝ тяло. Ала когато се извърна и последните слънчеви лъчи огряха като ореол главата ѝ, тя изглеждаше непоклатима.

— Надявах се да дойдеш. — Гласът ѝ звучеше спокойно. След като бе така близо до смъртта, се убеди, че наистина е в състояние да преживее всичко. Дори Майкъл Фюри. — Нямах възможност да ти благодаря. Беше такава бъркотия. Дори не разбрах колко си пострадал.

— Нищо ми няма. Как е главата ти?

Тя се усмихна.

— Сякаш съм я фраснала в камък. Искаш ли едно бренди? На мен не ми разрешават. Според многобройните ми съветници по медицинските въпроси не бива да пия двамайт и четири часа.

— И аз не искам, благодаря.

Уискито, което погълна, не му се отрази така добре, както очакваше.

— Заповядай, седни. — Посочи му стол. — Дълъг ден изкарахме, нали, Майкъл?

— Скоро няма да го забравя. Рамото ти...

— Боли. — Седна и оправи диплите на робата. — Всичко ме боли. От време на време и стомахът ме свива при мисълта какво можеше да се случи. Какво щеше да стане, ако не ме беше намерил. — Вдигна вежди, когато той започна да снове напред-назад из стаята. След онзи първи поглед при влизането, почти не спираше очи на нея. Отпусна ръце в скута, за да прикрие треперенето им. — Нещо друго ли те тревожи, Майкъл, освен бюлетина за здравословното ми състояние?

— Просто исках... — Спря, напъха палци в джинсите и си наложи да я погледне. — Слушай. Не желая тая работа, помежду ни, да остане неизяснена.

— Коя работа?

— Ти не си влюбена в мен.

— Не съм ли? — много търпеливо и спокойно попита тя.

— Не. Просто бъркаш чувството със секса, а сега вероятно прибавяш и благодарност. Това е глупаво.

— Значи съм и глупава.

— Не извъртай думите ми.

— Опитвам се да ги развъртя, а не да ги извъртя. — Наведе се и докосна сандъчето, което все още стоеше върху масата. — Не си видял зестрата на Серафина. Не си ли любопитен?

— Няма нищо общо с мен. — Все пак не се сдържа и погледна. Видя да проблясват злато, сребро и мъниста.

— Не е кой знае колко много, като се имат предвид обстоятелствата.

— Напротив. Много е, точно поради обстоятелствата. — Вдигна очи и го погледна. — Много. Защо ми донесе съкровището?

— Нали обещах, че ще го направя?

— Човек, който държи на думата си — пророни тя. — Тогава мислите ми бяха объркани, но сега са по-ясни. Помня, лежах там и те наблюдавах как се катериш нагоре. Прилепнал към скалите като гущер. Ръцете ти кървяха и често не успяваше да се задържиш. Можеше да загинеш.

— Е, какво? Можех ли да те оставя там?

— Не можеше. Щеше да слезеш, заради когото и да било. Такъв си ти. А после се върна и за това. — Тя прокара ръка по капака на сандъчето. — Защото го поисках.

— Правиш го да звучи, сякаш е Бог знае какво.

— Ти ми донесе нещо, което търся цял живот. — Очите ѝ, изпълнени с чувства, не се откъсваха от неговите. — Нищо не преувеличавам. Колко пъти се качи и се спусна по скалите заради мен, Майкъл? — Той не отговори, само си пое дълбоко дъх и отново закрачи напред-назад. Тя въздъхна. — Чувстваш се неловко заради благодарността ми, възхищението ми, любовта ми.

— Не си влюбена в мен.

— Не ми казвай какво изпитвам. — Гласът ѝ стана по-остър и той неволно я погледна. Ако пак започне да хвърля предмети по него, едва ли ще има сили да се предпази. — Да не си посмял да ми казваш какво изпитвам. Не си длъжен да изпитваш същото, но не можеш да ми заповядаш да не те обичам.

— Тогава наистина си глупава — избухна той. — Изобщо не ме познаваш. Та аз съм убивал заради пари.

Тя не трепна. Стана и си наля минерална вода.

— Имаш предвид времето, когато си бил наемник, нали?

— Няма значение как се нарича. Важното е, че получавах пари, за да убивам.

— И сигурно не си вярвал в каузата, за която си се бил.

Той отвори уста, после я затвори. Тя слушаше ли го изобщо?

— Не е важно в какво съм вярвал или не. Убивах за пари, прекарах една нощ в ареста, спал съм с жени, които не познавам!

Тя спокойно отпи.

— Извиняваш ли се, Майкъл, или се хвалиш?

— Господи, престани да ми пробутваш този твой маниер на господарката на имението! Правил съм неща, които дори не си сънувала през целия си защитен живот!

Тя отпи спокойно.

— Защитен, така ли? — тихо възкликна тя. — Майкъл Фюри, ти си сноб!

— Господи!

— Точно така. Според теб, аз съм чужда на отчаянието и престъпленията, аз нямам потребности и грехове, защото произлизам от богато семейство и поддържам известна светска фасада. И, естествено, не е възможно да разбере мъж като теб, да не говорим, че имам чувства към него. Правилно ли схващам?

— Да. — Всичко го болеше. — Горедолу очерта картината.

— Чакай да ти кажа какво виждам, Майкъл. Виждам човек, правил какво ли не, за да оцелее. И напълно го разбирам, макар да живея в патетичен, защитен свят.

— Не исках да...

— Човек, който не се е отказвал, независимо какво се е изпречвало на пътя му — прекъсна го тя и продължи да се взира в него. — Виждам човек, решил да даде нова посока на живота си. И най-важното, че успява. Той притежава амбиция, почтеност, кураж. Виждам мъж, който още скърби за нероденото си дете.

Тя го превръщаше в нещо, което той не беше, и това страшно го плашеше.

— Не съм каквото търсиш.

— Ти си каквото намерих. Налага ми се да живея с него и отидеш ли си, точно така ще постъпя.

— Правя ти услуга — прошепна той. — Още дори не го разбираш. Но все някога ще го проумееш. И без това вече ти е минавала подобна мисъл.

— Това пък какво значи?

— Между нас не може да има нищо. Невъзможно е и ти си наясно.

— Така ли? А би ли ми обяснил, как стигна до проникновеното си заключение?

Смяташе, че разполага с десетки примери, но изплува само един.

— Много внимавах да не ме докоснеш, когато има някой наоколо.

— Така ли? — Тя рязко остави чашата. — Стой тук! — Разярена, излезе от стаята.

Защо, по дяволите, се забърка във всичко това, чудеше се той. Защо изобщо спори с нея? Защо просто не я докосне още веднъж, не я вземе за последен път в обятията си и да се омита.

Лора буквално набута Томас в стаята.

— Но, нали трябва да си почиваш — гълчеше я баща ѝ. — О, здравей, Майкъл. Точно се канех да намина...

— По-късно ще говориш — срязва го Лора и се отправя към Майкъл.

„Ей!“ бе всичко, което успя да изрече, преди тя да го сграбчи за косата, да дръпне главата му надолу и да впие горещите си устни в неговите. Той вдигна ръце, отпусна ги, после се предаде и силно я притисна. Тялото ѝ бе стегнато, но устните — меки и сладки. Колената му се подкосиха.

— Ето! — Отдръпна се тя и погледна смаяния и усмихнат Томас. — Благодаря ти, татко. А сега би ли ни оставил отново сами?

— Да, разбира се. Майкъл, ще си поговорим по-късно — каза на излизане Томас.

— Доволен ли си? — полюбопитства Лора.

Не напълно. Тя събуди всичките потребности, които той се опитваше да заглуши. Притегли я към себе си.

— Това пък какво трябва да докаже. То не променя... — И в този момент, той се пречупи. Потръпна и зарови лице в косите ѝ, едва си поемаше дъх. — Мислех, че си мъртва — успя да прошепне той. — Господи, Лора, мислех, че те няма!

— О, Майкъл. — Целият ѝ гняв се стопи и тя погали гърба му. — Било е ужасно за теб. Съжалявам. Но сега сме добре. Ти ме спаси. — Обви нежно лицето му с ръце, отдалечи го и внимателно се загледа в тъмните му очи. — Ти ме спаси — повтори тя и отново докосна устните му със своите.

— Не. — Той рязко се дръпна. — Няма отново да тръгваме по този път.

Тя остана неподвижно, изучавайки разнородните чувства, които пробягваха по лицето му. Бавно скърбящото ѝ сърце започна да се съвзема. Върху лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Но ти се страхуваш от мен! От нас! Изглежда, наистина съм била глупава. Ти си влюбен в мен, Майкъл, и това те плаши!

— Не ми слагай думи в устата — започна той и неволно отстъпи. — Недей...

— Какво ще стане, ако те докосна сега? — Чувството на мощ я изпълни с възторг. — Ще рухнеш. Силен мъж, а може да рухнеш, като направя така...

Тя нежно погали бузата му.

— Правиш грешка. — Прихвана я през кръста, а пръстите му затрепераха. — Не знаеш какво правиш. Не е възможно да съм това, което искаш.

— Защо не споделиш какво искам според теб?

— Не си въобразявай, че ще се променя и ще започна да играя тенис в клуба. Или ще ходя по откриване на изложби и ще си купя смокинг. Никога няма да стане. Няма да се прехвърля на бренди, да играя бiliarд с понадебелели мъже и да обсъждам с тях последните новини от борсата.

Тя прихна, но от смеха главата я заболя, почувства се замаяна и се наложи да приседне върху облегалката на дивана.

— Изглежда ти смешно, нали? „Ето я Лора Темпълтън с помияра, когото си избра!“ Това ще си помислят всичките ти приятели.

Тя внезапно стана сериозна.

— Мога да те зашлевя за тези думи! Наистина мога. — Стисна ръце в юмруци, за да се овладее. — Обиждаш мен и моите приятели. Наистина ли ме смяташ за толкова принижена?

— Напротив. — Той се опита да спре тирадата ѝ.

— Ако не ме лъжеш, тогава би трябвало да уважаваш онова, което наистина ми е необходимо, което ми е било нужно цял живот: семейството, работата, дома ми. Изпитвам потребност да давам, когато получавам. Искам децата ми да са щастливи, нищо да не ги заплашва. Имам нужда от любим човек, който да ме обича и с когото да споделяме заедно всичко. От човек, на когото да разчитам, че е до мен. Да ме изслушва и разбира, да ме прегръща, да кара сърцето ми да бие малко по-бързо, когато ме погледне. По този начин, по който обикновено ти ме гледаш, Майкъл. С този поглед, с който ме гледаш сега.

— Ти няма да допуснеш да си отида — тихо рече той.

— Напротив. — Тя посегна към сандъчето. — Ако искаш, ако трябва да доказваш нещо, да избягаш от нещо, пък било то и от нашите чувства един към друг, безсилна съм да те спра. Но няма да престана да те обичам и винаги ще имам нужда от теб. Просто ще живея без теб. Без това, което бихме могли да съградим; без да виждам грейналите очи на децата ми, когато ти влизаш в стаята; без нашите деца, които бихме имали. — Тя примижа, забелязала пламъче да проблясва в очите

му. — Не си ли допускал, че искам още деца? Че съм мечтала да държа в ръце бебе, което заедно сме създали?

— Не, през ум не ми е минавало, че искаш още деца. И още по-малко — от мен. — Стъпка по стъпка, тя го превземаше. — Лора...

Тя се изправи в очакване, ала той само мълчаливо поклати глава.

— Семейство, Майкъл. Винаги съм мечтала за семейство. Ти промени много мои представи, но не и това. С теб преживях толкова неща за първи път. Бях опиянена и влюбена и затова не се досещах, че и аз мога да ти дам нещо в замяна. Мога да ти дам семейство, Майкъл.

Смаян, той се чудеше как да събере смелост да проговори. Та тя му предлагаше всичко, за което бе копнял.

— Не съм подходящ за теб. Никога не съм допускал, че това ще се случи с нас. Взех те, защото нищо не съм желал по-силно в живота си.

— Подходящ си, Майкъл, съвсем подходящ — възрази тя. — И какво точно не си допускал, че ще се случи с нас?

— Да кроим планове. Бъдещето. — Погледът му се плъзна по скъпоценностите в отвореното сандъче. — Едва сега започвам да се оправям в моя бизнес, да подреждам по някакъв начин живота си. Нямам какво да ти предложа.

— Мислиш ли? А нямаш ли мечти, Майкъл? И някои от тях не съвпадат ли с моите?

Искаше й се да го погали, но се въздържа. Този път той трябваше да се пресегне пръв.

Тя би го пуснала да си отиде, даде си сметка той, ако се обърне и излезе през вратата сега. И тогава двамата ще продължат всеки по своя път.

Тя чакаше. Приемаше го такъв, какъвто бе. А до нея, разсъждаваше той, можеше да открие у себе си повече качества, отколкото някога бе дръзвал да си представи.

— Давам ти последен шанс за избор. Чуй какво ще ти кажа. Всъщност не възнамерявах да ти го казвам, защото не смятах, че искаш да го чуеш. — Колко шансове получава един мъж, трескаво се питаше той. Колко живота? Колко предложения за единствено важните неща? Той пристъпи към нея. — След като го изрека, вратата се затваря. И за двама ни. Разбираш ли?

— А ти?

— Осъзнах го в момента, когато те видях отново, Лора. — Очите му бяха опасни. — Оставаш ли, или ще побегнеш, Лора?

Тя вирна брадичка.

— Оставам.

— Тогава ще живея с теб. И със себе си. — Той взе ръката ѝ. Не нежно, а собственически. — Никога не съм обичал друга жена. Това пък ти ми даде за първи път.

Тя затвори очи.

— Имам чувството, че цял живот съм чакала да изречеш тези думи.

— Още не съм ги изрекъл. — Вдигна ръката ѝ към лицето си. — Погледни ме. Обичам те, Лора — каза той, когато тя отново отвори очи. — Може би винаги съм те обичал, не съм сигурен, но знам, че винаги ще те обичам. Ще бъда баща на децата ти. На всичките. Ще обичам всичките. И никога няма да позволя да се усъмнят в това.

— Майкъл... — Дълбоко трогната, тя целуна дланта му точно както направи Кейла. — Та това е всичко!

— Не, не е. Ето и останалото. Ако си готова да поемеш риска, да ме приемеш такъв, какъвто съм, готов съм да застана до теб. — Думите, даде си сметка той, винаги са били в устата му. Само са чакали да бъдат изречени. Разсеяно се пресегна и взе лале от вазата на масичката до тях. Подаде ѝ го. — Омъжи се за мен. Бъди моето семейство.

Тя не пое цветето. Предпочете да хване ръката, която го държеше.

— Да.

Целуна го по бузата и склони глава на рамото му.

— Да — повтори тя и усети как, докато се взираше в семплото сандъче, пълно с мечти, сърцето му биеше в такт с нейното.

— Намерих те — прошепна тя и вдигна устни към неговите. — Намерихме се един друг. Най-последно.

Издание:

Нора Робъртс. Сбъднати мечти

ИК „Бард“, София, 1997

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.